Legea nr. 286/ 17 iulie 2009
privind Codul penal

- *Ultima modificare s-a făcut prin Legea nr. 142/29.09.2025 pentru modificarea art.351 din Legea nr.286/2009 privind Codul penal*

CUPRINSUL
Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

PARTEA GENERALĂ

Titlul I - Legea penală şi limitele ei de aplicare art. 1 - 14
Capitolul I - Principii generale art. 1 - 2
Capitolul II - Aplicarea legii penale art. 3 - 14
Secţiunea 1 - Aplicarea legii penale în timp art. 3 - 7
Secţiunea a 2-a - Aplicarea legii penale în spaţiu art. 8 - 14

Titlul II - Infracţiunea art. 15 - 52
Capitolul I - Dispoziţii generale art. 15 - 17
Capitolul II - Cauzele justificative art. 18 - 22
Capitolul III - Cauzele de neimputabilitate art. 23 - 31
Capitolul IV - Tentativa art. 32 - 34
Capitolul V - Unitatea şi pluralitatea de infracţiuni art. 35 - 45
Capitolul VI - Autorul şi participanţii art. 46 - 52

Titlul III - Pedepsele art. 53 - 106
Capitolul I - Categoriile pedepselor art. 53 - 55
Capitolul II - Pedepsele principale art. 56 - 64
Secţiunea 1 - Detenţiunea pe viaţă art. 56 - 59
Secţiunea a 2-a - Închisoarea art. 60
Secţiunea a 3-a - Amenda art. 61 - 64
Capitolul III - Pedeapsa accesorie şi pedepsele complementare art. 65 - 70
Secţiunea 1 - Pedeapsa accesorie art. 65
Secţiunea a 2-a - Pedepsele complementare art. 66 - 70
Capitolul IV - Calculul duratei pedepselor art. 71 - 73
Capitolul V - Individualizarea pedepselor art. 74 - 106
Secţiunea 1 - Dispoziţii generale art. 74
Secţiunea a 2-a - Circumstanţele atenuante şi circumstanţele agravante art. 75 - 79
Secţiunea a 3-a - Renunţarea la aplicarea pedepsei art. 80 - 82
Secţiunea a 4-a - Amânarea aplicării pedepsei art. 83 - 90
Secţiunea a 5-a - Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere art. 91 - 98
Secţiunea a 6-a - Liberarea condiţionată art. 99 - 106

Titlul IV - Măsurile de siguranţă art. 107 - 112^1
Capitolul I - Dispoziţii generale art. 107 - 108
Capitolul II - Regimul măsurilor de siguranţă art. 109 - 112^1

Titlul V - Minoritatea art. 113 - 134
Capitolul I - Regimul răspunderii penale a minorului art. 113 - 116
Capitolul II - Regimul măsurilor educative neprivative de libertate art. 117 - 123
Capitolul III - Regimul măsurilor educative privative de libertate art. 124 - 127
Capitolul IV - Dispoziţii comune art. 128 - 134

Titlul VI - Răspunderea penală a persoanei juridice art. 135 - 151
Capitolul I - Dispoziţii generale art. 135 - 137
Capitolul II - Regimul pedepselor complementare aplicate persoanei juridice art. 138 - 145
Capitolul III - Dispoziţii comune art. 146 - 151

Titlul VII - Cauzele care înlătură răspunderea penală art. 152 - 159

Titlul VIII - Cauzele care înlătură sau modifică executarea pedepsei art. 160 - 164

Titlul IX - Cauzele care înlătură consecinţele condamnării art. 165 - 171

Titlul X - Înţelesul unor termeni sau expresii în legea penală art. 172 - 187

PARTEA SPECIALĂ

Titlul I - Infracţiuni contra persoanei art. 188 - 227

Capitolul I - Infracţiuni contra vieţii art. 188 - 192
Capitolul II - Infracţiuni contra integrităţii corporale sau sănătăţii art. 193 - 198
Capitolul III - Infracţiuni săvârşite asupra unui membru de familie art. 199 - 200
Capitolul IV - Agresiuni asupra fătului art. 201 - 202
Capitolul V - Infracţiuni privind obligaţia de asistenţă a celor în primejdie art. 203 - 204
Capitolul VI - Infracţiuni contra libertăţii persoanei art. 205 - 208
Capitolul VII - Traficul şi exploatarea persoanelor vulnerabile art. 209 - 217
Capitolul VIII - Infracţiuni contra libertăţii şi integrităţii sexuale art. 218 - 223
Capitolul IX - Infracţiuni ce aduc atingere domiciliului şi vieţii private art. 224 - 227

Titlul II - Infracţiuni contra patrimoniului art. 228 - 256^1

Capitolul I - Furtul art. 228 - 232
Capitolul II - Tâlhăria şi pirateria art. 233 - 237
Capitolul III - Infracţiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii art. 238 - 248
Capitolul IV - Fraude comise prin sisteme informatice şi mijloace de plată electronice art. 249 - 252
Capitolul V - Distrugerea şi tulburarea de posesie art. 253 - 256
Capitolul VI - Infracţiuni care au produs consecinţe deosebit de grave art. 256^1

Titlul III - Infracţiuni privind autoritatea şi frontiera de stat art. 257 - 265

Capitolul I - Infracţiuni contra autorităţii art. 257 - 261
Capitolul II - Infracţiuni privind frontiera de stat art. 262 - 265

Titlul IV - Infracţiuni contra înfăptuirii justiţiei art. 266 - 288

Titlul V - Infracţiuni de corupţie şi de serviciu art. 289 - 309

Capitolul I - Infracţiuni de corupţie art. 289 - 294
Capitolul II - Infracţiuni de serviciu art. 295 - 309

Titlul VI - Infracţiuni de fals art. 310 - 328

Capitolul I - Falsificarea de monede, timbre sau de alte valori art. 310 - 316
Capitolul II - Falsificarea instrumentelor de autentificare sau de marcare art. 317 - 319
Capitolul III - Falsuri în înscrisuri art. 320 - 328

Titlul VII - Infracţiuni contra siguranţei publice art. 329 - 366

Capitolul I - Infracţiuni contra siguranţei circulaţiei pe căile ferate art. 329 - 333
Capitolul II - Infracţiuni contra siguranţei circulaţiei pe drumurile publice art. 334 - 341
Capitolul III - Nerespectarea regimului armelor, muniţiilor, materialelor nucleare şi al materiilor explozive art. 342 - 347
Capitolul IV - Infracţiuni privitoare la regimul stabilit pentru alte activităţi reglementate de lege art. 348 - 351
Capitolul V - Infracţiuni contra sănătăţii publice art. 352 - 359
Capitolul VI - Infracţiuni contra siguranţei şi integrităţii sistemelor şi datelor informatice art. 360 - 366

Titlul VIII - Infracţiuni care aduc atingere unor relaţii privind convieţuirea socială art. 367 - 384

Capitolul I - Infracţiuni contra ordinii şi liniştii publice art. 367 - 375
Capitolul II - Infracţiuni contra familiei art. 376 - 380
Capitolul III - Infracţiuni contra libertăţii religioase şi respectului datorat persoanelor decedate art. 381 - 384

Titlul IX - Infracţiuni electorale art. 385 - 393

Titlul X - Infracţiuni contra securităţii naţionale art. 394 - 412

Titlul XI - Infracţiuni contra capacităţii de luptă a forţelor armate art. 413 - 437

Capitolul I - Infracţiuni săvârşite de militari art. 413 - 431
Capitolul II - Infracţiuni săvârşite de militari sau de civili art. 432 - 437

Titlul XII - Infracţiuni de genocid, contra umanităţii şi de război art. 438 - 445

Capitolul I - Infracţiuni de genocid şi contra umanităţii art. 438 - 439
Capitolul II - Infracţiuni de război art. 440 - 445

Titlul XIII - Dispoziţii finale art. 446

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

PARTEA GENERALĂ

TITLUL I
Legea penală şi limitele ei de aplicare

CAPITOLUL I
Principii generale

ART. 1
Legalitatea incriminării
(1) Legea penală prevede faptele care constituie infracţiuni.
(2) Nicio persoană nu poate fi sancţionată penal pentru o faptă care nu era prevăzută de legea penală la data când a fost săvârşită.
ART. 2
Legalitatea sancţiunilor de drept penal
(1) Legea penală prevede pedepsele aplicabile şi măsurile educative ce se pot lua faţă de persoanele care au săvârşit infracţiuni, precum şi măsurile de siguranţă ce se pot lua faţă de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală.

(2) Nu se poate aplica o pedeapsă ori nu se poate lua o măsură educativă sau o măsură de siguranţă dacă aceasta nu era prevăzută de legea penală la data când fapta a fost săvârşită.

(3) Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită şi aplicată în afara limitelor generale ale acesteia.

CAPITOLUL II
Aplicarea legii penale

SECŢIUNEA 1
Aplicarea legii penale în timp

ART. 3
Activitatea legii penale

Legea penală se aplică infracţiunilor săvârşite în timpul cât ea se află în vigoare.

ART. 4
Aplicarea legii penale de dezincriminare

Legea penală nu se aplică faptelor săvârşite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative şi a măsurilor de siguranţă, pronunţate în baza legii vechi, precum şi toate consecinţele penale ale hotărârilor judecătoreşti privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.

ART. 5
Aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei

(1) În cazul în care de la săvârşirea infracţiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică şi actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituţionale, precum şi ordonanţelor de urgenţă aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziţii penale mai favorabile.

ART. 6
Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei

(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare şi până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai uşoară, sancţiunea aplicată, dacă depăşeşte maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvârşită, se reduce la acest maxim.

(2) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detenţiune pe viaţă şi până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeaşi faptă numai pedeapsa închisorii, pedeapsa detenţiunii pe viaţă se înlocuieşte cu maximul închisorii prevăzut pentru acea infracţiune.

(3) Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amenda, pedeapsa aplicată se înlocuieşte cu amenda, fără a se putea depăşi maximul special prevăzut în legea nouă. Ţinându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.

(4) Măsurile educative neexecutate şi neprevăzute în legea nouă nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conţinutul şi limitele prevăzute de aceasta, dacă este mai favorabilă.

(5) Când legea nouă este mai favorabilă în condiţiile alin. (1) - (4), pedepsele complementare şi măsurile de siguranţă neexecutate şi neprevăzute în legea nouă nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conţinutul şi limitele prevăzute de aceasta.

(6) Dacă legea nouă este mai favorabilă numai sub aspectul pedepselor complementare sau măsurilor de siguranţă, acestea se execută în conţinutul şi limitele prevăzute de legea nouă.

(7) Când o dispoziţie din legea nouă se referă la pedepse definitiv aplicate, se ţine seama, în cazul pedepselor executate până la data intrării în vigoare a acesteia, de pedeapsa redusă sau înlocuită potrivit dispoziţiilor alin. (1) - (6).

ART. 7

Aplicarea legii penale temporare

(1) Legea penală temporară se aplică infracţiunii săvârşite în timpul când era în vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp.

(2) Legea penală temporară este legea penală care prevede data ieşirii ei din vigoare sau a cărei aplicare este limitată prin natura temporară a situaţiei care a impus adoptarea sa.

SECŢIUNEA a 2-a

Aplicarea legii penale în spaţiu

ART. 8

Teritorialitatea legii penale

(1) Legea penală română se aplică infracţiunilor săvârşite pe teritoriul României.

(2) Prin teritoriul României se înţelege întinderea de pământ, marea teritorială şi apele cu solul, subsolul şi spaţiul aerian, cuprinse între frontierele de stat.

(3) Prin infracţiune săvârşită pe teritoriul României se înţelege orice infracţiune comisă pe teritoriul arătat în alin. (2) sau pe o navă sub pavilion românesc ori pe o aeronavă înmatriculată în România.

(4) Infracţiunea se consideră săvârşită pe teritoriul României şi atunci când pe acest teritoriu ori pe o navă sub pavilion românesc sau pe o aeronavă înmatriculată în România s-a efectuat un act de executare, de instigare sau de complicitate ori s-a produs, chiar în parte, rezultatul infracţiunii.

ART. 9

Personalitatea legii penale

(1) Legea penală română se aplică infracţiunilor săvârşite în afara teritoriului ţării de către un cetăţean român sau de o persoană juridică română, dacă pedeapsa prevăzută de legea română este detenţiunea pe viaţă ori închisoarea mai mare de 10 ani.

(2) În celelalte cazuri, legea penală română se aplică infracţiunilor săvârşite în afara teritoriului ţării de către un cetăţean român sau de o persoană juridică română, dacă fapta este prevăzută ca infracţiune şi de legea penală a ţării unde a fost săvârşită ori dacă a fost comisă într-un loc care nu este supus jurisdicţiei niciunui stat.

(3) Punerea în mişcarea a acţiunii penale se face cu autorizarea prealabilă a procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială se află parchetul mai întâi sesizat sau, după caz, a procurorului general al parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Termenul în care procurorul poate emite autorizarea este de până la 30 de zile de la data solicitării autorizării şi poate fi prelungit, în condiţiile legii, fără ca durata totală să depăşească 180 de zile.

ART. 10

Realitatea legii penale

(1) Legea penală română se aplică infracţiunilor săvârşite în afara teritoriului ţării de către un cetăţean străin sau o persoană fără cetăţenie, contra statului român, contra unui cetăţean român ori a unei persoane juridice române.

(2) Punerea în mişcare a acţiunii penale se face cu autorizarea prealabilă a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi numai dacă fapta nu face obiectul unei proceduri judiciare în statul pe teritoriul căruia s-a comis.

ART. 11

Universalitatea legii penale

(1) Legea penală română se aplică şi altor infracţiuni decât celor prevăzute în art. 10, săvârşite în afara teritoriului ţării de un cetăţean străin sau o persoană fără cetăţenie, care se află de bunăvoie pe teritoriul României, în următoarele cazuri:

a) s-a săvârşit o infracţiune pe care statul român şi-a asumat obligaţia să o reprime în temeiul unui tratat internaţional, indiferent dacă este prevăzută sau nu de legea penală a statului pe al cărui teritoriu a fost comisă;

b) s-a cerut extrădarea sau predarea infractorului şi aceasta a fost refuzată.

(2) Dispoziţiile alin. (1) lit. b) nu se aplică atunci când, potrivit legii statului în care s-a săvârşit infracţiunea, există o cauză care împiedică punerea în mişcare a acţiunii penale sau continuarea procesului penal ori executarea pedepsei sau când pedeapsa a fost executată ori este considerată ca executată.

(3) Când pedeapsa nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, se procedează potrivit dispoziţiilor legale privitoare la recunoaşterea hotărârilor străine.

ART. 12

Legea penală şi tratatele internaţionale

Dispoziţiile art. 8 - 11 se aplică dacă nu se dispune altfel printr-un tratat internaţional la care România este parte.

ART. 13

Imunitatea de jurisdicţie

Legea penală nu se aplică infracţiunilor săvârşite de către reprezentanţii diplomatici ai statelor străine sau de către alte persoane care, în conformitate cu tratatele internaţionale, nu sunt supuse jurisdicţiei penale a statului român.

ART. 14

Extrădarea

(1) Extrădarea poate fi acordată sau solicitată în temeiul unui tratat internaţional la care România este parte ori pe bază de reciprocitate, în condiţiile legii.

(2) Predarea sau extrădarea unei persoane în relaţia cu statele membre ale Uniunii Europene se acordă sau se solicită în condiţiile legii.

(3) Predarea unei persoane către un tribunal penal internaţional se acordă în condiţiile legii.

TITLUL II
Infracţiunea

CAPITOLUL I
Dispoziţii generale

ART. 15

Trăsăturile esenţiale ale infracţiunii

(1) Infracţiunea este fapta prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie, nejustificată şi imputabilă persoanei care a săvârşit-o.

(2) Infracţiunea este singurul temei al răspunderii penale.

ART. 16

Vinovăţia

(1) Fapta constituie infracţiune numai dacă a fost săvârşită cu forma de vinovăţie cerută de legea penală.

(2) Vinovăţie există când fapta este comisă cu intenţie, din culpă sau cu intenţie depăşită.

(3) Fapta este săvârşită cu intenţie când făptuitorul:

a) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârşirea acelei fapte;

b) prevede rezultatul faptei sale şi, deşi nu-l urmăreşte, acceptă posibilitatea producerii lui.

(4) Fapta este săvârşită din culpă, când făptuitorul:

a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;

b) nu prevede rezultatul faptei sale, deşi trebuia şi putea să îl prevadă.

(5) Există intenţie depăşită când fapta constând într-o acţiune sau inacţiune intenţionată produce un rezultat mai grav, care se datorează culpei făptuitorului.

(6) Fapta constând într-o acţiune sau inacţiune constituie infracţiune când este săvârşită cu intenţie. Fapta comisă din culpă constituie infracţiune numai când legea o prevede în mod expres.

ART. 17

Săvârşirea infracţiunii comisive prin omisiune

Infracţiunea comisivă care presupune producerea unui rezultat se consideră săvârşită şi prin omisiune, când:

a) există o obligaţie legală sau contractuală de a acţiona;

b) autorul omisiunii, printr-o acţiune sau inacţiune anterioară, a creat pentru valoarea socială protejată o stare de pericol care a înlesnit producerea rezultatului.

CAPITOLUL II
Cauzele justificative

ART. 18

Dispoziţii generale

(1) Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală, dacă există vreuna dintre cauzele justificative prevăzute de lege.

(2) Efectul cauzelor justificative se extinde şi asupra participanţilor.

ART. 19

Legitima apărare

(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârşită în legitimă apărare.

(2) Este în legitimă apărare persoana care săvârşeşte fapta pentru a înlătura un atac material, direct, imediat şi injust, care pune în pericol persoana sa, a altuia, drepturile acestora sau un interes general, dacă apărarea este proporţională cu gravitatea atacului.

(3) Se prezumă a fi în legitimă apărare, în condiţiile alin. (2), acela care comite fapta pentru a respinge pătrunderea unei persoane într-o locuinţă, încăpere, dependinţă sau loc împrejmuit ţinând de aceasta, fără drept, prin violenţă, viclenie, efracţie sau alte asemenea modalităţi nelegale ori în timpul nopţii.

ART. 20

Starea de necesitate

(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârşită în stare de necesitate.

(2) Este în stare de necesitate persoana care săvârşeşte fapta pentru a salva de la un pericol imediat şi care nu putea fi înlăturat altfel viaţa, integritatea corporală sau sănătatea sa ori a altei persoane sau un bun important al său ori al altei persoane sau un interes general, dacă urmările faptei nu sunt vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce în cazul în care pericolul nu era înlăturat.

ART. 21

Exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei obligaţii

(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală constând în exercitarea unui drept recunoscut de lege sau în îndeplinirea unei obligaţii impuse de lege, cu respectarea condiţiilor şi limitelor prevăzute de aceasta.

(2) Este de asemenea justificată fapta prevăzută de legea penală constând în îndeplinirea unei obligaţii impuse de autoritatea competentă, în forma prevăzută de lege, dacă aceasta nu este în mod vădit ilegală.

ART. 22

Consimţământul persoanei vătămate

(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârşită cu consimţământul persoanei vătămate, dacă aceasta putea să dispună în mod legal de valoarea socială lezată sau pusă în pericol.

(2) Consimţământul persoanei vătămate nu produce efecte în cazul infracţiunilor contra vieţii, precum şi atunci când legea exclude efectul justificativ al acestuia.

CAPITOLUL III
Cauzele de neimputabilitate

ART. 23

Dispoziţii generale

(1) Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală, dacă a fost comisă în condiţiile vreuneia dintre cauzele de neimputabilitate.

(2) Efectul cauzelor de neimputabilitate nu se extinde asupra participanţilor, cu excepţia cazului fortuit.

ART. 24

Constrângerea fizică

Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârşită din cauza unei constrângeri fizice căreia făptuitorul nu i-a putut rezista.

ART. 25

Constrângerea morală

Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârşită din cauza unei constrângeri morale, exercitată prin ameninţare cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia şi care nu putea fi înlăturat în alt mod.

ART. 26

Excesul neimputabil

(1) Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârşită de persoana aflată în stare de legitimă apărare, care a depăşit, din cauza tulburării sau temerii, limitele unei apărări proporţionale cu gravitatea atacului.

(2) Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârşită de persoana aflată în stare de necesitate, care nu şi-a dat seama, în momentul comiterii faptei, că pricinuieşte urmări vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.

ART. 27

Minoritatea făptuitorului

Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârşită de un minor, care la data comiterii acesteia nu îndeplinea condiţiile legale pentru a răspunde penal.

ART. 28

Iresponsabilitatea

Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârşită de persoana care, în momentul comiterii acesteia, nu putea să-şi dea seama de acţiunile sau inacţiunile sale ori nu putea să le controleze, fie din cauza unei boli psihice, fie din alte cauze.

ART. 29

Intoxicaţia

Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârşită de persoana care, în momentul comiterii acesteia, nu putea să-şi dea seama de acţiunile sau inacţiunile sale ori nu putea să le controleze, din cauza intoxicării involuntare cu alcool sau cu alte substanţe psihoactive.

ART. 30

Eroarea

(1) Nu constituie infracţiune fapta prevăzută de legea penală săvârşită de persoana care, în momentul comiterii acesteia, nu cunoştea existenţa unei stări, situaţii ori împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei.

(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică şi faptelor săvârşite din culpă pe care legea penală le pedepseşte, numai dacă necunoaşterea stării, situaţiei ori împrejurării respective nu este ea însăşi rezultatul culpei.

(3) Nu constituie circumstanţă agravantă sau element circumstanţial agravant starea, situaţia ori împrejurarea pe care infractorul nu a cunoscut-o în momentul săvârşirii infracţiunii.

(4) Prevederile alin. (1) - (3) se aplică în mod corespunzător şi în cazul necunoaşterii unei dispoziţii legale extrapenale.

(5) Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârşită ca urmare a necunoaşterii sau cunoaşterii greşite a caracterului ilicit al acesteia din cauza unei împrejurări care nu putea fi în niciun fel evitată.

ART. 31

Cazul fortuit

Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală al cărei rezultat e consecinţa unei împrejurări care nu putea fi prevăzută.

CAPITOLUL IV

Tentativa

ART. 32

Tentativa

(1) Tentativa constă în punerea în executare a intenţiei de a săvârşi infracţiunea, executare care a fost însă întreruptă sau nu şi-a produs efectul.

(2) Nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracţiunii este consecinţa modului cum a fost concepută executarea.

ART. 33

Pedepsirea tentativei

(1) Tentativa se pedepseşte numai când legea prevede în mod expres aceasta.

(2) Tentativa se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea consumată, ale cărei limite se reduc la jumătate. Când pentru infracţiunea consumată legea prevede pedeapsa detenţiunii pe viaţă, iar instanţa s-ar orienta spre aceasta, tentativa se sancţionează cu pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani.

ART. 34

Desistarea şi împiedicarea producerii rezultatului

(1) Nu se pedepseşte autorul care, înainte de descoperirea faptei, s-a desistat ori a încunoştinţat autorităţile de comiterea acesteia, astfel încât consumarea să poată fi împiedicată, sau a împiedicat el însuşi consumarea infracţiunii.

(2) Dacă actele îndeplinite până în momentul desistării sau împiedicării producerii rezultatului constituie o altă infracţiune, se aplică pedeapsa pentru această infracţiune.

CAPITOLUL V

Unitatea şi pluralitatea de infracţiuni

ART. 35

Unitatea infracţiunii continuate şi a celei complexe

(1) Infracţiunea este continuată când o persoană săvârşeşte la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiaşi rezoluţii, acţiuni sau inacţiuni care prezintă, fiecare în parte, conţinutul aceleiaşi infracţiuni.

(2) Infracţiunea este complexă când în conţinutul său intră, ca element constitutiv sau ca element circumstanţial agravant, o acţiune sau o inacţiune care constituie prin ea însăşi o faptă prevăzută de legea penală.

ART. 36

Pedeapsa pentru infracţiunea continuată şi infracţiunea complexă

(1) Infracţiunea continuată se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită, al cărei maxim se poate majora cu cel mult 3 ani în cazul pedepsei închisorii, respectiv cu cel mult o treime în cazul pedepsei amenzii.

(2) Infracţiunea complexă se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracţiune.

(3) Infracţiunea complexă săvârşită cu intenţie depăşită, dacă s-a produs numai rezultatul mai grav al acţiunii secundare, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea complexă consumată.

ART. 37

Recalcularea pedepsei pentru infracţiunea continuată sau complexă

Dacă cel condamnat definitiv pentru o infracţiune continuată sau complexă este judecat ulterior şi pentru alte acţiuni sau inacţiuni care intră în conţinutul aceleiaşi infracţiuni, ţinându-se seama de infracţiunea săvârşită în întregul ei, se stabileşte o pedeapsă corespunzătoare, care nu poate fi mai uşoară decât cea pronunţată anterior.

ART. 38

Concursul de infracţiuni

(1) Există concurs real de infracţiuni când două sau mai multe infracţiuni au fost săvârşite de aceeaşi persoană, prin acţiuni sau inacţiuni distincte, înainte de a fi condamnată definitiv pentru

vreuna din ele. Există concurs real de infracţiuni şi atunci când una dintre infracţiuni a fost comisă pentru săvârşirea sau ascunderea altei infracţiuni.

(2) Există concurs formal de infracţiuni când o acţiune sau o inacţiune săvârşită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conţinutul mai multor infracţiuni.

ART. 39

Pedeapsa principală în caz de concurs de infracţiuni

(1) În caz de concurs de infracţiuni, se stabileşte pedeapsa pentru fiecare infracţiune în parte şi se aplică pedeapsa, după cum urmează:

a) când s-au stabilit o pedeapsă cu detenţiune pe viaţă şi una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detenţiunii pe viaţă;

b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;

c) când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;

d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare şi o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii;

e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare şi mai multe pedepse cu amendă se aplică pedeapsa închisorii conform lit. b), la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii conform lit. c).

(2) Atunci când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoarea, dacă prin adăugare la pedeapsa cea mai mare a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea stabilite s-ar depăşi cu 10 ani sau mai mult maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puţin una dintre infracţiunile concurente pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, se poate aplica pedeapsa detenţiunii pe viaţă.

ART. 40

Contopirea pedepselor pentru infracţiuni concurente

(1) Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracţiune concurentă, se aplică dispoziţiile art. 39.

(2) Dispoziţiile art. 39 se aplică şi în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat mai suferise o condamnare definitivă pentru o infracţiune concurentă.

(3) Dacă infractorul a executat integral sau parţial pedeapsa aplicată prin hotărârea anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracţiunile concurente.

(4) Dispoziţiile privitoare la aplicarea pedepsei în caz de concurs de infracţiuni se aplică şi în cazul în care condamnarea la pedeapsa detenţiunii pe viaţă a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

(5) În cazul contopirii pedepselor conform alin. (1) - (4) se ţine seama şi de pedeapsa aplicată printr-o hotărâre de condamnare pronunţată în străinătate, pentru o infracţiune concurentă, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit legii.

ART. 41

Recidiva

(1) Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an şi până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârşeşte din nou o infracţiune cu intenţie sau cu intenţie depăşită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.

(2) Există recidivă şi în cazul în care una dintre pedepsele prevăzute în alin. (1) este detenţiunea pe viaţă.

(3) Pentru stabilirea stării de recidivă se ţine seama şi de hotărârea de condamnare pronunţată în străinătate, pentru o faptă prevăzută şi de legea penală română, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit legii.

ART. 42

Condamnări care nu atrag starea de recidivă

La stabilirea stării de recidivă nu se ţine seama de hotărârile de condamnare privitoare la:

a) faptele care nu mai sunt prevăzute de legea penală;

b) infracţiunile amnistiate;

c) infracţiunile săvârşite din culpă.

ART. 43

Pedeapsa în caz de recidivă

(1) Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârşeşte o nouă infracţiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.

(2) Când înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată sunt săvârşite mai multe infracţiuni concurente, dintre care cel puţin una se află în stare de recidivă, pedepsele stabilite se contopesc potrivit dispoziţiilor referitoare la concursul de infracţiuni, iar pedeapsa rezultată se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.

(3) Dacă prin însumarea pedepselor în condiţiile alin. (1) şi alin. (2) s-ar depăşi cu mai mult de 10 ani maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puţin una dintre infracţiunile săvârşite pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, în locul pedepselor cu închisoarea se poate aplica pedeapsa detenţiunii pe viaţă.

(4) Când pedeapsa anterioară sau pedeapsa stabilită pentru infracţiunea săvârşită în stare de recidivă este detenţiunea pe viaţă, se va executa pedeapsa detenţiunii pe viaţă.

(5) Dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârşeşte o nouă infracţiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracţiune se majorează cu jumătate.

(6) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare pentru noua infracţiune şi mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată sau considerată ca executată se descoperă că cel condamnat se află în stare de recidivă, instanţa aplică dispoziţiile alin. (1) - (5).

(7) Dispoziţiile alin. (6) se aplică şi în cazul în care condamnarea la pedeapsa detenţiunii pe viaţă a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

ART. 44

Pluralitatea intermediară

(1) Există pluralitate intermediară de infracţiuni când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare şi până la data la care pedeapsa este executată sau considerată ca executată, condamnatul săvârşeşte din nou o infracţiune şi nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă.

(2) În caz de pluralitate intermediară, pedeapsa pentru noua infracţiune şi pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispoziţiilor de la concursul de infracţiuni.

ART. 45

Pedepsele complementare, pedepsele accesorii şi măsurile de siguranţă în caz de pluralitate de infracţiuni

(1) Dacă pentru una dintre infracţiunile săvârşite s-a stabilit şi o pedeapsă complementară, aceasta se aplică alături de pedeapsa principală.

(2) Când s-au stabilit mai multe pedepse complementare de natură diferită sau chiar de aceeaşi natură, dar cu un conţinut diferit, acestea se aplică alături de pedeapsa principală.

(3) Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de aceeaşi natură şi cu acelaşi conţinut:

a) în caz de concurs de infracţiuni sau de pluralitate intermediară se aplică cea mai grea dintre acestea;

b) în caz de recidivă, partea neexecutată din pedeapsa complementară anterioară se adaugă la pedeapsa stabilită pentru noua infracţiune.

(4) În cazul condamnărilor succesive pentru infracţiuni concurente, partea din pedeapsa complementară executată până la data contopirii pedepselor principale se scade din durata pedepsei complementare aplicate pe lângă pedeapsa rezultată.

(5) Dacă pe lângă pedepsele principale au fost stabilite una sau mai multe pedepse accesorii, se aplică dispoziţiile alin. (1) - (3), pedeapsa accesorie rezultată executându-se până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

(6) Măsurile de siguranţă de natură diferită sau chiar de aceeaşi natură, dar cu un conţinut diferit, luate în cazul infracţiunilor săvârşite, se cumulează.

(7) Dacă s-au luat mai multe măsuri de siguranţă de aceeaşi natură şi cu acelaşi conţinut, dar pe durate diferite, se aplică măsura de siguranţă cu durata cea mai mare. Măsurile de siguranţă luate conform art. 112 se cumulează.

CAPITOLUL VI
Autorul şi participanţii

ART. 46
Autorul şi coautorii

(1) Autor este persoana care săvârşeşte în mod nemijlocit o faptă prevăzută de legea penală.

(2) Coautori sunt persoanele care săvârşesc nemijlocit aceeaşi faptă prevăzută de legea penală.

ART. 47
Instigatorul

Instigator este persoana care, cu intenţie, determină o altă persoană să săvârşească o faptă prevăzută de legea penală.

ART. 48
Complicele

(1) Complice este persoana care, cu intenţie, înlesneşte sau ajută în orice mod la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(2) Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârşirii faptei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârşirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.

ART. 49
Pedeapsa în cazul participanţilor

Coautorul, instigatorul şi complicele la o infracţiune săvârşită cu intenţie se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ţine seama de contribuţia fiecăruia la săvârşirea infracţiunii, precum şi de dispoziţiile art. 74.

ART. 50

Circumstanţe personale şi reale

(1) Circumstanţele privitoare la persoana autorului sau a unui participant nu se răsfrâng asupra celorlalţi.

(2) Circumstanţele privitoare la faptă se răsfrâng asupra autorului şi a participanţilor numai în măsura în care aceştia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.

ART. 51

Împiedicarea săvârşirii infracţiunii

(1) Participantul nu se pedepseşte dacă, înainte de descoperirea faptei, denunţă săvârşirea infracţiunii, astfel încât consumarea acesteia să poată fi împiedicată, sau dacă împiedică el însuşi consumarea infracţiunii.

(2) Dacă actele îndeplinite până în momentul denunţării sau împiedicării constituie o altă infracţiune, participantului i se aplică pedeapsa pentru această infracţiune.

ART. 52

Participaţia improprie

(1) Săvârşirea nemijlocită, cu intenţie, de către o persoană a unei fapte prevăzute de legea penală la care, din culpă sau fără vinovăţie, contribuie cu acte de executare o altă persoană se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta comisă cu intenţie.

(2) Determinarea, înlesnirea sau ajutarea în orice mod, cu intenţie, la săvârşirea din culpă de către o altă persoană a unei fapte prevăzute de legea penală se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta comisă cu intenţie.

(3) Determinarea, înlesnirea sau ajutarea în orice mod, cu intenţie, la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăţie, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracţiune.

(4) Dispoziţiile art. 50 şi art. 51 se aplică în mod corespunzător.

TITLUL III
Pedepsele

CAPITOLUL I
Categoriile pedepselor

ART. 53

Pedepsele principale

Pedepsele principale sunt:

a) detenţiunea pe viaţă;

b) închisoarea;

c) amenda.

ART. 54

Pedeapsa accesorie

Pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării unor drepturi, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare şi până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei privative de libertate.

ART. 55

Pedepsele complementare

Pedepsele complementare sunt:

a) interzicerea exercitării unor drepturi;

b) degradarea militară;

c) publicarea hotărârii de condamnare.

CAPITOLUL II
Pedepsele principale

SECŢIUNEA 1
Detenţiunea pe viaţă

ART. 56
Regimul detenţiunii pe viaţă
Detenţiunea pe viaţă constă în privarea de libertate pe durată nedeterminată şi se execută potrivit legii privind executarea pedepselor.
ART. 57
Neaplicarea detenţiunii pe viaţă
Dacă la data pronunţării hotărârii de condamnare inculpatul a împlinit vârsta de 65 de ani, în locul detenţiunii pe viaţă i se aplică pedeapsa închisorii pe timp de 30 de ani şi pedeapsa interzicerii exercitării unor drepturi pe durata ei maximă.
ART. 58
Înlocuirea detenţiunii pe viaţă
În cazul în care cel condamnat la pedeapsa detenţiunii pe viaţă a împlinit vârsta de 65 de ani în timpul executării pedepsei, pedeapsa detenţiunii pe viaţă poate fi înlocuită cu pedeapsa închisorii pe timp de 30 de ani şi pedeapsa interzicerii exercitării unor drepturi pe durata ei maximă, dacă a avut o bună conduită pe toată durata executării pedepsei, a îndeplinit integral obligaţiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedeşte că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, şi a făcut progrese constante şi evidente în vederea reintegrării sociale.
ART. 59
Calculul pedepsei în cazul comutării sau înlocuirii pedepsei detenţiunii pe viaţă
În cazul comutării sau înlocuirii pedepsei detenţiunii pe viaţă cu pedeapsa închisorii, perioada de detenţiune executată se consideră ca parte executată din pedeapsa închisorii.

SECŢIUNEA a 2-a
Închisoarea

ART. 60
Regimul închisorii
Închisoarea constă în privarea de libertate pe durată determinată, cuprinsă între 15 zile şi 30 de ani, şi se execută potrivit legii privind executarea pedepselor.

SECŢIUNEA a 3-a
Amenda

ART. 61
Stabilirea amenzii
(1) Amenda constă în suma de bani pe care condamnatul este obligat să o plătească statului.

(2) Cuantumul amenzii se stabileşte prin sistemul zilelor-amendă. Suma corespunzătoare unei zile-amendă, cuprinsă între 60 lei şi 600 lei, se înmulţeşte cu numărul zilelor-amendă, care este cuprins între 30 de zile şi 400 de zile..

(3) Instanţa stabileşte numărul zilelor-amendă potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei. Cuantumul sumei corespunzătoare unei zile-amendă se stabileşte ţinând seama de situaţia materială a condamnatului şi de obligaţiile legale ale condamnatului faţă de persoanele aflate în întreţinerea sa.

(4) Limitele speciale ale zilelor-amendă sunt cuprinse între:

a) 60 şi 180 de zile-amendă, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită numai pedeapsa amenzii;

b) 120 şi 240 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii de cel mult doi ani;

c) 180 şi 300 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani.

(5) Dacă prin infracţiunea săvârşită s-a urmărit obţinerea unui folos patrimonial, iar pedeapsa prevăzută de lege este numai amenda ori instanţa optează pentru aplicarea acestei pedepse, limitele speciale ale zilelor-amendă se pot majora cu o treime.

(6) Fracţiile stabilite de lege pentru cauzele de atenuare sau agravare a pedepsei se aplică limitelor speciale ale zilelor-amendă prevăzute în alin. (4) şi alin. (5).

ART. 62

Amenda care însoţeşte pedeapsa închisorii

(1) Dacă prin infracţiunea săvârşită s-a urmărit obţinerea unui folos patrimonial, pe lângă pedeapsa închisorii, se poate aplica şi pedeapsa amenzii.

(2) Limitele speciale ale zilelor-amendă prevăzute în art. 61 alin. (4) lit. b) şi lit. c) se determină în raport de durata pedepsei închisorii stabilite de instanţă şi nu pot fi reduse sau majorate ca efect al cauzelor de atenuare ori agravare a pedepsei.

(3) La stabilirea cuantumului sumei corespunzătoare unei zile-amendă se va ţine seama de valoarea folosului patrimonial obţinut sau urmărit.

ART. 63

Înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii

(1) Dacă persoana condamnată, cu rea-credinţă, nu execută pedeapsa amenzii, în tot sau în parte, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuieşte cu un număr corespunzător de zile cu închisoare.

(2) Dacă amenda neexecutată a însoţit pedeapsa închisorii, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuieşte cu un număr corespunzător de zile cu închisoare, care se adaugă la pedeapsa închisorii, pedeapsa astfel rezultată fiind considerată o singură pedeapsă.

(3) În cazul înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, în condiţiile alin. (1) şi alin. (2), unei zile-amendă îi corespunde o zi de închisoare.

ART. 64

Executarea pedepsei amenzii prin prestarea unei munci neremunerate în folosul comunităţii

(1) În cazul în care pedeapsa amenzii nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate, cu consimţământul acesteia, instanţa înlocuieşte obligaţia de plată a amenzii neexecutate cu obligaţia de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă. Unei zile-amendă îi corespunde o zi de muncă în folosul comunităţii.

(2) Dacă amenda înlocuită conform dispoziţiilor alin. (1) a însoţit pedeapsa închisorii, obligaţia de muncă în folosul comunităţii se execută după executarea pedepsei închisorii.

(3) Coordonarea executării obligaţiei de muncă în folosul comunităţii se face de serviciul de probaţiune.

(4) Executarea muncii în folosul comunităţii dispusă în condiţiile alin. (1) încetează prin plata amenzii corespunzătoare zilelor-amendă rămase neexecutate.

(5) Instanţa înlocuieşte zilele-amendă neexecutate prin muncă în folosul comunităţii cu un număr corespunzător de zile cu închisoare, dacă:

a) persoana condamnată nu execută obligaţia de muncă în folosul comunităţii în condiţiile stabilite de instanţă;

b) persoana condamnată săvârşeşte o nouă infracţiune descoperită înainte de executarea integrală a obligaţiei de muncă în folosul comunităţii. Zilele-amendă neexecutate prin muncă în folosul comunităţii la data condamnării definitive pentru noua infracţiune, înlocuite cu închisoarea, se adaugă la pedeapsa pentru noua infracţiune.

(6) Dacă persoana condamnată, aflată în situaţia prevăzută în alin. (1), nu îşi dă consimţământul la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunităţii, amenda neexecutată se înlocuieşte cu pedeapsa închisorii conform art. 63.

CAPITOLUL III
Pedeapsa accesorie şi pedepsele complementare

SECŢIUNEA 1
Pedeapsa accesorie

ART. 65
Conţinutul şi modul de executare a pedepsei accesorii a interzicerii exercitării unor drepturi

(1) Pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a), b) şi d) - o), a căror exercitare a fost interzisă de instanţă ca pedeapsă complementară.

(2) În cazul detenţiunii pe viaţă, pedeapsa accesorie constă în interzicerea de către instanţă a exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) - o) sau a unora dintre acestea.

(3) Pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării unor drepturi se execută din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare şi până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

(4) În cazul detenţiunii pe viaţă, pedeapsa accesorie având conţinutul prevăzut la art. 66 alin. (1) lit. c) se pune în executare la data liberării condiţionate sau după ce pedeapsa a fost considerată ca executată.

SECŢIUNEA a 2-a
Pedepsele complementare

ART. 66
Conţinutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi

(1) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării unuia sau a mai multora dintre următoarele drepturi:

a) dreptul de a fi ales în autorităţile publice sau în orice alte funcţii publice;

b) dreptul de a ocupa o funcţie care implică exerciţiul autorităţii de stat;

c) dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României;

d) dreptul de a alege;

e) drepturile părinteşti;

f) dreptul de a fi tutore sau curator;

g) dreptul de a ocupa funcţia, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfăşura activitatea de care s-a folosit pentru săvârşirea infracţiunii;

h) dreptul de a deţine, purta şi folosi orice categorie de arme;

i) dreptul de a conduce anumite categorii de vehicule stabilite de instanţă;

j) dreptul de a părăsi teritoriul României;

k) dreptul de a ocupa o funcţie de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public;

l) dreptul de a se afla în anumite localităţi stabilite de instanţă;

m) dreptul de a se afla în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanţă;

n) dreptul de a comunica cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracţiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanţă, ori de a se apropia de acestea;

o) dreptul de a se apropia de locuinţa, locul de muncă, şcoala sau alte locuri unde victima desfăşoară activităţi sociale, în condiţiile stabilite de instanţa de judecată.

(1^1) Interzicerea exercitării drepturilor prevăzute la alin. (1) se dispune de către instanţă după cum urmează:

a) pe o perioadă de la 1 la 5 ani, în cazul interzicerii exercitării drepturilor prevăzute la lit. a) - h) şi j) - o);

b) pe o perioadă de la 1 la 10 ani, în cazul interzicerii exercitării dreptului prevăzut la lit. i).

(2) Când legea prevede interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică, instanţa dispune interzicerea exercitării drepturilor prevăzute în alin. (1) lit. a) şi lit. b).

(3) Interzicerea exercitării drepturilor prevăzute în alin. (1) lit. a) şi lit. b) se dispune cumulativ.

(4) Pedeapsa prevăzută în alin. (1) lit. c) nu se va dispune atunci când există motive întemeiate de a crede că viaţa persoanei expulzate este pusă în pericol ori că persoana va fi supusă la tortură sau alte tratamente inumane ori degradante în statul în care urmează a fi expulzată.

(5) Când dispune interzicerea unuia dintre drepturile prevăzute în alin. (1) lit. n) şi lit. o), instanţa individualizează în concret conţinutul acestei pedepse, ţinând seama de împrejurările cauzei.

ART. 67

Aplicarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi

(1) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda şi instanţa constată că, faţă de natura şi gravitatea infracţiunii, împrejurările cauzei şi persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.

(2) Aplicarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă pentru infracţiunea săvârşită.

(3) Interzicerea dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României nu se aplică în cazul în care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

ART. 68

Executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi

(1) Executarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi începe:

a) de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii;

b) de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;

c) după executarea pedepsei închisorii, după graţierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripţie a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiţionate.

(2) În cazul în care s-a dispus liberarea condiţionată, interzicerea dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României se execută la data liberării.

(3) Dacă se dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoarea, pentru alte motive decât săvârşirea unei noi infracţiuni, partea din durata pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi neexecutată la data revocării sau înlocuirii se va executa după executarea pedepsei închisorii.

ART. 69

Degradarea militară

(1) Pedeapsa complementară a degradării militare constă în pierderea gradului şi a dreptului de a purta uniformă de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

(2) Degradarea militară se aplică în mod obligatoriu condamnaţilor militari în activitate, în rezervă sau în retragere, dacă pedeapsa principală aplicată este închisoarea mai mare de 10 ani sau detenţiunea pe viaţă.

(3) Degradarea militară poate fi aplicată condamnaţilor militari în activitate, în rezervă sau în retragere pentru infracţiuni săvârşite cu intenţie, dacă pedeapsa principală aplicată este închisoarea de cel puţin 5 ani şi de cel mult 10 ani.

ART. 70

Publicarea hotărârii definitive de condamnare

(1) Publicarea hotărârii definitive de condamnare se poate dispune când, ţinând seama de natura şi gravitatea infracţiunii, împrejurările cauzei şi persoana condamnatului, instanţa apreciază că publicarea va contribui la prevenirea săvârşirii altor asemenea infracţiuni.

(2) Hotărârea de condamnare se publică în extras, în forma stabilită de instanţă, într-un cotidian local sau naţional, o singură dată.

(3) Publicarea hotărârii definitive de condamnare se face pe cheltuiala persoanei condamnate, fără a se dezvălui identitatea altor persoane.

CAPITOLUL IV
Calculul duratei pedepselor

ART. 71

Durata executării

(1) Durata executării pedepsei privative de libertate se socoteşte din ziua în care condamnatul a început executarea hotărârii definitive de condamnare.

(2) Ziua în care începe executarea pedepsei şi ziua în care încetează se socotesc în durata executării.

(3) Perioada în care condamnatul, în cursul executării pedepsei, se află bolnav în spital intră în durata executării, în afară de cazul în care şi-a provocat în mod voit boala, iar această împrejurare se constată în cursul executării pedepsei.

(4) Permisiunile de ieşire din penitenciar, acordate condamnatului conform legii de executare a pedepselor, intră în durata executării pedepsei.

ART. 72

Computarea duratei măsurilor preventive privative de libertate

(1) Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii pronunţate. Scăderea se face şi atunci când condamnatul a

fost urmărit sau judecat, în acelaşi timp ori în mod separat, pentru mai multe infracţiuni concurente, chiar dacă a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea care a determinat dispunerea măsurii preventive.

(2) Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade şi în caz de condamnare la pedeapsa amenzii, prin înlăturarea în tot sau în parte a zilelor-amendă.

(3) În cazul amenzii care însoţeşte pedeapsa închisorii, perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii.

ART. 73

Computarea pedepselor şi măsurilor preventive executate în afara ţării

(1) În cazul infracţiunilor săvârşite în condiţiile art. 8, art. 9, art. 10 sau art. 11, partea din pedeapsă, precum şi durata măsurilor preventive privative de libertate executate în afara teritoriului ţării se scad din durata pedepsei aplicate pentru aceeaşi infracţiune în România.

(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi în cazul în care pedeapsa executată în afara ţării este amenda.

CAPITOLUL V
Individualizarea pedepselor

SECŢIUNEA 1
Dispoziţii generale

ART. 74

Criteriile generale de individualizare a pedepsei

(1) Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi cu periculozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

a) împrejurările şi modul de comitere a infracţiunii, precum şi mijloacele folosite;

b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;

c) natura şi gravitatea rezultatului produs ori a altor consecinţe ale infracţiunii;

d) motivul săvârşirii infracţiunii şi scopul urmărit;

e) natura şi frecvenţa infracţiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului;

f) conduita după săvârşirea infracţiunii şi în cursul procesului penal;

g) nivelul de educaţie, vârsta, starea de sănătate, situaţia familială şi socială.

(2) Când pentru infracţiunea săvârşită legea prevede pedepse alternative, se ţine seama de criteriile prevăzute în alin. (1) şi pentru alegerea uneia dintre acestea.

SECŢIUNEA a 2-a
Circumstanţele atenuante şi circumstanţele agravante

ART. 75

Circumstanţe atenuante

(1) Următoarele împrejurări constituie circumstanţe atenuante legale:

a) săvârşirea infracţiunii sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoţii, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violenţă, printr-o atingere gravă a demnităţii persoanei sau printr-o altă acţiune ilicită gravă;

b) depăşirea limitelor legitimei apărări;

c) depăşirea limitelor stării de necesitate;

d) acoperirea integrală a prejudiciului material cauzat prin infracţiune, în cursul urmăririi penale sau al judecăţii, până la primul termen de judecată, dacă făptuitorul nu a mai beneficiat de această circumstanţă într-un interval de 5 ani anterior comiterii faptei. Circumstanţa atenuantă nu se aplică în cazul săvârşirii următoarelor infracţiuni: contra persoanei, furt calificat, tâlhărie, piraterie, fraude comise prin sisteme informatice şi mijloace de plată electronice, ultraj, ultraj judiciar, purtare abuzivă, infracţiuni contra siguranţei publice, infracţiuni contra sănătăţii publice, infracţiuni contra libertăţii religioase şi respectului datorat persoanelor decedate, contra securităţii naţionale, contra capacităţii de luptă a forţelor armate, infracţiunilor de genocid, contra umanităţii şi de război, a infracţiunilor privind frontiera de stat a României, a infracţiunilor la legislaţia privind prevenirea şi combaterea terorismului, a infracţiunilor de corupţie, infracţiunilor asimilate infracţiunilor de corupţie, a celor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, a infracţiunilor privitoare la nerespectarea regimului materiilor explozive şi al precursorilor de explozivi restricţionaţi, materialelor nucleare sau al altor materii radioactive, privind regimul juridic al drogurilor, privind regimul juridic al precursorilor de droguri, privind regimul juridic al substanţelor dopante, a celor privind spălarea banilor, privind activităţile aeronautice civile şi cele care pot pune în pericol siguranţa zborurilor şi securitatea aeronautică, privind protecţia martorilor, privind interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii, a celor privind traficul de organe, ţesuturi sau celule de origine umană, privind prevenirea şi combaterea pornografiei şi a celor la regimul adopţiilor.

(2) Pot constitui circumstanţe atenuante judiciare:

a) eforturile depuse de infractor pentru înlăturarea sau diminuarea consecinţelor infracţiunii;

b) împrejurările legate de fapta comisă, care diminuează gravitatea infracţiunii sau periculozitatea infractorului.

ART. 76

Efectele circumstanţelor atenuante

(1) În cazul în care există circumstanţe atenuante, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracţiunea săvârşită se reduc cu o treime.

(2) Dacă pedeapsa prevăzută de lege este detenţiunea pe viaţă, în cazul reţinerii circumstanţelor atenuante se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani.

(3) Reducerea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul circumstanţelor atenuante reţinute.

ART. 77

Circumstanţe agravante

Următoarele împrejurări constituie circumstanţe agravante:

a) săvârşirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună;

b) săvârşirea infracţiunii prin cruzimi sau supunerea victimei la tratamente degradante;

c) săvârşirea infracţiunii prin metode sau mijloace de natură să pună în pericol alte persoane ori bunuri;

d) săvârşirea infracţiunii de către un infractor major, dacă aceasta a fost comisă împreună cu un minor;

e) săvârşirea infracţiunii profitând de starea de vădită vulnerabilitate a persoanei vătămate, datorată vârstei, stării de sănătate, infirmităţii sau altor cauze;

f) săvârşirea infracţiunii în stare de intoxicaţie voluntară cu alcool sau cu alte substanţe psihoactive, când a fost provocată în vederea comiterii infracţiunii;

g) săvârşirea infracţiunii de către o persoană care a profitat de situaţia prilejuită de o calamitate, de starea de asediu sau de starea de urgenţă;

h) săvârşirea infracţiunii pentru motive legate de rasă, naţionalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie ori apartenenţă politică, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecţie HIV/SIDA ori pentru alte împrejurări de acelaşi fel, considerate de făptuitor drept cauze ale inferiorităţii unei persoane în raport cu celelalte.

ART. 78

Efectele circumstanţelor agravante

(1) În cazul în care există circumstanţe agravante, se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor până la 2 ani, care nu poate depăşi o treime din acest maxim, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult o treime din maximul special.

(2) Majorarea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul circumstanţelor agravante reţinute.

ART. 79

Concursul între cauze de atenuare sau de agravare

(1) Când în cazul aceleiaşi infracţiuni sunt incidente două sau mai multe dispoziţii care au ca efect reducerea pedepsei, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracţiunea săvârşită se reduc prin aplicarea succesivă a dispoziţiilor privitoare la tentativă, circumstanţe atenuante şi cazuri speciale de reducere a pedepsei, în această ordine.

(2) Dacă sunt incidente două sau mai multe dispoziţii care au ca efect agravarea răspunderii penale, pedeapsa se stabileşte prin aplicarea succesivă a dispoziţiilor privitoare la circumstanţe agravante, infracţiune continuată, concurs sau recidivă.

(3) Când în cazul aceleiaşi infracţiuni sunt incidente una sau mai multe cauze de reducere a pedepsei şi una sau mai multe cauze de majorare a pedepsei, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracţiunea săvârşită se reduc conform alin. (1), după care limitele de pedeapsă rezultate se majorează conform alin. (2).

SECŢIUNEA a 3-a

Renunţarea la aplicarea pedepsei

ART. 80

Condiţiile renunţării la aplicarea pedepsei

(1) Instanţa poate dispune renunţarea la aplicarea pedepsei dacă sunt întrunite următoarele condiţii:

a) infracţiunea săvârşită prezintă o gravitate redusă, având în vedere natura şi întinderea urmărilor produse, mijloacele folosite, modul şi împrejurările în care a fost comisă, motivul şi scopul urmărit;

b) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârşirii infracţiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecinţelor infracţiunii, precum şi de posibilităţile sale de îndreptare, instanţa apreciază că aplicarea unei pedepse ar fi inoportună din cauza consecinţelor pe care le-ar avea asupra persoanei acestuia.

(2) Nu se poate dispune renunţarea la aplicarea pedepsei dacă:

a) infractorul a mai suferit anterior o condamnare, cu excepţia cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) şi lit. b) sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;

b) faţă de acelaşi infractor s-a mai dispus renunţarea la aplicarea pedepsei în ultimii 2 ani anteriori datei comiterii infracţiunii pentru care este judecat;

c) infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicirea aflării adevărului ori a identificării şi tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanţilor;

d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită este închisoarea mai mare de 5 ani.

(3) În caz de concurs de infracţiuni, renunţarea la aplicarea pedepsei se poate dispune dacă pentru fiecare infracţiune concurentă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în alin. (1) şi alin. (2).

ART. 81

Avertismentul

(1) Când dispune renunţarea la aplicarea pedepsei, instanţa aplică infractorului un avertisment.

(2) Avertismentul constă în prezentarea motivelor de fapt care au determinat renunţarea la aplicarea pedepsei şi atenţionarea infractorului asupra conduitei sale viitoare şi a consecinţelor la care se expune dacă va mai comite infracţiuni.

(3) În caz de concurs de infracţiuni se aplică un singur avertisment.

ART. 82

Anularea şi efectele renunţării la aplicarea pedepsei

(1) Persoana faţă de care s-a dispus renunţarea la aplicarea pedepsei nu este supusă niciunei decăderi, interdicţii sau incapacităţi ce ar putea decurge din infracţiunea săvârşită.

(2) Renunţarea la aplicarea pedepsei nu produce efecte asupra executării măsurilor de siguranţă şi a obligaţiilor civile prevăzute în hotărâre.

(3) Dacă în termen de 2 ani de la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus renunţarea la aplicarea pedepsei se descoperă că persoana faţă de care s-a luat această măsură săvârşise anterior rămânerii definitive a hotărârii o altă infracţiune, pentru care i s-a stabilit o pedeapsă chiar după expirarea acestui termen, renunţarea la aplicarea pedepsei se anulează şi se stabileşte pedeapsa pentru infracţiunea care a atras iniţial renunţarea la aplicarea pedepsei, aplicându-se apoi, după caz, dispoziţiile privitoare la concursul de infracţiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

SECŢIUNEA a 4-a

Amânarea aplicării pedepsei

ART. 83

Condiţiile amânării aplicării pedepsei

(1) Instanţa poate dispune amânarea aplicării pedepsei, stabilind un termen de supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiţii:

a) pedeapsa stabilită, inclusiv în cazul concursului de infracţiuni, este amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii, cu excepţia cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) şi lit. b) sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;

c) infractorul şi-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii;

d) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârşirii infracţiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecinţelor infracţiunii, precum şi de posibilităţile sale de îndreptare, instanţa apreciază că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară, dar se impune supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.

(2) Nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită este de 7 ani sau mai mare sau dacă infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicirea aflării adevărului ori a identificării şi tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanţilor.

(2^1) Nu se poate dispune amânarea pedepsei în cazul infracţiunilor prevăzute la art. 335 şi 336.

(3) Amânarea aplicării pedepsei închisorii atrage şi amânarea aplicării amenzii care însoţeşte pedeapsa închisorii în condiţiile art. 62.

(4) Sunt obligatorii prezentarea motivelor care au determinat amânarea aplicării pedepsei şi atenţionarea infractorului asupra conduitei sale viitoare şi a consecinţelor la care se expune dacă va mai comite infracţiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligaţiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

ART. 84

Termenul de supraveghere

(1) Termenul de supraveghere este de 2 ani şi se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei.

(2) Pe durata termenului de supraveghere, persoana faţă de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei trebuie să respecte măsurile de supraveghere şi să execute obligaţiile ce îi revin, în condiţiile stabilite de instanţă.

ART. 85

Măsurile de supraveghere şi obligaţiile

(1) Pe durata termenului de supraveghere, persoana faţă de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la serviciul de probaţiune, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probaţiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunţe, în prealabil, schimbarea locuinţei şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile, precum şi întoarcerea;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informaţii şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existenţă.

(2) Instanţa poate impune persoanei faţă de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să execute una sau mai multe dintre următoarele obligaţii:

a) să urmeze un curs de pregătire şcolară ori de calificare profesională;

b) să presteze o muncă neremunerată în folosul comunităţii, pe o perioadă cuprinsă între 30 şi 60 de zile, în condiţiile stabilite de instanţă, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă. Numărul zilnic de ore se stabileşte prin legea de executare a pedepselor;

c) să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probaţiune sau organizate în colaborare cu instituţii din comunitate;

d) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală;

e) să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracţiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanţă, ori să nu se apropie de acestea;

f) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanţă;

g) să nu conducă anumite vehicule stabilite de instanţă;

h) să nu deţină, să nu folosească şi să nu poarte nicio categorie de arme;

i) să nu părăsească teritoriul României fără acordul instanţei;

j) să nu ocupe sau să nu exercite funcţia, profesia, meseria ori activitatea de care s-a folosit pentru săvârşirea infracţiunii.

(3) Pentru stabilirea obligaţiei prevăzute la alin. (2) lit. b), instanţa va consulta informaţiile puse la dispoziţie periodic de către serviciul de probaţiune cu privire la posibilităţile concrete de executare existente la nivelul serviciului de probaţiune şi la nivelul instituţiilor din comunitate.

(4) Când stabileşte obligaţia prevăzută la alin. (2) lit. e) - g), instanţa individualizează, în concret, conţinutul acestei obligaţii, ţinând seama de împrejurările cauzei.

(5) Persoana supravegheată trebuie să îndeplinească integral obligaţiile civile stabilite prin hotărâre, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

ART. 86

Supravegherea

(1) Pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 85 alin. (1) lit. c) - e) se comunică serviciului de probaţiune.

(2) Supravegherea executării obligaţiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. a) - c) şi alin. (5) se face de serviciul de probaţiune. Verificarea modului de îndeplinire a obligaţiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. d) - j) se face de organele abilitate, care vor sesiza serviciul de probaţiune cu privire la orice încălcare a acestora.

(3) Serviciul de probaţiune va lua măsurile necesare pentru a asigura executarea obligaţiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. a) - d), într-un termen cât mai scurt de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

(4) Pe durata termenului de supraveghere, serviciul de probaţiune are obligaţia să sesizeze instanţa, dacă:

a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligaţiilor impuse de instanţă, fie încetarea executării unora dintre acestea;

b) persoana supravegheată nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condiţiile stabilite, obligaţiile ce îi revin;

c) persoana supravegheată nu a îndeplinit obligaţiile civile stabilite prin hotărâre, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

ART. 87

Modificarea sau încetarea obligaţiilor

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligaţii, fie sporirea sau diminuarea condiţiilor de executare a celor existente, instanţa dispune modificarea obligaţiilor în mod corespunzător, pentru a asigura persoanei supravegheate şanse sporite de îndreptare.

(2) Instanţa dispune încetarea executării unora dintre obligaţiile pe care le-a impus, atunci când apreciază că menţinerea acestora nu mai este necesară.

ART. 88

Revocarea amânării aplicării pedepsei

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere persoana supravegheată, cu rea-credinţă, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligaţiile impuse, instanţa revocă amânarea şi dispune aplicarea şi executarea pedepsei.

(2) În cazul când, până la expirarea termenului de supraveghere, persoana supravegheată nu îndeplineşte integral obligaţiile civile stabilite prin hotărâre, instanţa revocă amânarea şi dispune aplicarea şi executarea pedepsei, afară de cazul când persoana dovedeşte că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească.

(3) Dacă după amânarea aplicării pedepsei persoana supravegheată a săvârşit o nouă infracţiune, cu intenţie sau intenţie depăşită, descoperită în termenul de supraveghere, pentru care s-a pronunţat o condamnare chiar după expirarea acestui termen, instanţa revocă amânarea şi dispune aplicarea şi executarea pedepsei. Pedeapsa aplicată ca urmare a revocării amânării şi pedeapsa pentru noua infracţiune se calculează conform dispoziţiilor privitoare la concursul de infracţiuni.

(4) Dacă infracţiunea ulterioară este săvârşită din culpă, instanţa poate menţine sau revoca amânarea aplicării pedepsei. În cazul revocării, dispoziţiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

ART. 89

Anularea amânării aplicării pedepsei

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârşise o infracţiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispoziţiile privitoare la concursul de infracţiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

(2) În caz de concurs de infracţiuni, instanţa poate dispune amânarea aplicării pedepsei rezultante dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în art. 83. Dacă se dispune amânarea aplicării pedepsei, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunţat anterior amânarea aplicării pedepsei.

ART. 90

Efectele amânării aplicării pedepsei

(1) Persoanei faţă de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei nu i se mai aplică pedeapsa şi nu este supusă niciunei decăderi, interdicţii sau incapacităţi ce ar putea decurge din infracţiunea săvârşită, dacă nu a săvârşit din nou o infracţiune până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea amânării şi nu s-a descoperit o cauză de anulare.

(2) Amânarea aplicării pedepsei nu produce efecte asupra executării măsurilor de siguranţă şi a obligaţiilor civile prevăzute în hotărâre.

SECŢIUNEA a 5-a

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere

ART. 91

Condiţiile suspendării executării pedepsei sub supraveghere

(1) Instanţa poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă sunt întrunite următoarele condiţii:

a) pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracţiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu excepţia cazurilor prevăzute în art. 42 sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;

c) infractorul şi-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii;

d) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârşirii infracţiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecinţelor infracţiunii, precum şi de posibilităţile sale de îndreptare, instanţa apreciază că aplicarea pedepsei este suficientă şi,

chiar fără executarea acesteia, condamnatul nu va mai comite alte infracţiuni, însă este necesară supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.

(2) Când pedeapsa închisorii este însoţită de pedeapsa amenzii aplicate în condiţiile art. 62, amenda se execută chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere.

(3) Nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dacă:

a) pedeapsa aplicată este numai amenda;

b) aplicarea pedepsei a fost iniţial amânată, dar ulterior amânarea a fost revocată;

c) infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicirea aflării adevărului ori a identificării şi tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanţilor;

d) în cazul în care legea specială o prevede în mod expres.

(3^1) Nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere în cazul infracţiunilor prevăzute la art. 192 alin. (2) şi (3), dacă acestea au fost săvârşite în condiţiile art. 335 sau 336.

(3^2) Nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere în cazul infracţiunilor prevăzute la art. 209 - 211.

(4) Este obligatorie prezentarea motivelor pe care s-a întemeiat condamnarea, precum şi a celor ce au determinat suspendarea executării pedepsei şi atenţionarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare şi a consecinţelor la care se expune dacă va mai comite infracţiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligaţiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

ART. 92

Termenul de supraveghere

(1) Durata suspendării executării pedepsei sub supraveghere constituie termen de supraveghere pentru condamnat şi este cuprinsă între 2 şi 4 ani, fără a putea fi însă mai mică decât durata pedepsei aplicate.

(2) Termenul de supraveghere se calculează de la data când hotărârea prin care s-a pronunţat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă.

(3) Pe durata termenului de supraveghere condamnatul trebuie să respecte măsurile de supraveghere şi să execute obligaţiile ce îi revin, în condiţiile stabilite de instanţă.

ART. 93

Măsurile de supraveghere şi obligaţiile

(1) Pe durata termenului de supraveghere, condamnatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la serviciul de probaţiune, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probaţiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunţe, în prealabil, schimbarea locuinţei şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informaţii şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existenţă.

(2) Instanţa impune condamnatului să execute una sau mai multe dintre următoarele obligaţii:

a) să urmeze un curs de pregătire şcolară ori de calificare profesională;

b) să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probaţiune sau organizate în colaborare cu instituţii din comunitate;

c) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală;

d) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanţei.

(3) Pe parcursul termenului de supraveghere, condamnatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii pe o perioadă cuprinsă între 60 şi 120 de zile, în condiţiile stabilite de instanţă, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă. Numărul zilnic de ore se stabileşte prin legea de executare a pedepselor.

(4) Pentru stabilirea conţinutului obligaţiei prevăzute la alin. (3), instanţa va consulta informaţiile puse la dispoziţie periodic de către serviciul de probaţiune cu privire la posibilităţile concrete de executare existente la nivelul serviciului de probaţiune şi la nivelul instituţiilor din comunitate.

(5) Condamnatul trebuie să îndeplinească integral obligaţiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

ART. 94

Supravegherea condamnatului

(1) Pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 93 alin. (1) lit. c) - e) se comunică serviciului de probaţiune.

(2) Supravegherea executării obligaţiilor prevăzute în art. 93 alin. (2) lit. a) şi lit. b), alin. (3) şi alin. (5) se face de serviciul de probaţiune. Verificarea modului de îndeplinire a obligaţiilor prevăzute în art. 93 alin. (2) lit. c) şi lit. d) se face de organele abilitate, care vor sesiza serviciul de probaţiune cu privire la orice încălcare a acestora.

(3) Serviciul de probaţiune va lua măsurile necesare pentru a asigura executarea obligaţiilor prevăzute în art. 93 alin. (2) lit. a) şi lit. b), precum şi alin. (3) într-un termen cât mai scurt de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

(4) Pe durata termenului de supraveghere, serviciul de probaţiune are obligaţia să sesizeze instanţa, dacă:

a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligaţiilor impuse de instanţă, fie încetarea executării unora dintre acestea;

b) persoana supravegheată nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condiţiile stabilite, obligaţiile care îi revin;

c) persoana supravegheată nu a îndeplinit obligaţiile civile stabilite prin hotărâre, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.

ART. 95

Modificarea sau încetarea obligaţiilor

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligaţii, fie sporirea sau diminuarea condiţiilor de executare a celor existente, instanţa dispune modificarea obligaţiilor în mod corespunzător, pentru a asigura condamnatului şanse mai mari de îndreptare.

(2) Instanţa dispune încetarea executării unora dintre obligaţiile pe care le-a impus, când apreciază că menţinerea acestora nu mai este necesară.

ART. 96

Revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere persoana supravegheată, cu rea-credinţă, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligaţiile impuse ori stabilite de lege, instanţa revocă suspendarea şi dispune executarea pedepsei.

(2) Dacă până la expirarea termenului de supraveghere persoana supravegheată nu îndeplineşte integral obligaţiile civile stabilite prin hotărâre, instanţa revocă suspendarea şi dispune executarea pedepsei, afară de cazul în care persoana dovedeşte că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească.

(3) Dacă pedeapsa amenzii care a însoţit pedeapsa închisorii în condiţiile art. 62 nu a fost executată şi a fost înlocuită cu pedeapsa închisorii potrivit art. 63 alin. (2) sau art. 64 alin. (5) şi alin. (6), instanţa revocă suspendarea şi dispune executarea pedepsei, la care se adaugă pedeapsa închisorii care a înlocuit amenda.

(4) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere cel condamnat a săvârşit o nouă infracţiune, descoperită până la împlinirea termenului şi pentru care s-a pronunţat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanţa revocă suspendarea şi dispune executarea pedepsei.

(5) Pedeapsa principală pentru noua infracţiune se stabileşte şi se execută, după caz, potrivit dispoziţiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară.

(6) Dacă infracţiunea ulterioară este săvârşită din culpă, instanţa poate menţine sau revoca suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. În cazul revocării, dispoziţiile alin. (1), alin. (4) şi alin. (5) se aplică în mod corespunzător.

ART. 97

Anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârşise o infracţiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus suspendarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, suspendarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispoziţiile privitoare la concursul de infracţiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

(2) În caz de concurs de infracţiuni sau pluralitate intermediară, instanţa poate dispune suspendarea executării pedepsei rezultante, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în art. 91. Dacă se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a pronunţat anterior suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

ART. 98

Efectele suspendării executării pedepsei sub supraveghere

(1) În cazul în care condamnatul nu a săvârşit o nouă infracţiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere şi nu s-a descoperit o cauză de anulare, pedeapsa se consideră executată.

(2) Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu produce efecte asupra măsurilor de siguranţă şi a obligaţiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare.

SECŢIUNEA a 6-a

Liberarea condiţionată

ART. 99

Condiţiile liberării condiţionate în cazul detenţiunii pe viaţă

(1) Liberarea condiţionată în cazul detenţiunii pe viaţă poate fi dispusă, dacă:

a) cel condamnat a executat efectiv 20 de ani de detenţiune;

b) cel condamnat a avut o bună conduită pe toată durata executării pedepsei;

c) cel condamnat a îndeplinit integral obligaţiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedeşte că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;

d) instanţa are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat şi se poate reintegra în societate.

(2) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiţionate şi atenţionarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare şi a consecinţelor la

care se expune, dacă va mai comite infracţiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori dacă nu va executa obligaţiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

(3) De la data liberării condiţionate, condamnatul este supus unui termen de supraveghere de 10 ani.

ART. 100

Condiţiile liberării condiţionate în cazul pedepsei închisorii

(1) Liberarea condiţionată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă:

a) cel condamnat a executat cel puţin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depăşeşte 10 ani, sau cel puţin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani;

b) cel condamnat se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis;

c) cel condamnat a îndeplinit integral obligaţiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedeşte că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;

d) instanţa are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat şi se poate reintegra în societate.

(2) În cazul condamnatului care a împlinit vârsta de 60 de ani, se poate dispune liberarea condiţionată, după executarea efectivă a jumătate din durata pedepsei, în cazul închisorii ce nu depăşeşte 10 ani, sau a cel puţin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în alin. (1) lit. b) - d).

(3) În calculul fracţiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) se ţine seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiţionată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puţin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depăşeşte 10 ani, şi a cel puţin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.

(4) În calculul fracţiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) se ţine seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiţionată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puţin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depăşeşte 10 ani, şi a cel puţin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.

(5) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiţionate şi atenţionarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare şi a consecinţelor la care se expune, dacă va mai comite infracţiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligaţiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

(6) Intervalul cuprins între data liberării condiţionate şi data împlinirii duratei pedepsei constituie termen de supraveghere pentru condamnat.

ART. 101

Măsurile de supraveghere şi obligaţiile

(1) Dacă restul de pedeapsă rămas neexecutat la data liberării este de 2 ani sau mai mare, condamnatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la serviciul de probaţiune, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele persoanei desemnate cu supravegherea sa;

c) să anunţe, în prealabil, orice schimbare a locuinţei şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informaţii şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existenţă.

(2) În cazul prevăzut în alin. (1), instanţa poate impune condamnatului să execute una sau mai multe dintre următoarele obligaţii:

a) să urmeze un curs de pregătire şcolară ori de calificare profesională;

b) să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probaţiune sau organizate în colaborare cu instituţii din comunitate;

c) să nu părăsească teritoriul României;

d) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanţă;

e) să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu participanţii la săvârşirea infracţiunii sau cu alte persoane, stabilite de instanţă, ori să nu se apropie de acestea;

f) să nu conducă anumite vehicule stabilite de instanţă;

g) să nu deţină, să nu folosească şi să nu poarte nicio categorie de arme.

(3) Obligaţiile prevăzute în alin. (2) lit. c) - g) pot fi impuse în măsura în care nu au fost aplicate în conţinutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi.

(4) Când stabileşte obligaţia prevăzută la alin. (2) lit. d) - f), instanţa individualizează, în concret, conţinutul acestei obligaţii, ţinând seama de împrejurările cauzei.

(5) Măsurile de supraveghere şi obligaţiile prevăzute în alin. (2) lit. a) şi lit. b) se execută din momentul acordării liberării, pe o perioadă egală cu o treime din durata termenului de supraveghere, dar nu mai mult de 2 ani, iar obligaţiile prevăzute în alin. (2) lit. c) - g) se execută pe toată durata termenului de supraveghere.

(6) Abrogat

ART. 102

Supravegherea condamnatului

(1) Pe durata supravegherii, datele prevăzute în art. 101 alin. (1) lit. c) - e) se comunică serviciului de probaţiune.

(2) Supravegherea executării obligaţiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. a) şi lit. b) se face de serviciul de probaţiune. Verificarea modului de îndeplinire a obligaţiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. c) - g) se face de organele abilitate, care vor sesiza serviciul de probaţiune cu privire la orice încălcare a acestora.

(3) Supravegherea executării obligaţiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. d) şi lit. e) poate fi realizată şi printr-un sistem electronic de supraveghere, în condiţiile prevăzute de legea specială.

(4) Pe durata supravegherii, serviciul de probaţiune are obligaţia să sesizeze instanţa, dacă:

a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligaţiilor impuse de instanţă, fie încetarea executării unora dintre acestea;

b) persoana supravegheată nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condiţiile stabilite, obligaţiile ce îi revin.

ART. 103

Modificarea sau încetarea obligaţiilor

(1) Dacă pe durata supravegherii au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligaţii, fie sporirea sau diminuarea condiţiilor de executare a celor existente, instanţa dispune modificarea obligaţiilor în mod corespunzător, pentru a asigura condamnatului şanse mai mari de reintegrare socială.

(2) Instanţa dispune încetarea executării unora dintre obligaţiile pe care le-a impus, când apreciază că menţinerea acestora nu mai este necesară.

ART. 104

Revocarea liberării condiţionate

(1) Dacă pe durata supravegherii persoana condamnată, cu rea-credinţă, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligaţiile impuse, instanţa revocă liberarea şi dispune executarea restului de pedeapsă.

(2) Dacă după acordarea liberării cel condamnat a săvârşit o nouă infracţiune, care a fost descoperită în termenul de supraveghere şi pentru care s-a pronunţat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanţa revocă liberarea şi dispune executarea restului de pedeapsă. Pedeapsa pentru noua infracţiune se stabileşte şi se execută, după caz, potrivit dispoziţiilor de la recidivă sau pluralitate intermediară.

(3) Dispoziţiile alin. (1) şi alin. (2) se aplică în mod corespunzător şi în cazul liberării condiţionate din executarea pedepsei detenţiunii pe viaţă.

ART. 105

Anularea liberării condiţionate

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârşise o infracţiune până la acordarea liberării, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, liberarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispoziţiile privitoare la concursul de infracţiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

(2) În cazul în care, în raport de pedeapsa rezultată, sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în art. 99 sau art. 100, instanţa poate acorda liberarea condiţionată. Dacă s-a dispus liberarea, termenul de supraveghere se calculează de la data acordării primei liberări.

(3) Când, după anulare, instanţa dispune executarea pedepsei rezultante, partea din durata pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi neexecutată la data anulării liberării se va executa după executarea pedepsei închisorii.

ART. 106

Efectele liberării condiţionate

În cazul în care condamnatul nu a săvârşit o nouă infracţiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea liberării condiţionate şi nu s-a descoperit o cauză de anulare, pedeapsa se consideră executată.

TITLUL IV
Măsurile de siguranţă

CAPITOLUL I
Dispoziţii generale

ART. 107

Scopul măsurilor de siguranţă

(1) Măsurile de siguranţă au ca scop înlăturarea unei stări de pericol şi preîntâmpinarea săvârşirii faptelor prevăzute de legea penală.

(2) Măsurile de siguranţă se iau faţă de persoana care a comis o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată.

(3) Măsurile de siguranţă se pot lua şi în situaţia în care făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă.

ART. 108

Categoriile măsurilor de siguranţă

Măsurile de siguranţă sunt:

a) obligarea la tratament medical;

b) internarea medicală;

c) interzicerea ocupării unei funcţii sau a exercitării unei profesii;

d) confiscarea specială;
e) confiscarea extinsă.

CAPITOLUL II
Regimul măsurilor de siguranţă

ART. 109
Obligarea la tratament medical
(1) Dacă făptuitorul, din cauza unei boli, inclusiv cea provocată de consumul cronic de alcool sau de alte substanţe psihoactive, prezintă pericol pentru societate, poate fi obligat să urmeze un tratament medical până la însănătoşire sau până la obţinerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol.
(2) Când persoana faţă de care s-a luat această măsură nu urmează tratamentul, se poate dispune internarea medicală.
(3) Dacă persoana obligată la tratament este condamnată la o pedeapsă privativă de libertate, tratamentul se efectuează şi în timpul executării pedepsei.
ART. 110
Internarea medicală
Când făptuitorul este bolnav psihic, consumator cronic de substanţe psihoactive sau suferă de o boală infectocontagioasă şi prezintă pericol pentru societate, se poate lua măsura internării într-o unitate sanitară de specialitate, până la însănătoşire sau până la obţinerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol.
ART. 111
Interzicerea ocupării unei funcţii sau a exercitării unei profesii
(1) Când făptuitorul a săvârşit fapta datorită incapacităţii, nepregătirii sau altor cauze care îl fac inapt pentru ocuparea unei anumite funcţii, pentru exercitarea unei profesii sau meserii ori pentru desfăşurarea unei alte activităţi, se poate lua măsura interzicerii exercitării dreptului de a ocupa acea funcţie ori de a exercita acea profesie, meserie sau activitate.
(2) Măsura de siguranţă poate fi revocată la cerere, după trecerea unui termen de cel puţin un an, dacă se constată că temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decât după trecerea unui termen de cel puţin un an de la data respingerii cererii anterioare.
ART. 112
Confiscarea specială
(1) Sunt supuse confiscării speciale:
a) bunurile produse prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală;
b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparţinând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor;
c) bunurile folosite, imediat după săvârşirea faptei, pentru a asigura scăparea făptuitorului sau păstrarea folosului ori a produsului obţinut, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparţinând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor;
d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală sau pentru a răsplăti pe făptuitor;
e) bunurile dobândite prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate şi în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;
f) bunurile a căror deţinere este interzisă de legea penală.

(2) În cazul prevăzut în alin. (1) lit. b) şi lit. c), dacă valoarea bunurilor supuse confiscării este vădit disproporţionată faţă de natura şi gravitatea faptei, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ţinând seama de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce şi de contribuţia bunului la aceasta. Dacă bunurile au fost produse, modificate sau adaptate în scopul săvârşirii faptei prevăzute de legea penală, se dispune confiscarea lor în întregime.

(3) În cazurile prevăzute în alin. (1) lit. b) şi lit. c), dacă bunurile nu pot fi confiscate, întrucât nu aparţin infractorului, iar persoana căreia îi aparţin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se va confisca echivalentul în bani al acestora, cu aplicarea dispoziţiilor alin. (2).

(4) Dispoziţiile alin. (1) lit. b) nu se aplică în cazul faptelor săvârşite prin presă.

(5) Dacă bunurile supuse confiscării potrivit alin. (1) lit. b) - e) nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani şi bunuri până la concurenţa valorii acestora.

(6) Se confiscă, de asemenea, bunurile şi banii obţinuţi din exploatarea bunurilor supuse confiscării, precum şi bunurile produse de acestea, cu excepţia bunurilor prevăzute în alin. (1) lit. b) şi lit. c).

ART. 112^1

Confiscarea extinsă

(1) Sunt supuse confiscării şi alte bunuri decât cele prevăzute la art. 112, când faţă de o persoană se dispune condamnarea pentru o faptă susceptibilă să îi procure un folos material şi pentru care pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 4 ani sau mai mare, instanţa îşi formează convingerea că bunurile respective provin din activităţi infracţionale. Convingerea instanţei se poate baza inclusiv pe disproporţia dintre veniturile licite şi averea persoanei.

(2) Confiscarea extinsă se dispune asupra bunurilor dobândite de persoana condamnată într-o perioadă de 5 ani înainte şi, dacă este cazul, după momentul săvârşirii infracţiunii, până la data emiterii actului de sesizare a instanţei. Confiscarea extinsă poate fi dispusă şi asupra bunurilor transferate către terţi, dacă aceştia ştiau sau ar fi trebuit să ştie că scopul transferului a fost evitarea confiscării.

(3) Pentru aplicarea dispoziţiilor alin. (2) se va ţine seama şi de valoarea bunurilor transferate de către persoana condamnată ori de un terţ unui membru al familiei sau unei persoane juridice asupra căreia persoana condamnată deţine controlul.

(4) Prin bunuri, conform prezentului articol, se înţelege şi sumele de bani.

(5) La stabilirea diferenţei dintre veniturile licite şi valoarea bunurilor dobândite se vor avea în vedere valoarea bunurilor la data dobândirii lor şi cheltuielile făcute de persoana condamnată, membrii familiei acesteia.

(6) Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani şi bunuri până la concurenţa valorii acestora.

(7) Se confiscă, de asemenea, bunurile şi banii obţinuţi din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, precum şi bunurile produse de acestea.

(8) Confiscarea nu poate depăşi valoarea bunurilor dobândite în perioada prevăzută la alin. (2), care excedează nivelului veniturilor licite ale persoanei condamnate.

TITLUL V
Minoritatea

CAPITOLUL I
Regimul răspunderii penale a minorului

ART. 113

Limitele răspunderii penale

(1) Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde penal.

(2) Minorul care are vârsta între 14 şi 16 ani răspunde penal numai dacă se dovedeşte că a săvârşit fapta cu discernământ.

(3) Minorul care a împlinit vârsta de 16 ani răspunde penal potrivit legii.

ART. 114

Consecinţele răspunderii penale

(1) Faţă de minorul care, la data săvârşirii infracţiunii, avea vârsta cuprinsă între 14 şi 18 ani se ia o măsură educativă neprivativă de libertate.

(2) Faţă de minorul prevăzut în alin. (1) se poate lua o măsură educativă privativă de libertate în următoarele cazuri:

a) dacă a mai săvârşit o infracţiune, pentru care i s-a aplicat o măsură educativă ce a fost executată ori a cărei executare a început înainte de comiterea infracţiunii pentru care este judecat;

b) atunci când pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită este închisoarea de 7 ani sau mai mare ori detenţiunea pe viaţă.

ART. 115

Măsurile educative

(1) Măsurile educative sunt neprivative de libertate sau privative de libertate.

1. Măsurile educative neprivative de libertate sunt:

a) stagiul de formare civică;

b) supravegherea;

c) consemnarea la sfârşit de săptămână;

d) asistarea zilnică.

2. Măsurile educative privative de libertate sunt:

a) internarea într-un centru educativ;

b) internarea într-un centru de detenţie.

(2) Alegerea măsurii educative care urmează să fie luată faţă de minor se face, în condiţiile art. 114, potrivit criteriilor prevăzute în art. 74.

ART. 116

Referatul de evaluare

(1) În vederea efectuării evaluării minorului, potrivit criteriilor prevăzute în art. 74, instanţa va solicita serviciului de probaţiune întocmirea unui referat care va cuprinde şi propuneri motivate referitoare la natura şi durata programelor de reintegrare socială pe care minorul ar trebui să le urmeze, precum şi la alte obligaţii ce pot fi impuse acestuia de către instanţă.

(2) Referatul de evaluare privind respectarea condiţiilor de executare a măsurii educative sau a obligaţiilor impuse se întocmeşte de către serviciul de probaţiune în toate cazurile în care instanţa dispune asupra măsurii educative ori asupra modificării sau încetării executării obligaţiilor impuse, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 126, când acesta va fi întocmit de către centrul educativ ori de detenţie.

CAPITOLUL II

Regimul măsurilor educative neprivative de libertate

ART. 117

Stagiul de formare civică

(1) Măsura educativă a stagiului de formare civică constă în obligaţia minorului de a participa la un program cu o durată de cel mult 4 luni, pentru a-l ajuta să înţeleagă consecinţele legale şi sociale la care se expune în cazul săvârşirii de infracţiuni şi pentru a-l responsabiliza cu privire la comportamentul său viitor.

(2) Organizarea, asigurarea participării şi supravegherea minorului, pe durata cursului de formare civică, se fac sub coordonarea serviciului de probaţiune, fără a afecta programul şcolar sau profesional al minorului.

ART. 118

Supravegherea

Măsura educativă a supravegherii constă în controlarea şi îndrumarea minorului în cadrul programului său zilnic, pe o durată cuprinsă între două şi 6 luni, sub coordonarea serviciului de probaţiune, pentru a asigura participarea la cursuri şcolare sau de formare profesională şi prevenirea desfăşurării unor activităţi sau intrarea în legătură cu anumite persoane care ar putea afecta procesul de îndreptare a acestuia.

ART. 119

Consemnarea la sfârşit de săptămână

(1) Măsura educativă a consemnării la sfârşit de săptămână constă în obligaţia minorului de a nu părăsi locuinţa în zilele de sâmbătă şi duminică, pe o durată cuprinsă între 4 şi 12 săptămâni, afară de cazul în care, în această perioadă, are obligaţia de a participa la anumite programe ori de a desfăşura anumite activităţi impuse de instanţă.

(2) Supravegherea se face sub coordonarea serviciului de probaţiune.

ART. 120

Asistarea zilnică

(1) Măsura educativă a asistării zilnice constă în obligaţia minorului de a respecta un program stabilit de serviciul de probaţiune, care conţine orarul şi condiţiile de desfăşurare a activităţilor, precum şi interdicţiile impuse minorului.

(2) Măsura educativă a asistării zilnice se ia pe o durată cuprinsă între 3 şi 6 luni, iar supravegherea se face sub coordonarea serviciului de probaţiune.

ART. 121

Obligaţii ce pot fi impuse minorului

(1) Pe durata executării măsurilor educative neprivative de libertate, instanţa poate impune minorului una sau mai multe dintre următoarele obligaţii:

a) să urmeze un curs de pregătire şcolară sau formare profesională;

b) să nu depăşească, fără acordul serviciului de probaţiune, limita teritorială stabilită de instanţă;

c) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanţă;

d) să nu se apropie şi să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu participanţii la săvârşirea infracţiunii ori cu alte persoane stabilite de instanţă;

e) să se prezinte la serviciul de probaţiune la datele fixate de acesta;

f) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală;

g) să participe, singur sau, după caz, împreună cu părinţii sau cu un alt reprezentant legal, la programele speciale de consiliere psihologică organizate de direcţia generală de asistenţă socială şi protecţia copilului sau de alte instituţii de specialitate publice sau private.

(2) Când stabileşte obligaţia prevăzută în alin. (1) lit. d), instanţa individualizează, în concret, conţinutul acestei obligaţii, ţinând seama de împrejurările cauzei.

(3) Supravegherea executării obligaţiilor impuse de instanţă se face sub coordonarea serviciului de probaţiune.

(4) Pe durata executării măsurii educative neprivative de libertate, serviciul de probaţiune are obligaţia să sesizeze instanţa, dacă:

a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligaţiilor impuse de instanţă, fie încetarea executării unora dintre acestea;

b) persoana supravegheată nu respectă condiţiile de executare a măsurii educative sau nu execută, în condiţiile stabilite, obligaţiile ce îi revin.

ART. 122

Modificarea sau încetarea obligaţiilor

(1) Dacă, pe parcursul supravegherii, au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligaţii, fie sporirea sau diminuarea condiţiilor de executare a celor existente, instanţa dispune modificarea obligaţiilor în mod corespunzător, pentru a asigura persoanei supravegheate şanse mai mari de îndreptare.

(2) Instanţa dispune încetarea executării unora dintre obligaţiile pe care le-a impus, când apreciază că menţinerea acestora nu mai este necesară.

ART. 123

Prelungirea sau înlocuirea măsurilor educative neprivative de libertate

(1) Dacă minorul nu respectă, cu rea-credinţă, condiţiile de executare a măsurii educative sau a obligaţiilor impuse, instanţa dispune:

a) prelungirea măsurii educative, fără a putea depăşi maximul prevăzut de lege pentru aceasta;

b) înlocuirea măsurii luate cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate mai severă;

c) înlocuirea măsurii luate cu internarea într-un centru educativ, în cazul în care, iniţial, s-a luat măsura educativă neprivativă de libertate cea mai severă, pe durata sa maximă.

(2) În cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a) şi lit. b), dacă nici de această dată nu sunt respectate condiţiile de executare a măsurii educative sau a obligaţiilor impuse, instanţa înlocuieşte măsura educativă neprivativă de libertate cu măsura internării într-un centru educativ.

(3) Dacă minorul aflat în executarea unei măsuri educative neprivative de libertate săvârşeşte o nouă infracţiune sau este judecat pentru o infracţiune concurentă săvârşită anterior, instanţa dispune:

a) prelungirea măsurii educative luate iniţial, fără a putea depăşi maximul prevăzut de lege pentru aceasta;

b) înlocuirea măsurii luate iniţial cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate mai severă;

c) înlocuirea măsurii luate iniţial cu o măsură educativă privativă de libertate.

(4) În cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a) şi lit. b), precum şi în alin. (3) lit. a) şi lit. b), instanţa poate impune noi obligaţii în sarcina minorului ori sporeşte condiţiile de executare a celor existente.

CAPITOLUL III

Regimul măsurilor educative privative de libertate

ART. 124

Internarea într-un centru educativ

(1) Măsura educativă a internării într-un centru educativ constă în internarea minorului într-o instituţie specializată în recuperarea minorilor, unde va urma un program de pregătire şcolară şi formare profesională potrivit aptitudinilor sale, precum şi programe de reintegrare socială.

(2) Internarea se dispune pe o perioadă cuprinsă între unu şi 3 ani.

(3) Dacă în perioada internării minorul săvârşeşte o nouă infracţiune sau este judecat pentru o infracţiune concurentă săvârşită anterior, instanţa poate menţine măsura internării într-un centru educativ, prelungind durata acesteia, fără a depăşi maximul prevăzut de lege, sau o poate înlocui cu măsura internării într-un centru de detenţie.

(4) În cazul în care pe durata internării minorul a dovedit interes constant pentru însuşirea cunoştinţelor şcolare şi profesionale şi a făcut progrese evidente în vederea reintegrării sociale, după executarea a cel puţin jumătate din durata internării, instanţa poate dispune:

a) înlocuirea internării cu măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă egală cu durata internării neexecutate, dar nu mai mult de 6 luni, dacă persoana internată nu a împlinit vârsta de 18 ani;

b) liberarea din centrul educativ, dacă persoana internată a împlinit vârsta de 18 ani.

(5) Odată cu înlocuirea sau liberarea instanţa impune respectarea uneia sau mai multora dintre obligaţiile prevăzute în art. 121 până la împlinirea duratei măsurii internării.

(6) Dacă minorul nu respectă, cu rea-credinţă, condiţiile de executare a măsurii asistării zilnice sau obligaţiile impuse, instanţa revine asupra înlocuirii sau liberării şi dispune executarea restului rămas neexecutat din durata măsurii internării într-un centru educativ.

(7) În cazul săvârşirii, până la împlinirea duratei internării, a unei noi infracţiuni de către o persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani şi faţă de care s-a dispus înlocuirea măsurii internării într-un centru educativ cu măsura asistării zilnice, instanţa revine asupra înlocuirii şi dispune:

a) executarea restului rămas din durata măsurii internării iniţiale, cu posibilitatea prelungirii duratei acesteia până la maximul prevăzut de lege;

b) internarea într-un centru de detenţie.

ART. 125

Internarea într-un centru de detenţie

(1) Măsura educativă a internării într-un centru de detenţie constă în internarea minorului într-o instituţie specializată în recuperarea minorilor, cu regim de pază şi supraveghere, unde va urma programe intensive de reintegrare socială, precum şi programe de pregătire şcolară şi formare profesională potrivit aptitudinilor sale.

(2) Internarea se dispune pe o perioadă cuprinsă între 2 şi 5 ani, afară de cazul în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită este închisoarea de 20 de ani sau mai mare ori detenţiunea pe viaţă, când internarea se ia pe o perioadă cuprinsă între 5 şi 15 ani.

(3) Dacă în perioada internării minorul săvârşeşte o nouă infracţiune sau este judecat pentru o infracţiune concurentă săvârşită anterior, instanţa prelungeşte măsura internării, fără a depăşi maximul prevăzut în alin. (2), determinat în raport cu pedeapsa cea mai grea dintre cele prevăzute de lege pentru infracţiunile săvârşite. Din durata măsurii educative se scade perioada executată până la data hotărârii.

(4) În cazul în care pe durata internării minorul a dovedit interes constant pentru însuşirea cunoştinţelor şcolare şi profesionale şi a făcut progrese evidente în vederea reintegrării sociale, după executarea a cel puţin jumătate din durata internării, instanţa poate dispune:

a) înlocuirea internării cu măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă egală cu durata internării neexecutate, dar nu mai mult de 6 luni, dacă persoana internată nu a împlinit vârsta de 18 ani;

b) liberarea din centrul de detenţie, dacă persoana internată a împlinit vârsta de 18 ani.

(5) Odată cu înlocuirea sau liberarea, instanţa impune respectarea uneia sau mai multora dintre obligaţiile prevăzute în art. 121, până la împlinirea duratei măsurii internării.

(6) Dacă minorul nu respectă, cu rea-credinţă, condiţiile de executare a măsurii asistării zilnice sau obligaţiile impuse, instanţa revine asupra înlocuirii sau liberării şi dispune executarea restului rămas neexecutat din durata măsurii internării într-un centru de detenţie.

(7) În cazul săvârşirii, până la împlinirea duratei internării, a unei noi infracţiuni de către o persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani şi faţă de care s-a dispus înlocuirea măsurii internării într-un centru de detenţie cu măsura asistării zilnice, instanţa revine asupra înlocuirii şi dispune:

a) executarea restului rămas din durata măsurii internării într-un centru de detenţie;

b) prelungirea duratei acestei internări în condiţiile prevăzute în alin. (3).

ART. 126

Schimbarea regimului de executare

Dacă în cursul executării unei măsuri educative privative de libertate persoana internată, care a împlinit vârsta de 18 ani, are un comportament prin care influenţează negativ sau împiedică procesul de recuperare şi reintegrare a celorlalte persoane internate, instanţa poate dispune continuarea executării măsurii educative într-un penitenciar.

ART. 127

Calculul duratei măsurilor educative

În cazul măsurilor educative privative de libertate, dispoziţiile art. 71 - 73 se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL IV

Dispoziţii comune

ART. 128

Efectele cauzelor de atenuare şi agravare

În cazul infracţiunilor săvârşite în timpul minorităţii, cauzele de atenuare şi agravare sunt avute în vedere la alegerea măsurii educative şi produc efecte între limitele prevăzute de lege pentru fiecare măsură educativă.

ART. 129

Pluralitatea de infracţiuni

(1) În caz de concurs de infracţiuni săvârşite în timpul minorităţii se stabileşte şi se ia o singură măsură educativă pentru toate faptele, în condiţiile art. 114, ţinând seama de criteriile prevăzute în art. 74.

(2) În cazul săvârşirii a două infracţiuni, dintre care una în timpul minorităţii şi una după majorat, pentru infracţiunea comisă în timpul minorităţii se ia o măsură educativă, iar pentru infracţiunea săvârşită după majorat se stabileşte o pedeapsă, după care:

a) dacă măsura educativă este neprivativă de libertate, se execută numai pedeapsa;

b) dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este închisoarea, se aplică pedeapsa închisorii, care se majorează cu o durată egală cu cel puţin o pătrime din durata măsurii educative ori din restul rămas neexecutat din aceasta la data săvârşirii infracţiunii comise după majorat. Pedeapsa astfel obţinută nu poate depăşi durata pedepsei rezultante aplicabile potrivit art. 39 alin. (1) lit. b), dacă ambele infracţiuni ar fi fost comise după majorat;

c) dacă pedeapsa aplicată pentru infracţiunea săvârşită după majorat este detenţiunea pe viaţă, se execută numai această pedeapsă;

d) dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este amenda, se execută măsura educativă, a cărei durată se majorează cu cel mult 6 luni, fără a depăşi maximul prevăzut de lege pentru aceasta.

(3) În cazul prevăzut în alin. (2) lit. b), din durata pedepsei aplicate se scade ceea ce s-a executat din momentul săvârşirii infracţiunii comise după majorat până la data judecării.

(4) În cazul săvârşirii după majorat a două sau mai multor infracţiuni concurente se aplică mai întâi regulile referitoare la concursul de infracţiuni, după care se face aplicarea dispoziţiilor alin. (2).

(5) Pedeapsa stabilită potrivit dispoziţiilor alin. (2) lit. b) nu poate face obiectul amânării aplicării pedepsei sau al suspendării executării sub supraveghere.

ART. 130

Descoperirea unei infracţiuni săvârşite în timpul minorităţii

Dacă pe durata termenului de supraveghere al amânării aplicării pedepsei, al suspendării sub supraveghere ori al liberării condiţionate se descoperă că persoana supravegheată mai săvârşise o infracţiune în timpul minorităţii pentru care s-a luat, chiar după expirarea acestui termen, o măsură educativă privativă de libertate, amânarea, suspendarea sau liberarea se anulează, aplicându-se în mod corespunzător dispoziţiile art. 129 alin. (2) - (4).

ART. 131

Prescripţia răspunderii penale a minorilor

Termenele de prescripţie a răspunderii penale, prevăzute în art. 154, se reduc la jumătate pentru cei care la data săvârşirii infracţiunii erau minori şi se întrerup sau se suspendă în condiţiile prevăzute de lege pentru majori.

ART. 132

Prescripţia executării măsurilor educative

(1) Măsurile educative neprivative de libertate se prescriu într-un termen de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care au fost luate.

(2) Măsurile educative privative de libertate se prescriu într-un termen egal cu durata măsurii educative luate, dar nu mai puţin de 2 ani.

(3) Termenele de prescripţie a executării măsurilor educative se întrerup şi se suspendă în condiţiile prevăzute de lege pentru majori.

(4) În cazul înlocuirii măsurilor educative, executarea se prescrie în raport cu măsura educativă mai grea şi curge de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus înlocuirea.

ART. 133

Efectele măsurilor educative

Măsurile educative nu atrag interdicţii, decăderi sau incapacităţi.

ART. 134

Minorul devenit major

(1) Dispoziţiile prezentului titlu se aplică şi majorilor care, la data săvârşirii infracţiunii, aveau vârsta cuprinsă între 14 şi 18 ani.

(2) Când, la data pronunţării hotărârii prin care s-a luat o măsură educativă privativă de libertate, infractorul a împlinit vârsta de 18 ani, instanţa, ţinând seama de posibilităţile sale de îndreptare, de vârsta acestuia, precum şi de celelalte criterii prevăzute în art. 74, poate dispune executarea măsurii educative într-un penitenciar.

TITLUL VI

Răspunderea penală a persoanei juridice

CAPITOLUL I
Dispoziţii generale

ART. 135
Condiţiile răspunderii penale a persoanei juridice
(1) Persoana juridică, cu excepţia statului şi a autorităţilor publice, răspunde penal pentru infracţiunile săvârşite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice.
(2) Instituţiile publice nu răspund penal pentru infracţiunile săvârşite în exercitarea unei activităţi ce nu poate face obiectul domeniului privat.
(3) Răspunderea penală a persoanei juridice nu exclude răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit la săvârşirea aceleiaşi fapte.
ART. 136
Pedepsele aplicabile persoanei juridice
(1) Pedepsele aplicabile persoanei juridice sunt principale şi complementare.
(2) Pedeapsa principală este amenda.
(3) Pedepsele complementare sunt:
a) dizolvarea persoanei juridice;
b) suspendarea activităţii sau a uneia dintre activităţile persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani;
c) închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani;
d) interzicerea de a participa la procedurile de achiziţii publice pe o durată de la unu la 3 ani;
e) plasarea sub supraveghere judiciară;
f) afişarea sau publicarea hotărârii de condamnare.
ART. 137
Stabilirea amenzii pentru persoana juridică
(1) Amenda constă în suma de bani pe care persoana juridică este condamnată să o plătească statului.
(2) Cuantumul amenzii se stabileşte prin sistemul zilelor-amendă. Suma corespunzătoare unei zile-amendă, cuprinsă între 100 şi 5.000 lei, se înmulţeşte cu numărul zilelor-amendă, care este cuprins între 30 de zile şi 600 de zile.
(3) Instanţa stabileşte numărul zilelor-amendă ţinând cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei. Cuantumul sumei corespunzătoare unei zile-amendă se determină ţinând seama de veniturile totale şi activele totale cuprinse în situaţiile financiare anuale sau, după caz, în raportările contabile anuale, pe care persoana juridică are obligaţia de a le întocmi şi depune, potrivit legii, pentru exerciţiul financiar anterior trimiterii în judecată.
(3^1) Cuantumul sumei corespunzătoare unei zile-amendă se determină ţinând seama de valoarea activului patrimonial la data trimiterii în judecată, în cazul persoanei juridice care:
a) nu are obligaţia întocmirii şi depunerii, potrivit legii, a documentelor prevăzute la alin. (3);
b) a fost înfiinţată în anul trimiterii în judecată.
(4) Limitele speciale ale zilelor-amendă sunt cuprinse între:
a) 60 şi 180 de zile-amendă, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită numai pedeapsa amenzii;
b) 120 şi 240 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 5 ani, unică sau alternativ cu pedeapsa amenzii;
c) 180 şi 300 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 10 ani;

d) 240 şi 420 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 20 de ani;

e) 360 şi 510 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 20 de ani sau detenţiunea pe viaţă.

(5) Când prin infracţiunea săvârşită persoana juridică a urmărit obţinerea unui folos patrimonial, limitele speciale ale zilelor-amendă prevăzute de lege pentru infracţiunea comisă se pot majora cu o treime, fără a se depăşi maximul general al amenzii. La stabilirea amenzii se va ţine seama de valoarea folosului patrimonial obţinut sau urmărit.

CAPITOLUL II

Regimul pedepselor complementare aplicate persoanei juridice

ART. 138

Aplicarea şi executarea pedepselor complementare în cazul persoanei juridice

(1) Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare se dispune atunci când instanţa constată că, faţă de natura şi gravitatea infracţiunii, precum şi de împrejurările cauzei, aceste pedepse sunt necesare.

(2) Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare este obligatorie când legea prevede această pedeapsă.

(3) Pedepsele complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. b) - f) se pot aplica în mod cumulativ.

(4) Executarea pedepselor complementare începe după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

ART. 139

Dizolvarea persoanei juridice

(1) Pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice se aplică atunci când:

a) persoana juridică a fost constituită în scopul săvârşirii de infracţiuni;

b) obiectul său de activitate a fost deturnat în scopul comiterii de infracţiuni, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârşită este închisoarea mai mare de 3 ani.

(2) În caz de neexecutare, cu rea-credinţă, a uneia dintre pedepsele complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. b) - e), instanţa dispune dizolvarea persoanei juridice.

(3) Abrogat

ART. 140

Suspendarea activităţii persoanei juridice

(1) Pedeapsa complementară a suspendării activităţii persoanei juridice constă în interzicerea desfăşurării activităţii sau a uneia dintre activităţile persoanei juridice în realizarea căreia a fost săvârşită infracţiunea.

(2) În caz de neexecutare, cu rea-credinţă, a pedepsei complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. f), instanţa dispune suspendarea activităţii sau a uneia dintre activităţile persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni.

(3) Dacă până la împlinirea termenului prevăzut în alin. (2) pedeapsa complementară nu a fost pusă în executare, instanţa dispune dizolvarea persoanei juridice.

ART. 141

Neaplicarea dizolvării sau suspendării activităţii persoanei juridice

(1) Pedepsele complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. a) şi lit. b) nu pot fi aplicate instituţiilor publice, partidelor politice, sindicatelor, patronatelor şi organizaţiilor religioase ori aparţinând minorităţilor naţionale, constituite potrivit legii.

(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică şi persoanelor juridice care îşi desfăşoară activitatea în domeniul presei.

ART. 142

Închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice

(1) Pedeapsa complementară a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice constă în închiderea unuia sau mai multora dintre punctele de lucru aparţinând persoanei juridice cu scop lucrativ, în care s-a desfăşurat activitatea în realizarea căreia a fost săvârşită infracţiunea.

(2) Dispoziţiile alin. (1) nu se aplică persoanelor juridice care îşi desfăşoară activitatea în domeniul presei.

ART. 143

Interzicerea de a participa la procedurile de achiziţii publice

Pedeapsa complementară a interzicerii de a participa la procedurile de achiziţii publice constă în interzicerea de a participa, direct sau indirect, la procedurile pentru atribuirea contractelor de achiziţii publice, prevăzute de lege.

ART. 144

Plasarea sub supraveghere judiciară

(1) Pedeapsa complementară a plasării sub supraveghere judiciară presupune desfăşurarea sub supravegherea unui mandatar judiciar a activităţii care a ocazionat comiterea infracţiunii, pe o perioadă de la un an la 3 ani.

(2) Mandatarul judiciar are obligaţia de a sesiza instanţa atunci când constată că persoana juridică nu a luat măsurile necesare în vederea prevenirii comiterii de noi infracţiuni. În cazul în care instanţa constată că sesizarea este întemeiată, dispune înlocuirea acestei pedepse cu pedeapsa prevăzută la art. 140.

(3) Plasarea sub supraveghere judiciară nu se aplică în cazul persoanelor juridice menţionate în art. 141.

ART. 145

Afişarea sau publicarea hotărârii de condamnare

(1) Afişarea hotărârii definitive de condamnare sau publicarea acesteia se realizează pe cheltuiala persoanei juridice condamnate.

(2) Prin afişarea sau publicarea hotărârii de condamnare nu poate fi dezvăluită identitatea altor persoane.

(3) Afişarea hotărârii de condamnare se realizează în extras, în forma şi locul stabilite de instanţă, pentru o perioadă cuprinsă între o lună şi 3 luni.

(4) Publicarea hotărârii de condamnare se face în extras şi în forma stabilită de instanţă, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuală, desemnate de instanţă.

(5) Dacă publicarea se face prin presa scrisă sau audiovizuală, instanţa stabileşte numărul apariţiilor, care nu poate fi mai mare de 10, iar în cazul publicării prin alte mijloace audiovizuale durata acesteia nu poate depăşi 3 luni.

CAPITOLUL III

Dispoziţii comune

ART. 146

Recidiva în cazul persoanei juridice

(1) Există recidivă pentru persoana juridică atunci când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare şi până la reabilitare, persoana juridică săvârşeşte din nou o infracţiune, cu intenţie sau cu intenţie depăşită.

(2) În caz de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracţiune se majorează cu jumătate, fără a depăşi maximul general al pedepsei amenzii.

(3) Dacă amenda anterioară nu a fost executată, în tot sau în parte, amenda stabilită pentru noua infracţiune, potrivit alin. (2), se adaugă la pedeapsa anterioară sau la restul rămas neexecutat din aceasta.

(4) Dispoziţiile art. 42 se aplică în mod corespunzător.

ART. 147

Atenuarea şi agravarea răspunderii penale a persoanei juridice

(1) În caz de concurs de infracţiuni, de pluralitate intermediară sau de cauze de atenuare ori agravare a răspunderii penale, persoanei juridice i se aplică regimul amenzii prevăzut de lege pentru persoana fizică.

(2) În caz de pluralitate de infracţiuni, pedepsele complementare de natură diferită, cu excepţia dizolvării, sau cele de aceeaşi natură, dar cu conţinut diferit, se cumulează, iar dintre pedepsele complementare de aceeaşi natură şi cu acelaşi conţinut se aplică cea mai grea.

(3) În caz de pluralitate de infracţiuni, măsurile de siguranţă luate conform art. 112 se cumulează.

ART. 148

Prescripţia răspunderii penale

Răspunderea penală a persoanei juridice se prescrie în condiţiile prevăzute de lege pentru persoana fizică, dispoziţiile art. 153 - 156 aplicându-se în mod corespunzător.

ART. 149

Prescripţia executării pedepsei

(1) Termenul de prescripţie a executării pedepsei amenzii aplicate persoanei juridice este de 5 ani.

(2) Executarea pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice se prescrie într-un termen de 3 ani, care curge de la data la care pedeapsa amenzii a fost executată sau considerată ca executată.

(3) Dispoziţiile art. 161, art. 162 alin. (2), art. 163 şi art. 164 se aplică în mod corespunzător.

ART. 150

Reabilitarea persoanei juridice

Reabilitarea persoanei juridice are loc de drept dacă, în decurs de 3 ani de la data la care pedeapsa amenzii sau pedeapsa complementară a fost executată sau considerată ca executată, aceasta nu a mai săvârşit nicio altă infracţiune.

ART. 151

Efectele comasării şi divizării persoanei juridice

(1) În cazul pierderii personalităţii juridice prin fuziune, absorbţie sau divizare intervenită după comiterea infracţiunii, răspunderea penală şi consecinţele acesteia se vor angaja:

a) în sarcina persoanei juridice create prin fuziune;

b) în sarcina persoanei juridice absorbante;

c) în sarcina persoanelor juridice care au fost create prin divizare sau care au dobândit fracţiuni din patrimoniul persoanei divizate.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), la individualizarea pedepsei se va ţine seama, după caz, de:

a) veniturile totale şi activele totale cuprinse în ultima situaţie financiară sau, după caz, raportare contabilă pe care persoana juridică care a comis infracţiunea are obligaţia de a le

întocmi şi depune, potrivit legii, anterior fuziunii ori divizării, cu luarea în considerare a părţii din patrimoniul acesteia care a fost transmisă fiecărei persoane juridice participante la operaţiune;

b) valoarea activului patrimonial de la data fuziunii ori divizării, în cazul persoanei juridice care, potrivit legii, nu are obligaţia întocmirii şi depunerii documentelor prevăzute la lit. a), respectiv, în cazul persoanei juridice înfiinţate în anul trimiterii în judecată, cu luarea în considerare a părţii din patrimoniul acesteia care a fost transmisă fiecărei persoane juridice participante la operaţiune.

TITLUL VII
Cauzele care înlătură răspunderea penală

ART. 152
Efectele amnistiei

(1) Amnistia înlătură răspunderea penală pentru infracţiunea săvârşită. Dacă intervine după condamnare, ea înlătură şi executarea pedepsei pronunţate, precum şi celelalte consecinţe ale condamnării. Amenda încasată anterior amnistiei nu se restituie.

(2) Amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranţă şi asupra drepturilor persoanei vătămate.

ART. 153
Prescripţia răspunderii penale

(1) Prescripţia înlătură răspunderea penală.

(2) Prescripţia nu înlătură răspunderea penală în cazul:

a) infracţiunilor de genocid, contra umanităţii şi de război, indiferent de data la care au fost comise;

b) infracţiunilor prevăzute la art. 188 şi 189 şi al infracţiunilor intenţionate urmate de moartea victimei;

c) infracţiunilor prevăzute la art. 209 - 211, 213, 218, 218^1, 219, 219^1 şi 282.

(3) Prescripţia nu înlătură răspunderea penală nici în cazul infracţiunilor prevăzute la alin. (2) lit. b) pentru care nu s-a împlinit termenul de prescripţie, generală sau specială, la data intrării în vigoare a acestei dispoziţii.

ART. 154
Termenele de prescripţie a răspunderii penale

(1) Termenele de prescripţie a răspunderii penale sunt:

a) 15 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau pedeapsa închisorii mai mare de 20 de ani;

b) 10 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depăşeşte 20 de ani;

c) 8 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depăşeşte 10 ani;

d) 5 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depăşeşte 5 ani;

e) 3 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii care nu depăşeşte un an sau amenda.

(2) Termenele prevăzute în prezentul articol încep să curgă de la data săvârşirii infracţiunii. În cazul infracţiunilor continue termenul curge de la data încetării acţiunii sau inacţiunii, în

cazul infracţiunilor continuate, de la data săvârşirii ultimei acţiuni sau inacţiuni, iar în cazul infracţiunilor de obicei, de la data săvârşirii ultimului act.

(3) În cazul infracţiunilor progresive, termenul de prescripţie a răspunderii penale începe să curgă de la data săvârşirii acţiunii sau inacţiunii şi se calculează în raport cu pedeapsa corespunzătoare rezultatului definitiv produs.

(4) În cazul infracţiunilor de trafic şi exploatare a persoanelor vulnerabile şi al infracţiunilor contra libertăţii şi integrităţii sexuale, altele decât cele prevăzute la art. 153 alin. (2) lit. c), precum şi al infracţiunii de pornografie infantilă, săvârşite faţă de un minor, termenul de prescripţie începe să curgă de la data la care acesta a devenit major. Dacă minorul a decedat înainte de împlinirea majoratului, termenul de prescripţie începe să curgă de la data decesului.

ART. 155

Întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale

(1) Cursul termenului prescripţiei răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului.

(2) După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripţie.

(3) Întreruperea cursului prescripţiei produce efecte faţă de toţi participanţii la infracţiune, chiar dacă actul de întrerupere priveşte numai pe unii dintre ei.

(4) Termenele prevăzute la art. 154, dacă au fost depăşite cu încă o dată, vor fi socotite îndeplinite oricâte întreruperi ar interveni.

(5) Admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal face să curgă un nou termen de prescripţie a răspunderii penale.

ART. 156

Suspendarea cursului prescripţiei răspunderii penale

(1) Cursul termenului prescripţiei răspunderii penale este suspendat pe timpul cât o dispoziţie legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mişcare a acţiunii penale sau continuarea procesului penal.

(2) Prescripţia îşi reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.

ART. 157

Lipsa plângerii prealabile

(1) În cazul infracţiunilor pentru care punerea în mişcare a acţiunii penale este condiţionată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată, lipsa acestei plângeri înlătură răspunderea penală.

(2) Fapta care a adus o vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut numai de către una dintre ele.

(3) Fapta atrage răspunderea penală a tuturor persoanelor fizice sau juridice care au participat la săvârşirea acesteia, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut numai cu privire la una dintre acestea.

(4) În cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu ori cu capacitatea de exerciţiu restrânsă sau o persoană juridică ce este reprezentată de făptuitor, acţiunea penală se poate pune în mişcare şi din oficiu.

(5) Dacă persoana vătămată a decedat sau în cazul persoanei juridice aceasta a fost lichidată, înainte de expirarea termenului prevăzut de lege pentru introducerea plângerii, acţiunea penală poate fi pusă în mişcare din oficiu.

ART. 158

Retragerea plângerii prealabile

(1) Retragerea plângerii prealabile poate interveni până la pronunţarea unei hotărâri definitive, în cazul infracţiunilor pentru care punerea în mişcare a acţiunii penale este condiţionată de introducerea unei plângeri prealabile.

(2) Retragerea plângerii prealabile înlătură răspunderea penală a persoanei cu privire la care plângerea a fost retrasă.

(3) Pentru persoanele lipsite de capacitate de exerciţiu, retragerea plângerii prealabile se face numai de reprezentanţii lor legali. În cazul persoanelor cu capacitate de exerciţiu restrânsă, retragerea se face cu încuviinţarea persoanelor prevăzute de lege.

(4) În cazul infracţiunilor pentru care punerea în mişcare a acţiunii penale este condiţionată de introducerea unei plângeri prealabile, indiferent dacă acţiunea penală a fost pusă în mişcare în urma unei plângeri prealabile sau din oficiu, în condiţiile legii, retragerea plângerii produce efecte numai dacă este însuşită de procuror.

ART. 159

Împăcarea

(1) Împăcarea poate interveni în cazul în care punerea în mişcare a acţiunii penale s-a făcut din oficiu, dacă legea o prevede în mod expres.

(2) Împăcarea înlătură răspunderea penală şi stinge acţiunea civilă.

(3) Împăcarea produce efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit şi dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanţei.

(4) Pentru persoanele lipsite de capacitate de exerciţiu, împăcarea se face numai de reprezentanţii lor legali, iar persoanele cu capacitate de exerciţiu restrânsă se pot împăca cu încuviinţarea persoanelor prevăzute de lege.

(5) În cazul persoanei juridice, împăcarea se realizează de reprezentantul său legal sau convenţional ori de către persoana desemnată în locul acestuia. Împăcarea intervenită între persoana juridică ce a săvârşit infracţiunea şi persoana vătămată nu produce efecte faţă de persoanele fizice care au participat la comiterea aceleiaşi fapte.

(6) În cazul în care infracţiunea este săvârşită de reprezentantul persoanei juridice vătămate, dispoziţiile art. 158 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

TITLUL VIII

Cauzele care înlătură sau modifică executarea pedepsei

ART. 160

Efectele graţierii

(1) Graţierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai uşoară.

(2) Graţierea nu are efecte asupra pedepselor complementare şi măsurilor educative neprivative de libertate, în afară de cazul când se dispune altfel prin actul de graţiere.

(3) Graţierea nu are efect asupra măsurilor de siguranţă şi asupra drepturilor persoanei vătămate.

(4) Graţierea nu are efecte asupra pedepselor a căror executare este suspendată sub supraveghere, în afară de cazul în care se dispune altfel prin actul de graţiere.

ART. 161

Prescripţia executării pedepsei

(1) Prescripţia înlătură executarea pedepsei principale.

(2) Prescripţia nu înlătură executarea pedepselor principale în cazul:

a) infracţiunilor de genocid, contra umanităţii şi de război, indiferent de data la care au fost comise;

b) infracţiunilor prevăzute la art. 188 şi 189 şi al infracţiunilor intenţionate urmate de moartea victimei.

(3) Prescripţia nu înlătură executarea pedepselor principale nici în cazul infracţiunilor prevăzute la alin. (2) lit. b) pentru care, la data intrării în vigoare a acestei dispoziţii, nu s-a împlinit termenul de prescripţie a executării.

ART. 162

Termenele de prescripţie a executării pedepsei

(1) Termenele de prescripţie a executării pedepsei pentru persoana fizică sunt:

a) 20 de ani, când pedeapsa care urmează a fi executată este detenţiunea pe viaţă sau închisoarea mai mare de 15 ani;

b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu închisoarea;

c) 3 ani, în cazul când pedeapsa este amenda.

(2) Termenele prevăzute în alin. (1) se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă.

(3) În cazul revocării sau anulării amânării aplicării pedepsei, suspendării executării pedepsei sub supraveghere ori liberării condiţionate, termenul de prescripţie începe să curgă de la data când hotărârea de revocare sau anulare a rămas definitivă.

(4) În cazul revocării liberării condiţionate, în condiţiile art. 104 alin. (1), termenul de prescripţie începe să curgă de la data când hotărârea de revocare a rămas definitivă şi se calculează în raport cu restul de pedeapsă neexecutat.

(5) În cazul înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, termenul de prescripţie curge de la data când hotărârea de înlocuire a rămas definitivă şi se calculează în raport cu durata pedepsei închisorii.

(6) Pedepsele complementare aplicate persoanei fizice şi măsurile de siguranţă nu se prescriu.

(7) Prin pedeapsa ce se execută se înţelege pedeapsa stabilită de instanţă, ţinându-se cont de cauzele ulterioare de modificare a acesteia.

ART. 163

Întreruperea cursului prescripţiei executării pedepsei

(1) Cursul termenului de prescripţie a executării pedepsei se întrerupe prin începerea executării pedepsei. Sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să curgă un nou termen de prescripţie de la data sustragerii.

(2) Cursul termenului de prescripţie a executării se întrerupe şi prin săvârşirea din nou a unei infracţiuni.

(3) Cursul termenului de prescripţie a executării pedepsei amenzii se întrerupe şi prin înlocuirea obligaţiei de plată a amenzii cu obligaţia de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii.

ART. 164

Suspendarea cursului prescripţiei executării pedepsei

(1) Cursul termenului prescripţiei executării pedepsei este suspendat în cazurile şi condiţiile prevăzute în Codul de procedură penală.

(2) Prescripţia îşi reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.

TITLUL IX

Cauzele care înlătură consecinţele condamnării

ART. 165

Reabilitarea de drept

Reabilitarea are loc de drept în cazul condamnării la pedeapsa amenzii, la pedeapsa închisorii care nu depăşeşte 2 ani sau la pedeapsa închisorii a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvârşit o altă infracţiune.

ART. 166

Reabilitarea judecătorească

(1) Condamnatul poate fi reabilitat, la cerere, de instanţă, după împlinirea următoarelor termene:

a) 4 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani, dar care nu depăşeşte 5 ani;

b) 5 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depăşeşte 10 ani;

c) 7 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani sau în cazul pedepsei detenţiunii pe viaţă, comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii;

d) 10 ani, în cazul condamnării la pedeapsa detenţiunii pe viaţă, considerată executată ca urmare a graţierii, a împlinirii termenului de prescripţie a executării pedepsei sau a liberării condiţionate.

(2) Condamnatul decedat până la împlinirea termenului de reabilitare poate fi reabilitat dacă instanţa, evaluând comportarea condamnatului până la deces, apreciază că merită acest beneficiu.

ART. 167

Calculul termenului de reabilitare

(1) Termenele prevăzute în art. 165 şi art. 166 se socotesc de la data când a luat sfârşit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris.

(2) Pentru cei condamnaţi la pedeapsa amenzii, termenul curge din momentul în care amenda a fost achitată integral sau executarea ei s-a stins în orice alt mod.

(3) În caz de graţiere totală sau de graţiere a restului de pedeapsă, termenul curge de la data actului de graţiere, dacă la acea dată hotărârea de condamnare era definitivă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, dacă actul de graţiere se referă la infracţiuni în curs de judecată.

(4) În caz de suspendare sub supraveghere a executării pedepsei, termenul curge de la data împlinirii termenului de supraveghere.

(5) În cazul condamnărilor succesive, termenul de reabilitare se calculează în raport cu pedeapsa cea mai grea şi curge de la data executării ultimei pedepse.

ART. 168

Condiţiile reabilitării judecătoreşti

Cererea de reabilitare judecătorească se admite dacă cel condamnat întruneşte următoarele condiţii:

a) nu a săvârşit o altă infracţiune în intervalul de timp prevăzut în art. 166;

b) a achitat integral cheltuielile de judecată şi şi-a îndeplinit obligaţiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când acesta dovedeşte că nu a avut posibilitatea să le îndeplinească sau când partea civilă a renunţat la despăgubiri.

ART. 169

Efectele reabilitării de drept sau judecătoreşti

(1) Reabilitarea face să înceteze decăderile şi interdicţiile, precum şi incapacităţile care rezultă din condamnare.

(2) Reabilitarea nu are ca urmare obligaţia de reintegrare în funcţia din care condamnatul a fost scos în urma condamnării ori de redare a gradului militar pierdut.

(3) Reabilitarea nu are efecte asupra măsurilor de siguranţă.

ART. 170

Reînnoirea cererii de reabilitare judecătorească

(1) În caz de respingere a cererii de reabilitare, nu se poate introduce o nouă cerere decât după un termen de un an, care se socoteşte de la data respingerii cererii prin hotărâre definitivă.

(2) Condiţiile prevăzute în art. 168 trebuie să fie îndeplinite şi pentru intervalul de timp care a precedat noua cerere.

(3) Cererea respinsă ca urmare a neîndeplinirii unor condiţii de formă poate fi reînnoită potrivit Codului de procedură penală.

ART. 171

Anularea reabilitării

Reabilitarea judecătorească va fi anulată când, după acordarea ei, s-a descoperit că cel reabilitat mai săvârşise o infracţiune care, dacă ar fi fost cunoscută, ar fi condus la respingerea cererii de reabilitare.

TITLUL X
Înţelesul unor termeni sau expresii în legea penală

ART. 172

Dispoziţii generale

Ori de câte ori legea penală foloseşte un termen sau o expresie dintre cele arătate în prezentul titlu, înţelesul acesteia este cel prevăzut în articolele următoare, afară de cazul când legea penală dispune altfel.

ART. 173

Legea penală

Prin lege penală se înţelege orice dispoziţie cu caracter penal cuprinsă în legi organice, ordonanţe de urgenţă sau alte acte normative care la data adoptării lor aveau putere de lege.

ART. 174

Săvârşirea unei infracţiuni

Prin săvârşirea unei infracţiuni sau comiterea unei infracţiuni se înţelege săvârşirea oricăreia dintre faptele pe care legea le pedepseşte ca infracţiune consumată sau ca tentativă, precum şi participarea la comiterea acestora în calitate de coautor, instigator sau complice.

ART. 175

Funcţionar public

(1) Funcţionar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remuneraţie:

a) exercită atribuţii şi responsabilităţi, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătoreşti;

b) exercită o funcţie de demnitate publică sau o funcţie publică de orice natură;

c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuţii legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia.

(2) De asemenea, este considerată funcţionar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost învestită de autorităţile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

ART. 176

Public

Prin termenul public se înţelege tot ce priveşte autorităţile publice, instituţiile publice sau alte persoane juridice care administrează sau exploatează bunurile proprietate publică.

ART. 177

Membru de familie

(1) Prin membru de familie se înţelege:

a) ascendenţii şi descendenţii, fraţii şi surorile, copiii acestora, precum şi persoanele devenite prin adopţie, potrivit legii, astfel de rude;

b) soţul;

c) persoanele care au stabilit relaţii asemănătoare acelora dintre soţi sau dintre părinţi şi copii, în cazul în care convieţuiesc.

(2) Dispoziţiile din legea penală privitoare la membru de familie, în limitele prevăzute în alin. (1) lit. a), se aplică, în caz de adopţie, şi persoanei adoptate ori descendenţilor acesteia în raport cu rudele fireşti.

ART. 178

Informaţii secrete de stat şi înscrisuri oficiale

(1) Informaţii secrete de stat sunt informaţiile clasificate astfel, potrivit legii.

(2) Înscris oficial este orice înscris care emană de la o persoană juridică dintre cele la care se referă art. 176 ori de la persoana prevăzută în art. 175 alin. (2) sau care aparţine unor asemenea persoane.

ART. 179

Arme

(1) Arme sunt instrumentele, dispozitivele sau piesele declarate astfel prin dispoziţii legale.

(2) Sunt asimilate armelor orice alte obiecte de natură a putea fi folosite ca arme şi care au fost întrebuinţate pentru atac.

ART. 180

Mijloace de plată fără numerar

(1) Prin instrument de plată fără numerar se înţelege un dispozitiv, un obiect sau o înregistrare, protejat, respectiv protejată, material ori nematerial, respectiv materială ori nematerială, sau o combinaţie a acestora, altul, respectiv alta decât o monedă cu valoare circulatorie şi care, singur, respectiv singură sau împreună cu o procedură sau un set de proceduri, permite deţinătorului sau utilizatorului transferul de bani sau valoare monetară, inclusiv prin monedă electronică sau monedă virtuală.

(2) Prin instrument de plată electronică se înţelege un instrument care permite efectuarea de retrageri de numerar, încărcarea şi descărcarea unui instrument de monedă electronică, precum şi transferuri de fonduri, altele decât cele ordonate şi executate de către instituţii financiare.

(3) Prin monedă electronică se înţelege valoarea monetară stocată electronic, inclusiv magnetic, reprezentând o creanţă asupra emitentului, emisă la primirea fondurilor în scopul efectuării de operaţiuni de plată şi care este acceptată de o persoană, alta decât emitentul de monedă electronică.

(4) Moneda virtuală înseamnă o reprezentare digitală a valorii care nu este emisă sau garantată de o bancă centrală sau de o autoritate publică, nu este în mod obligatoriu legată de o

monedă instituită legal şi nu deţine statutul legal de monedă sau de bani, dar este acceptată de către persoane fizice sau juridice ca mijloc de schimb şi poate fi transferată, stocată şi tranzacţionată electronic.

ART. 181

Sistem informatic şi date informatice

(1) Prin sistem informatic se înţelege orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate sau aflate în relaţie funcţională, dintre care unul sau mai multe asigură prelucrarea automată a datelor, cu ajutorul unui program informatic.

(2) Prin date informatice se înţelege orice reprezentare a unor fapte, informaţii sau concepte într-o formă care poate fi prelucrată printr-un sistem informatic.

ART. 182

Exploatarea unei persoane

Prin exploatarea unei persoane se înţelege:

a) supunerea la executarea unei munci sau îndeplinirea de servicii, în mod forţat;

b) ţinerea în stare de sclavie sau alte procedee asemănătoare de lipsire de libertate ori de aservire;

c) obligarea la practicarea prostituţiei, la manifestări pornografice în vederea producerii şi difuzării de materiale pornografice sau la alte forme de exploatare sexuală;

d) obligarea la practicarea cerşetoriei;

e) prelevarea de organe, ţesuturi sau celule de origine umană, în mod ilegal;

f) obligarea la săvârşirea de fapte prevăzute de legea penală.

ART. 183

Consecinţe deosebit de grave

Prin consecinţe deosebit de grave se înţelege o pagubă materială mai mare de 2.000.000 lei.

ART. 184

Faptă săvârşită în public

Fapta se consideră săvârşită în public atunci când a fost comisă:

a) într-un loc care prin natura sau destinaţia lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nicio persoană;

b) în orice alt loc accesibil publicului, dacă sunt de faţă două sau mai multe persoane;

c) într-un loc neaccesibil publicului, însă cu intenţia ca fapta să fie auzită sau văzută şi dacă acest rezultat s-a produs faţă de două sau mai multe persoane;

d) într-o adunare sau reuniune de mai multe persoane, cu excepţia reuniunilor care pot fi considerate că au caracter de familie, datorită naturii relaţiilor dintre persoanele participante.

ART. 185

Timp de război

Prin timp de război se înţelege durata stării de mobilizare a forţelor armate sau durata stării de război.

ART. 186

Calculul timpului

(1) La calcularea timpului ziua se socoteşte de 24 de ore, săptămâna de 7 zile, iar anul de 12 luni. Luna şi anul se socotesc împlinite cu o zi înainte de ziua corespunzătoare datei de la care au început să curgă.

(2) Dacă limita de pedeapsă este exprimată într-un termen pe luni care nu este divizibil cu fracţia de majorare sau reducere ce ar urma să se aplice, fracţia se va aplica asupra termenului transformat în zile, după care durata obţinută se transformă în luni. În acest caz, luna se socoteşte de 30 de zile şi se iau în calcul doar zilele întregi rezultate din aplicarea fracţiei.

(3) În cazul limitelor de pedeapsă exprimate în ani se aplică în mod corespunzător dispoziţiile alin. (2), transformarea făcându-se între ani şi luni.

ART. 187

Pedeapsă prevăzută de lege

Prin pedeapsă prevăzută de lege se înţelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârşită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.

PARTEA SPECIALĂ

TITLUL I

Infracţiuni contra persoanei

CAPITOLUL I

Infracţiuni contra vieţii

ART. 188

Omorul

(1) Uciderea unei persoane se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Tentativa se pedepseşte.

ART. 189

Omorul calificat

(1) Omorul săvârşit în vreuna dintre următoarele împrejurări:

a) cu premeditare;

b) din interes material;

c) pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul de la tragerea la răspundere penală sau de la executarea unei pedepse;

d) pentru a înlesni sau a ascunde săvârşirea altei infracţiuni;

e) de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune de omor sau o tentativă la infracţiunea de omor;

f) asupra a două sau mai multor persoane;

g) asupra unei femei gravide;

h) prin cruzimi;

i) profitând de starea de vădită vulnerabilitate a persoanei vătămate, datorată vârstei, stării de sănătate, infirmităţii sau altor cauze,

se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Tentativa se pedepseşte.

ART. 190

Uciderea la cererea victimei

Uciderea săvârşită la cererea explicită, serioasă, conştientă şi repetată a victimei care suferea de o boală incurabilă sau de o infirmitate gravă atestată medical, cauzatoare de suferinţe permanente şi greu de suportat, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 191

Determinarea sau înlesnirea sinuciderii

(1) Fapta de a determina sau înlesni sinuciderea unei persoane, dacă sinuciderea a avut loc, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 7 ani.

(2) Când fapta prevăzută în alin. (1) s-a săvârşit faţă de un minor cu vârsta cuprinsă între 13 şi 18 ani sau faţă de o persoană cu discernământ diminuat, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 10 ani.

(3) Determinarea sau înlesnirea sinuciderii, săvârşită faţă de un minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani sau faţă de o persoană care nu a putut să-şi dea seama de consecinţele acţiunilor sau inacţiunilor sale ori nu putea să le controleze, dacă sinuciderea a avut loc, se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Dacă actele de determinare sau înlesnire prevăzute în alin. (1) - (3) au fost urmate de o încercare de sinucidere, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.

ART. 192

Uciderea din culpă

(1) Uciderea din culpă a unei persoane se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispoziţiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exerciţiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activităţi se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani. Când încălcarea dispoziţiilor legale ori a măsurilor de prevedere constituie prin ea însăşi o infracţiune se aplică regulile privind concursul de infracţiuni.

(3) Dacă prin fapta săvârşită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, limitele speciale ale pedepsei prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) se majorează cu jumătate.

CAPITOLUL II

Infracţiuni contra integrităţii corporale sau sănătăţii

ART. 193

Lovirea sau alte violenţe

(1) Lovirea sau orice acte de violenţă cauzatoare de suferinţe fizice se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Fapta prin care se produc leziuni traumatice sau este afectată sănătatea unei persoane, a cărei gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale de cel mult 90 de zile, se pedepseşte cu închisoare de la 1 an la 5 ani sau cu amendă.

(2^1) Limitele speciale ale pedepsei prevăzute în alin. (1) şi (2) se majorează cu o treime atunci când:

a) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;

b) victima este un minor;

c) fapta este săvârşită în public;

d) făptuitorul are asupra sa o armă de foc, un obiect, un dispozitiv, o substanţă sau un animal ce pot pune în pericol viaţa, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

(4) În cazul faptelor săvârşite în condiţiile alin. (2^1), acţiunea penală poate fi pusă în mişcare şi din oficiu.

ART. 194

Vătămarea corporală

(1) Fapta prevăzută în art. 193, care a cauzat vreuna dintre următoarele consecinţe:

a) o infirmitate;

b) leziuni traumatice sau afectarea sănătăţii unei persoane, care au necesitat, pentru vindecare, mai mult de 90 de zile de îngrijiri medicale;

c) un prejudiciu estetic grav şi permanent;

d) avortul;

e) punerea în primejdie a vieţii persoanei,

se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Când fapta a fost săvârşită în scopul producerii uneia dintre consecinţele prevăzute în alin. (1) lit. a), lit. b) şi lit. c), pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

(2^1) Limitele speciale ale pedepsei prevăzute în alin. (1) şi (2) se majorează cu o treime atunci când:

a) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;

b) victima este un minor;

c) fapta este săvârşită în public;

d) făptuitorul are asupra sa o armă de foc, un obiect, un dispozitiv, o substanţă sau un animal ce pot pune în pericol viaţa, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

(3) Tentativa la infracţiunea prevăzută în alin. (2) se pedepseşte.

ART. 195

Lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte

Dacă vreuna dintre faptele prevăzute în art. 193 şi art. 194 a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 6 la 12 ani.

ART. 196

Vătămarea corporală din culpă

(1) Fapta prevăzută în art. 193 alin. (2) săvârşită din culpă de către o persoană aflată sub influenţa băuturilor alcoolice ori a unei substanţe psihoactive sau în desfăşurarea unei activităţi ce constituie prin ea însăşi infracţiune se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Fapta prevăzută în art. 194 alin. (1) săvârşită din culpă se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

(3) Când fapta prevăzută în alin. (2) a fost săvârşită ca urmare a nerespectării dispoziţiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exerciţiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activităţi, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amenda.

(4) Dacă urmările prevăzute în alin. (1) - (3) s-au produs faţă de două sau mai multe persoane, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(5) Dacă nerespectarea dispoziţiilor legale ori a măsurilor de prevedere sau desfăşurarea activităţii care a condus la comiterea faptelor prevăzute în alin. (1) şi alin. (3) constituie prin ea însăşi o infracţiune se aplică regulile privind concursul de infracţiuni.

(6) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 197

Relele tratamente aplicate minorului

Punerea în primejdie gravă, prin măsuri sau tratamente de orice fel, a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, de către părinţi sau de orice persoană în grija căreia se află minorul, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 198

Încăierarea

(1) Participarea la o încăierare se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Dacă în cursul încăierării s-a cauzat o vătămare corporală uneia sau mai multor persoane şi nu se cunoaşte care dintre participanţi a produs urmările, se aplică tuturor pedeapsa închisorii de la unu la 5 ani, cu excepţia victimei, care răspunde potrivit alin. (1).

(3) Când prin fapta săvârşită în condiţiile alin. (2) s-a cauzat moartea unei persoane, pedeapsa este închisoarea de la 6 la 12 ani, iar dacă s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(4) Nu se pedepseşte cel care a fost prins în încăierare împotriva voinţei sale sau care a încercat să-i despartă pe alţii.

CAPITOLUL III
Infracţiuni săvârşite asupra unui membru de familie

ART. 199
Violenţa în familie

(1) Dacă faptele prevăzute în art. 188, art. 189 şi art. 193 - 195 sunt săvârşite asupra unui membru de familie, maximul special al pedepsei prevăzute de lege se majorează cu o pătrime.

(2) În cazul infracţiunilor prevăzute în art. 193 şi art. 196 săvârşite asupra unui membru de familie, acţiunea penală poate fi pusă în mişcare şi din oficiu.

ART. 200
Uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă

(1) Uciderea copilului nou-născut imediat după naştere, dar nu mai târziu de 24 de ore, săvârşită de către mama aflată în stare de tulburare psihică se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Dacă faptele prevăzute în art. 193 - 195 sunt săvârşite asupra copilului nou-născut imediat după naştere, dar nu mai târziu de 24 de ore, de către mama aflată în stare de tulburare psihică, limitele speciale ale pedepsei sunt de o lună şi, respectiv, 3 ani.

CAPITOLUL IV
Agresiuni asupra fătului

ART. 201
Întreruperea cursului sarcinii

(1) Întreruperea cursului sarcinii săvârşită în vreuna dintre următoarele împrejurări:

a) în afara instituţiilor medicale sau a cabinetelor medicale autorizate în acest scop;

b) de către o persoană care nu are calitatea de medic de specialitate obstetrică-ginecologie şi drept de liberă practică medicală în această specialitate;

c) dacă vârsta sarcinii a depăşit paisprezece săptămâni, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Întreruperea cursului sarcinii, săvârşită în orice condiţii, fără consimţământul femeii însărcinate, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Dacă prin faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) s-a cauzat femeii însărcinate o vătămare corporală, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea femeii însărcinate, pedeapsa este închisoarea de la 6 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Când faptele au fost săvârşite de un medic, pe lângă pedeapsa închisorii, se va aplica şi interzicerea exercitării profesiei de medic.

(5) Tentativa la infracţiunile prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) se pedepseşte.

(6) Nu constituie infracţiune întreruperea cursului sarcinii în scop terapeutic efectuată de un medic de specialitate obstetrică-ginecologie, până la vârsta sarcinii de douăzeci şi patru de săptămâni, sau întreruperea ulterioară a cursului sarcinii, în scop terapeutic, în interesul mamei sau al fătului.

(7) Nu se pedepseşte femeia însărcinată care îşi întrerupe cursul sarcinii.

ART. 202

Vătămarea fătului

(1) Vătămarea fătului, în timpul naşterii, care a împiedicat instalarea vieţii extrauterine se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 7 ani.

(2) Vătămarea fătului, în timpul naşterii, care a cauzat ulterior copilului o vătămare corporală, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani, iar dacă a avut ca urmare moartea copilului pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

(3) Vătămarea fătului în timpul sarcinii, prin care s-a cauzat ulterior copilului o vătămare corporală, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani, iar dacă a avut ca urmare moartea copilului pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(4) Vătămarea fătului săvârşită în timpul naşterii de către mama aflată în stare de tulburare psihică se sancţionează cu pedeapsa prevăzută în alin. (1) şi alin. (2), ale cărei limite se reduc la jumătate.

(5) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) - (4) au fost săvârşite din culpă, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.

(6) Nu constituie infracţiune faptele prevăzute în alin. (1) - (3) săvârşite de un medic sau de persoana autorizată să asiste naşterea sau să urmărească sarcina, dacă acestea au fost săvârşite în cursul actului medical, cu respectarea prevederilor specifice profesiei şi au fost făcute în interesul femeii gravide sau al fătului, ca urmare a riscului inerent exercitării actului medical.

(7) Vătămarea fătului în perioada sarcinii de către femeia însărcinată nu se pedepseşte.

CAPITOLUL V

Infracţiuni privind obligaţia de asistenţă a celor în primejdie

ART. 203

Lăsarea fără ajutor a unei persoane aflate în dificultate

(1) Omisiunea de a da ajutorul necesar sau de a anunţa de îndată autorităţile de către cel care a găsit o persoană a cărei viaţă, integritate corporală sau sănătate este în pericol şi nu are putinţa de a se salva se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Fapta nu constituie infracţiune dacă, prin acordarea ajutorului, autorul s-ar expune unui pericol grav cu privire la viaţa, integritatea corporală sau sănătatea sa.

ART. 204

Împiedicarea ajutorului

Împiedicarea intervenţiei ajutoarelor pentru salvarea unei persoane de la un pericol iminent şi grav pentru viaţa, integritatea corporală sau sănătatea acesteia se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.

CAPITOLUL VI

Infracţiuni contra libertăţii persoanei

ART. 205

Lipsirea de libertate în mod ilegal

(1) Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 7 ani.

(2) Se consideră lipsire de libertate şi răpirea unei persoane aflate în imposibilitatea de a-şi exprima voinţa ori de a se apăra.

(3) Dacă fapta este săvârşită:

a) de către o persoană înarmată;

b) asupra unui minor;

c) punând în pericol sănătatea sau viaţa victimei, pedeapsa este închisoarea cuprinsă între 3 şi 10 ani.

(4) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(5) Tentativa la infracţiunile prevăzute în alin. (1) - (3) se pedepseşte.

ART. 206

Ameninţarea

(1) Fapta de a ameninţa o persoană cu săvârşirea unei infracţiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva sa ori a altei persoane, dacă este de natură să îi producă o stare de temere, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăşi sancţiunea prevăzută de lege pentru infracţiunea care a format obiectul ameninţării.

(2) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 207

Şantajul

(1) Constrângerea unei persoane să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva, în scopul de a dobândi în mod injust un folos nepatrimonial, pentru sine ori pentru altul, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează ameninţarea cu darea în vileag a unei fapte reale sau imaginare, compromiţătoare pentru persoana ameninţată ori pentru un membru de familie al acesteia, în scopul prevăzut în alin. (1).

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) au fost comise în scopul de a dobândi în mod injust un folos patrimonial, pentru sine sau pentru altul, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

ART. 208

Hărţuirea

(1) Fapta celui care, în mod repetat, urmăreşte, fără drept sau fără un interes legitim, o persoană ori îi supraveghează locuinţa, locul de muncă sau alte locuri frecventate de către aceasta, cauzându-i astfel o stare de temere, se pedepseşte cu închisoare de la 3 la 6 luni sau cu amendă.

(2) Efectuarea de apeluri telefonice sau comunicări prin mijloace de transmitere la distanţă, care, prin frecvenţă sau conţinut, îi cauzează o temere unei persoane, se pedepseşte cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracţiune mai gravă.

(2^1) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) sunt săvârşite asupra unui minor, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

CAPITOLUL VII

Traficul şi exploatarea persoanelor vulnerabile

ART. 209

Sclavia

Punerea sau ţinerea unei persoane în stare de sclavie, precum şi traficul de sclavi se pedepsesc cu închisoarea de la 5 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 210

Traficul de persoane

(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unei persoane în scopul exploatării acesteia, săvârşită:

a) prin constrângere, răpire, inducere în eroare sau abuz de autoritate;

b) profitând de imposibilitatea de a se apăra sau de a-şi exprima voinţa ori de starea de vădită vulnerabilitate a acelei persoane;

c) prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase în schimbul consimţământului persoanei care are autoritate asupra acelei persoane, se pedepseşte cu închisoare de la 5 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(1^1) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează determinarea la începerea sau continuarea practicării prostituţiei, dacă aceasta s-a realizat prin oricare dintre modalităţile prevăzute la alin. (1).

(2) Traficul de persoane săvârşit de un funcţionar public în exerciţiul atribuţiilor de serviciu sau de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune contra libertăţii şi integrităţii sexuale, o infracţiune de pornografie infantilă, o infracţiune de trafic de persoane, trafic de minori sau proxenetism se pedepseşte cu închisoare de la 7 la 15 ani.

(3) Consimţământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificativă.

(4) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) sunt urmate de exploatarea efectivă a unei persoane, în sensul art. 182 se aplică regulile concursului de infracţiuni.

ART. 211

Traficul de minori

(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, se pedepseşte cu închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(1^1) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se sancţionează şi determinarea sau înlesnirea practicării prostituţiei ori obţinerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituţiei de către una sau mai multe persoane minore.

(2) Faptele prevăzute la alin. (1) şi (1^1) se pedepsesc cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi atunci când:

a) fapta a fost săvârşită în condiţiile art. 210 alin. (1);

b) fapta a fost săvârşită de către un funcţionar public în exerciţiul atribuţiilor de serviciu;

c) fapta a pus în pericol viaţa minorului;

d) fapta a fost comisă de către un membru de familie sau de către o persoană care convieţuieşte cu victima;

e) fapta a fost săvârşită de către o persoană în a cărei îngrijire, ocrotire, educare, pază sau tratament se afla minorul sau făptuitorul a abuzat de poziţia sa recunoscută de încredere sau de autoritate asupra minorului ori de situaţia vădit vulnerabilă a acestuia, datorată unui handicap psihic sau fizic, unei situaţii de dependenţă, unei stări de incapacitate fizică sau psihică ori altei cauze;

f) fapta a fost săvârşită de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune contra libertăţii şi integrităţii sexuale, o infracţiune de pornografie infantilă, o infracţiune de trafic de persoane, trafic de minori sau proxenetism.

(3) Consimţământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificativă.

(4) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) sunt urmate de exploatarea efectivă a minorului, în sensul art. 182 se aplică regulile concursului de infracţiuni.

ART. 212

Supunerea la muncă forţată sau obligatorie

Fapta de a supune o persoană, în alte cazuri decât cele prevăzute de dispoziţiile legale, la prestarea unei munci împotriva voinţei sale sau la o muncă obligatorie se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 3 ani.

ART. 213

Proxenetismul

(1) Determinarea sau înlesnirea practicării prostituţiei ori obţinerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituţiei de către una sau mai multe persoane se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Abrogat

(3) Abrogat

(3^1) Abrogat

(4) Prin practicarea prostituţiei se înţelege întreţinerea de acte sexuale cu diferite persoane în scopul obţinerii de foloase patrimoniale pentru sine sau pentru altul.

ART. 214

Exploatarea cerşetoriei

(1) Fapta persoanei care determină un minor sau o persoană cu dizabilităţi fizice ori psihice să apeleze în mod repetat la mila publicului pentru a cere ajutor material sau beneficiază de foloase patrimoniale de pe urma acestei activităţi se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Dacă fapta este săvârşită în următoarele împrejurări:

a) de părinte, tutore, curator ori de către cel care are în îngrijire persoana care cerşeşte;

b) prin constrângere,

pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 215

Folosirea unui minor în scop de cerşetorie

Fapta majorului care, având capacitatea de a munci, apelează în mod repetat la mila publicului, cerând ajutor material, folosindu-se în acest scop de prezenţa unui minor, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

ART. 216

Folosirea serviciilor unei persoane exploatate

Fapta de a utiliza serviciile prevăzute în art. 182, prestate de o persoană despre care beneficiarul ştie că este victimă a traficului de persoane ori a traficului de minori, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracţiune mai gravă.

ART. 216^1

Folosirea prostituţiei infantile

Întreţinerea oricărui act de natură sexuală cu un minor care practică prostituţia se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, dacă fapta nu constituie o infracţiune mai gravă.

ART. 217

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în art. 209 - 211, art. 213 alin. (2), art. 216 şi 216^1 se pedepseşte.

CAPITOLUL VIII
Infracţiuni contra libertăţii şi integrităţii sexuale

ART. 218
Violul

(1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal cu o persoană, săvârşit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-şi exprima voinţa sau profitând de această stare, se pedepseşte cu închisoarea de la 5 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise în condiţiile alin. (1).

(3) Pedeapsa este închisoarea de la 7 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi atunci când:

a) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;

b) fapta a fost comisă de către un membru de familie sau de către o persoană care convieţuieşte cu victima;

c) Abrogat

d) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;

e) Abrogat

f) fapta a fost săvârşită de două sau mai multe persoane împreună;

g) făptuitorul se foloseşte de autoritatea funcţiei sale.

(3^1) Abrogat

(3^2) Pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi dacă faptele prevăzute la alin. (1) - (3) sunt comise în una dintre următoarele împrejurări:

a) fapta a avut ca urmare vătămarea corporală sau a pus în pericol viaţa victimei în orice alt mod;

b) fapta a fost săvârşită asupra unei femei gravide;

c) în urma faptei, victima rămâne însărcinată;

d) victima se află într-o stare de vulnerabilitate vădită, cauzată de vârstă, boală, handicap fizic sau psihic ori o situaţie de dependenţă;

e) fapta a fost comisă prin folosirea unei arme sau prin ameninţarea cu aceasta;

f) victimei i s-a administrat, fără ştiinţa sa sau împotriva voinţei sale, alcool sau orice substanţă care îi afectează discernământul sau controlul acţiunilor sale.

(4) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 9 la 18 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(5) Acţiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. (1) şi alin. (2) se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

(6) Tentativa la infracţiunile prevăzute la alin. (1) - (3^2) se pedepseşte.

ART. 218^1
Violul săvârşit asupra unui minor

(1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal, precum şi orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise de un major cu un minor care nu a împlinit 16 ani se pedepsesc cu închisoarea de la 7 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(1^1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal, precum şi orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise de un minor cu un alt minor cu vârsta sub 14 ani se sancţionează potrivit dispoziţiilor art. 114.

(2) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal, precum şi orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise de un major cu un minor prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-şi exprima voinţa sau profitând de această stare se pedepsesc cu închisoarea de la 8 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal, precum şi orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise de către un minor cu un alt minor prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-şi exprima voinţa sau profitând de această stare se pedepsesc cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) - (3) sunt comise în una din următoarele împrejurări:

a) fapta a fost comisă de către un membru de familie al minorului sau de către o persoană care convieţuieşte cu minorul;

b) minorul se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului sau acesta a abuzat de poziţia sa recunoscută de încredere sau de autoritate asupra minorului ori de situaţia vădit vulnerabilă a acestuia cauzată de boală, handicap psihic sau fizic, situaţie de dependenţă ori de o stare de incapacitate fizică sau psihică;

c) fapta a avut ca urmare vătămarea corporală sau a pus în pericol viaţa minorului în orice alt mod;

d) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;

e) fapta a fost săvârşită de două sau mai multe persoane împreună;

f) fapta a fost săvârşită de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune contra libertăţii şi integrităţii sexuale, o infracţiune de pornografie infantilă sau proxenetism ori o infracţiune de trafic de persoane sau trafic de minori;

g) în urma faptei, victima a rămas însărcinată,

maximul special al pedepsei se majorează cu 3 ani.

(5) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) şi (1^1) au fost comise în schimbul unei remuneraţii, al unui folos material ori al unui avantaj în natură sau al promisiunii unor astfel de beneficii, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(5^1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal, precum şi orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise de un major cu un minor cu vârsta între 16 şi 18 ani se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 9 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, dacă:

a) minorul este membru de familie al majorului;

b) minorul se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului sau acesta a abuzat de poziţia sa recunoscută de încredere sau de autoritate asupra minorului ori de situaţia vădit vulnerabilă a acestuia, datorată unui handicap psihic sau fizic, unei situaţii de dependenţă, unei boli, unei stări de incapacitate fizică sau psihică ori altei cauze;

c) fapta a avut ca urmare vătămarea corporală sau a pus în pericol viaţa minorului în orice fel;

d) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice.

(5^2) Fapta prevăzută la alin. (5^1) se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani dacă:

a) fapta a fost săvârşită de două sau mai multe persoane împreună;

b) fapta a fost comisă de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune contra libertăţii şi integrităţii sexuale asupra unui minor, o infracţiune de pornografie infantilă sau proxenetism asupra unui minor ori o infracţiune de trafic de persoane sau trafic de minori.

(6) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 9 la 18 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(7) Faptele prevăzute la alin. (1) şi (1^1) nu se sancţionează dacă diferenţa de vârstă între făptuitor şi victimă nu depăşeşte 5 ani.

(8) Tentativa la infracţiunile prevăzute la alin. (1) - (5^2) se pedepseşte.

ART. 219

Agresiunea sexuală

(1) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la art. 218, cu o persoană, săvârşit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-şi exprima voinţa ori profitând de această stare, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Pedeapsa este închisoarea de la 4 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, atunci când:

a) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;

b) fapta a fost comisă de către un membru de familie sau de către o persoană care convieţuieşte cu victima;

c) Abrogat

d) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;

e) Abrogat

f) fapta a fost săvârşită de două sau mai multe persoane împreună;

g) făptuitorul se foloseşte de autoritatea funcţiei sale.

(2^1) Abrogat

(2^2) Pedeapsa este închisoarea de la 6 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi dacă faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) sunt comise în una din următoarele împrejurări:

a) fapta a avut ca urmare vătămarea corporală sau a pus în pericol viaţa victimei în orice alt mod;

b) fapta a fost săvârşită asupra unei femei gravide;

c) victima se află într-o stare de vulnerabilitate vădită, datorată vârstei, bolii, unui handicap fizic sau psihic, sarcinii sau unei situaţii de dependenţă;

d) fapta a fost comisă prin folosirea unei arme sau prin ameninţarea cu aceasta;

e) victimei i s-a administrat, fără ştiinţa sa sau împotriva voinţei sale, alcool sau orice substanţă care îi afectează discernământul sau controlul acţiunilor sale.

(3) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 8 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Dacă actele de agresiune sexuală au fost precedate sau urmate de săvârşirea actelor sexuale prevăzute în art. 218 alin. (1) şi alin. (2), fapta constituie viol.

(5) Acţiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. (1) se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

(6) Tentativa la infracţiunile prevăzute în alin. (1) - (2^2) se pedepseşte.

ART. 219^1

Agresiunea sexuală săvârşită asupra unui minor

(1) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la art. 218^1, comis de un major asupra unui minor care nu a împlinit vârsta de 16 ani se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 9 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(1^1) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la art. 218^1, comis de un minor asupra unui alt minor cu vârsta sub 14 ani se sancţionează cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(1^2) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la art. 218^1, comis de un major asupra unui minor prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-şi exprima voinţa sau profitând de această stare se pedepseşte cu închisoare de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la art. 218^1, comis între minori prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-şi exprima voinţa sau profitând de această stare se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) - (2) sunt comise în una din următoarele împrejurări:

a) fapta a fost comisă de către un membru de familie al minorului sau de către o persoană care convieţuieşte cu minorul;

b) minorul se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului sau acesta a abuzat de poziţia sa recunoscută de încredere sau de autoritate asupra minorului ori de situaţia vădit vulnerabilă a acestuia cauzată de boală, handicap psihic sau fizic, de o situaţie de dependenţă ori de o stare de incapacitate fizică sau psihică;

c) fapta a avut ca urmare vătămarea corporală sau a pus în pericol viaţa minorului în orice alt mod;

d) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;

e) fapta a fost săvârşită de două sau mai multe persoane împreună;

f) fapta a fost săvârşită de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune contra libertăţii şi integrităţii sexuale, o infracţiune de pornografie infantilă sau proxenetism asupra unui minor ori o infracţiune de trafic de persoane sau trafic de minori,

maximul special al pedepsei se majorează cu 3 ani.

(3^1) Comiterea de către un major a unui act de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la art. 218^1, împotriva unui minor cu vârsta între 16 şi 18 ani se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, dacă:

a) fapta a fost comisă de un membru de familie al minorului sau de o persoană care convieţuieşte cu acesta;

b) minorul se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului sau acesta a abuzat de poziţia sa recunoscută de încredere sau de autoritate asupra minorului ori de situaţia vădit vulnerabilă a acestuia, cauzată de boală, handicap psihic sau fizic, situaţie de dependenţă sau de o stare de incapacitate fizică sau psihică;

c) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;

d) fapta a avut ca urmare vătămarea corporală sau a pus în pericol viaţa minorului în orice alt mod.

(3^2) Dacă faptele prevăzute la alin. (3^1) sunt săvârşite în următoarele împrejurări:

a) fapta a fost săvârşită de două sau mai multe persoane împreună;

b) fapta a fost comisă de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune contra libertăţii şi integrităţii sexuale asupra unui minor, o infracţiune de pornografie infantilă sau proxenetism asupra unui minor ori o infracţiune de trafic de persoane sau trafic de minori, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(4) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 8 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(5) Faptele prevăzute la alin. (1) şi (1^1) nu se sancţionează dacă diferenţa de vârstă între făptuitor şi victimă nu depăşeşte 5 ani.

(6) Dacă actele de agresiune sexuală au fost precedate sau urmate de săvârşirea unor fapte prevăzute la art. 218^1 alin. (1) - (3), acestea constituie infracţiunea de viol săvârşit asupra unui minor.

(7) Tentativa la infracţiunile prevăzute la alin. (1) - (3^2) se pedepseşte.

ART. 219^2

Determinarea sau înlesnirea întreţinerii de acte sexuale sau de natură sexuală între minori

(1) Fapta majorului care determină întreţinerea unui raport sexual, a unui act sexual oral sau anal, precum şi a oricăror alte acte de penetrare vaginală sau anală între minori care nu au împlinit vârsta de 16 ani, precum şi determinarea minorului să suporte ori să efectueze un astfel de act se sancţionează cu pedeapsa prevăzută la art. 218^1 alin. (1) - (3), după caz, redusă cu o treime.

(2) Fapta majorului care determină comiterea oricărui act de natură sexuală, altul decât cele prevăzute la alin. (1), între minori care nu au împlinit vârsta de 16 ani, precum şi determinarea minorului să suporte ori să efectueze un astfel de act se sancţionează cu pedeapsa prevăzută la art. 219^1 alin. (1) - (3), după caz, redusă cu o treime.

(3) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) este precedată sau urmată de fapta prevăzută la alin. (2), se pedepseşte doar fapta prevăzută la alin. (1).

ART. 220 Abrogat

ART. 221

Coruperea sexuală a minorilor

(1) Abrogat

(2) Abrogat

(2^1) Abrogat

(3) Actul sexual de orice natură săvârşit de un major în prezenţa unui minor care nu a împlinit vârsta de 16 ani se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(4) Determinarea de către un major a unui minor care nu a împlinit vârsta de 16 ani să asiste la comiterea unor acte cu caracter exhibiţionist ori la spectacole sau reprezentaţii în cadrul cărora se comit acte sexuale de orice natură, precum şi punerea la dispoziţia acestuia de materiale cu caracter pornografic se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(4^1) Fapta unui major de a incita un minor care nu a împlinit vârsta de 16 ani, prin mijloacele de transmitere la distanţă, prin intermediul comunicării electronice sau al reţelelor sociale, la comiterea oricărui act de natură sexuală asupra sa, asupra unei persoane sau împreună cu o persoană, inclusiv atunci când actul de natură sexuală nu este comis, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(5) Abrogat

(6) Abrogat

ART. 222

Racolarea minorilor în scopuri sexuale

Fapta persoanei majore de a-i propune unui minor care nu a împlinit vârsta de 16 ani să se întâlnească, în scopul comiterii unui act sexual de orice natură sau în scopul comiterii unui act dintre cele prevăzute în art. 374, inclusiv atunci când propunerea a fost făcută prin mijloacele de transmitere la distanţă, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

ART. 222^1

Fapte comise în circumstanţe agravante

Dacă faptele prevăzute la art. 221 şi 222 sunt săvârşite de două sau mai multe persoane împreună sau de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune contra libertăţii şi integrităţii sexuale asupra unui minor, o infracţiune de pornografie infantilă sau proxenetism asupra unui minor, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

ART. 223

Hărţuirea sexuală

(1) Pretinderea în mod repetat de favoruri de natură sexuală în cadrul unei relaţii de muncă sau al unei relaţii similare, dacă prin aceasta victima a fost intimidată sau pusă într-o situaţie umilitoare, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

CAPITOLUL IX
Infracţiuni ce aduc atingere domiciliului şi vieţii private

ART. 224
Violarea de domiciliu
(1) Pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuinţă, încăpere, dependinţă sau loc împrejmuit ţinând de acestea, fără consimţământul persoanei care le foloseşte, ori refuzul de a le părăsi la cererea acesteia se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.
(2) În cazul în care fapta este săvârşită de o persoană înarmată, în timpul nopţii ori prin folosire de calităţi mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amenda.
(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.
ART. 225
Violarea sediului profesional
(1) Pătrunderea fără drept, în orice mod, în oricare dintre sediile unde o persoană juridică sau fizică îşi desfăşoară activitatea profesională ori refuzul de a le părăsi la cererea persoanei îndreptăţite se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.
(2) În cazul în care fapta este săvârşită de o persoană înarmată, în timpul nopţii ori prin folosire de calităţi mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amenda.
(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.
ART. 226
Violarea vieţii private
(1) Atingerea adusă vieţii private, fără drept, prin fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio a unei persoane aflate într-o locuinţă sau încăpere ori dependinţă ţinând de aceasta sau a unei convorbiri private se pedepseşte cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.
(2) Divulgarea, difuzarea, prezentarea sau transmiterea, fără drept, a sunetelor, convorbirilor ori a imaginilor prevăzute în alin. (1), către o altă persoană sau către public, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.
(2^1) Divulgarea, difuzarea, prezentarea sau transmiterea, în orice mod, a unei imagini intime a unei persoane identificate sau identificabile după informaţiile furnizate, fără consimţământul persoanei înfăţişate, de natură să provoace acesteia o suferinţă psihică sau să aducă atingere imaginii sale, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.
(2^2) Prin imagine intimă se înţelege orice reproducere, indiferent de suport, a imaginii unei persoane nude, care îşi expune total sau parţial organele genitale, anusul sau zona pubiană sau, în cazul femeilor, şi sânii, ori care este implicată într-un raport sexual sau act sexual.
(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.
(4) Nu constituie infracţiune fapta prevăzută la alin. (1) şi (2) săvârşită:
a) de către cel care a participat la întâlnirea cu persoana vătămată în cadrul căreia au fost surprinse sunetele, convorbirile sau imaginile, dacă justifică un interes legitim;
b) dacă persoana vătămată a acţionat explicit cu intenţia de a fi văzută ori auzită de făptuitor;
c) dacă făptuitorul surprinde săvârşirea unei infracţiuni sau contribuie la dovedirea săvârşirii unei infracţiuni;
d) dacă surprinde fapte de interes public, care au semnificaţie pentru viaţa comunităţii şi a căror divulgare prezintă avantaje publice mai mari decât prejudiciul produs persoanei vătămate.

(4^1) Nu constituie infracţiune fapta prevăzută la alin. (2^1) dacă făptuitorul surprinde săvârşirea unei infracţiuni sau contribuie la dovedirea săvârşirii unei infracţiuni.

(5) Plasarea, fără drept, de mijloace tehnice de înregistrare audio sau video, în scopul săvârşirii faptelor prevăzute în alin. (1) şi alin. (2), se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 227

Divulgarea secretului profesional

(1) Divulgarea, fără drept, a unor date sau informaţii privind viaţa privată a unei persoane, de natură să aducă un prejudiciu unei persoane, de către acela care a luat cunoştinţă despre acestea în virtutea profesiei ori funcţiei şi care are obligaţia păstrării confidenţialităţii cu privire la aceste date, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

TITLUL II

Infracţiuni contra patrimoniului

CAPITOLUL I

Furtul

ART. 228

Furtul

(1) Luarea unui bun mobil din posesia sau detenţia altuia, fără consimţământul acestuia, în scopul de a şi-l însuşi pe nedrept, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Fapta constituie furt şi dacă bunul aparţine în întregime sau în parte făptuitorului, dar în momentul săvârşirii acel bun se găsea în posesia sau detenţia legitimă a altei persoane.

(3) Se consideră bunuri mobile şi înscrisurile, energia electrică, precum şi orice alt fel de energie care are valoare economică.

ART. 229

Furtul calificat

(1) Furtul săvârşit în următoarele împrejurări:

a) într-un mijloc de transport în comun;

b) în timpul nopţii;

c) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;

d) prin efracţie, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase;

e) prin scoaterea din funcţiune a sistemului de alarmă ori de supraveghere,

se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Dacă furtul a fost săvârşit în următoarele împrejurări:

a) asupra unui bun care face parte din patrimoniul cultural;

b) prin violare de domiciliu sau sediu profesional;

c) de o persoană având asupra sa o armă,

pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

(3) Furtul privind următoarele categorii de bunuri:

a) ţiţei, gazolină, condensat, etan lichid, benzină, motorină, alte produse petroliere sau gaze naturale din conducte, depozite, cisterne ori vagoane-cisternă;

b) componente ale sistemelor de irigaţii;

c) componente ale reţelelor electrice;

d) un dispozitiv ori un sistem de semnalizare, alarmare ori alertare în caz de incendiu sau alte situaţii de urgenţă publică;

e) un mijloc de transport sau orice alt mijloc de intervenţie la incendiu, la accidente de cale ferată, rutiere, navale sau aeriene ori în caz de dezastru;

f) instalaţii de siguranţă şi dirijare a traficului feroviar, rutier, naval, aerian şi componente ale acestora, precum şi componente ale mijloacelor de transport aferente;

g) bunuri prin însuşirea cărora se pune în pericol siguranţa traficului şi a persoanelor pe drumurile publice;

h) cabluri, linii, echipamente şi instalaţii de telecomunicaţii, radiocomunicaţii, precum şi componente de comunicaţii,

se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani.

ART. 230

Furtul în scop de folosinţă

(1) Furtul care are ca obiect un vehicul, săvârşit în scopul de a-l folosi pe nedrept, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută în art. 228 sau art. 229, după caz, ale cărei limite speciale se reduc cu o treime.

(2) Cu pedeapsa prevăzută în alin. (1) se sancţionează folosirea fără drept a unui terminal de comunicaţii al altuia sau folosirea unui terminal de comunicaţii racordat fără drept la o reţea, dacă s-a produs o pagubă.

ART. 231

Plângerea prealabilă şi împăcarea

(1) Faptele prevăzute în prezentul capitol, săvârşite între membrii de familie de către un minor în paguba tutorelui ori de către cel care locuieşte împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta, se pedepsesc numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

(2) În cazul faptelor prevăzute la art. 228 şi 230, împăcarea înlătură răspunderea penală.

ART. 232

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în prezentul capitol se pedepseşte.

CAPITOLUL II
Tâlhăria şi pirateria

ART. 233

Tâlhăria

Furtul săvârşit prin întrebuinţarea de violenţe sau ameninţări ori prin punerea victimei în stare de inconştienţă sau neputinţă de a se apăra, precum şi furtul urmat de întrebuinţarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracţiunii ori pentru ca făptuitorul să-şi asigure scăparea se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 234

Tâlhăria calificată

(1) Tâlhăria săvârşită în următoarele împrejurări:

a) prin folosirea unei arme ori substanţe explozive, narcotice sau paralizante;

b) prin simularea de calităţi oficiale;

c) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;

d) în timpul nopţii;

e) într-un mijloc de transport sau asupra unui mijloc de transport;

f) prin violare de domiciliu sau sediu profesional;

g) profitând de starea de vădită vulnerabilitate a persoanei vătămate, datorată vârstei, stării de sănătate, infirmităţii sau altor cauze,

se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Tâlhăria săvârşită în condiţiile art. 229 alin. (3) se pedepseşte cu închisoare de la 5 la 12 ani şi interzicerea unor drepturi.

(3) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează tâlhăria care a avut ca urmare vătămarea corporală.

ART. 235

Pirateria

(1) Furtul comis, prin violenţă sau ameninţare, de către o persoană care face parte din echipajul sau din pasagerii unei nave aflate în marea liberă, al bunurilor ce se găsesc pe acel vas sau pe o altă navă, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu pedeapsa prevăzută în alin. (1) se sancţionează şi capturarea unei nave aflate în marea liberă sau faptul de a provoca, prin orice mijloc, naufragiul ori eşuarea acesteia, în scopul de a-şi însuşi încărcătura ei sau de a tâlhări persoanele aflate la bord.

(3) Dacă pirateria a avut ca urmare vătămarea corporală, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Există piraterie şi dacă fapta s-a comis pe o aeronavă sau între aeronave şi nave.

ART. 236

Tâlhăria sau pirateria urmată de moartea victimei

Dacă faptele prevăzute în art. 233 - 235 au avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 237

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în art. 233 - 235 se pedepseşte.

CAPITOLUL III

Infracţiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii

ART. 238

Abuzul de încredere

(1) Însuşirea, dispunerea sau folosirea, pe nedrept, a unui bun mobil al altuia, de către cel căruia i-a fost încredinţat în baza unui titlu şi cu un anumit scop, ori refuzul de a-l restitui se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 239

Abuzul de încredere prin fraudarea creditorilor

(1) Fapta debitorului de a înstrăina, ascunde, deteriora sau distruge, în tot sau în parte, valori ori bunuri din patrimoniul său ori de a invoca acte sau datorii fictive în scopul fraudării creditorilor se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează fapta persoanei care, ştiind că nu va putea plăti, achiziţionează bunuri ori servicii producând o pagubă creditorului.

(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 240

Bancruta simplă

(1) Neintroducerea sau introducerea tardivă, de către debitorul persoană fizică ori de reprezentantul legal al persoanei juridice debitoare, a cererii de deschidere a procedurii insolvenţei, într-un termen care depăşeşte cu mai mult de 6 luni termenul prevăzut de lege de la apariţia stării de insolvenţă, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 241

Bancruta frauduloasă

(1) Fapta persoanei care, în frauda creditorilor:

a) falsifică, sustrage sau distruge evidenţele debitorului ori ascunde o parte din activul averii acestuia;

b) înfăţişează datorii inexistente sau prezintă în registrele debitorului, în alt act sau în situaţia financiară sume nedatorate;

c) înstrăinează, în caz de insolvenţă a debitorului, o parte din active

se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

(2) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 242

Gestiunea frauduloasă

(1) Pricinuirea de pagube unei persoane, cu ocazia administrării sau conservării bunurilor acesteia, de către cel care are ori trebuie să aibă grija administrării sau conservării acelor bunuri se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Când fapta prevăzută în alin. (1) a fost săvârşită de administratorul judiciar, de lichidatorul averii debitorului sau de un reprezentant sau prepus al acestora, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) săvârşite în scopul de a dobândi un folos patrimonial se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(4) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 243

Însuşirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor

(1) Fapta de a nu preda în termen de 10 zile un bun găsit autorităţilor sau celui care l-a pierdut sau de a dispune de acel bun ca de al său se pedepseşte cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi însuşirea pe nedrept a unui bun mobil ce aparţine altuia, ajuns din eroare sau în mod fortuit în posesia făptuitorului, sau nepredarea acestuia în termen de 10 zile din momentul în care a cunoscut că bunul nu îi aparţine.

(3) Împăcarea înlătură răspunderea penală.

ART. 244

Înşelăciunea

(1) Inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obţine pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust şi dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(2) Înşelăciunea săvârşită prin folosirea de nume sau calităţi mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuşi o infracţiune, se aplică regulile privind concursul de infracţiuni.

(3) Împăcarea înlătură răspunderea penală.

ART. 245

Înşelăciunea privind asigurările

(1) Distrugerea, degradarea, aducerea în stare de neîntrebuinţare, ascunderea sau înstrăinarea unui bun asigurat împotriva distrugerii, degradării, uzurii, pierderii sau furtului, în scopul de a obţine, pentru sine sau pentru altul, suma asigurată, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Fapta persoanei care, în scopul prevăzut în alin. (1), simulează, îşi cauzează sau agravează leziuni sau vătămări corporale produse de un risc asigurat se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(3) Împăcarea înlătură răspunderea penală.

ART. 246

Deturnarea licitaţiilor publice

Fapta de a îndepărta, prin constrângere sau corupere, un participant de la o licitaţie publică ori înţelegerea între participanţi pentru a denatura preţul de adjudecare se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 247

Exploatarea patrimonială a unei persoane vulnerabile

(1) Fapta creditorului care, cu ocazia dării cu împrumut de bani sau bunuri, profitând de starea de vădită vulnerabilitate a debitorului, datorată vârstei, stării de sănătate, infirmităţii ori relaţiei de dependenţă în care debitorul se află faţă de el, îl face să constituie sau să transmită, pentru sine sau pentru altul, un drept real ori de creanţă de valoare vădit disproporţionată faţă de această prestaţie se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Punerea unei persoane în stare de vădită vulnerabilitate prin provocarea unei intoxicaţii cu alcool sau cu substanţe psihoactive în scopul de a o determina să consimtă la constituirea sau transmiterea unui drept real ori de creanţă sau să renunţe la un drept, dacă s-a produs o pagubă, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

ART. 248

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în art. 239 alin. (1), art. 241 şi art. 244 - 247 se pedepseşte.

CAPITOLUL IV

Fraude comise prin sisteme informatice şi mijloace de plată electronice

ART. 249

Frauda informatică

Introducerea, transmiterea, modificarea sau ştergerea de date informatice, restricţionarea accesului la aceste date ori împiedicarea în orice mod a funcţionării unui sistem informatic, în scopul de a obţine un beneficiu material pentru sine sau pentru altul, dacă s-a cauzat o pagubă unei persoane, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

ART. 250

Efectuarea de operaţiuni financiare în mod fraudulos

(1) Efectuarea unei operaţiuni de retragere de numerar, încărcare sau descărcare a unui instrument de monedă electronică ori de transfer de fonduri, valoare monetară sau monedă virtuală, prin utilizarea, fără consimţământul titularului, a unui instrument de plată fără numerar sau a datelor de identificare care permit utilizarea acestuia, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează efectuarea uneia dintre operaţiunile prevăzute în alin. (1), prin utilizarea neautorizată a oricăror date de identificare sau prin utilizarea de date de identificare fictive.

(3) Transmiterea neautorizată către altă persoană a oricăror date de identificare, în vederea efectuării uneia dintre operaţiunile prevăzute în alin. (1), se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 250^1

Operaţiuni ilegale cu instrumente de plată fără numerar

(1) Deţinerea în vederea utilizării frauduloase a unui instrument de plată fără numerar însuşit prin săvârşirea uneia dintre faptele prevăzute la art. 228, art. 229, art. 233 - 236, art. 238, art. 239, art. 243, art. 244 şi art. 295 se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Dobândirea pentru sine sau pentru altul, inclusiv prin primire, însuşire, cumpărare sau ca urmare a unei operaţiuni precum transferul, importul, exportul, vânzarea, transportul, distribuirea sau punerea la dispoziţie în vederea utilizării frauduloase a unui instrument de plată fără numerar obţinut prin săvârşirea uneia dintre faptele prevăzute la art. 228, art. 229, art. 233 - 236, art. 238, art. 239, art. 243, art. 244 şi art. 295 se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(3) Fabricarea, producerea, primirea, deţinerea, transmiterea sau punerea la dispoziţie a unui dispozitiv, instrument, date informatice, echipamente, inclusiv hardware sau software, ori a oricăror alte mijloace, cu scopul de a servi la însuşirea unui instrument de plată fără numerar prin săvârşirea uneia dintre faptele prevăzute la art. 228, art. 229, art. 233 - 236, art. 238, art. 239, art. 243, art. 244 şi art. 295, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(4) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (3) se sancţionează şi dobândirea pentru sine sau pentru altul, inclusiv prin importul, exportul, vânzarea, transportul sau distribuţia unui dispozitiv, instrument, date informatice, echipamente, inclusiv hardware ori software, sau a oricăror alte mijloace cu scopul de a servi la însuşirea unui instrument de plată fără numerar prin săvârşirea uneia dintre faptele prevăzute la art. 228, art. 229, art. 233 - 236, art. 238, art. 239, art. 243, art. 244 şi art. 295.

ART. 251

Acceptarea operaţiunilor financiare efectuate în mod fraudulos

(1) Acceptarea unei operaţiuni de retragere de numerar, încărcare sau descărcare a unui instrument de monedă electronică ori de transfer de fonduri, valoare monetară sau monedă virtuală, cunoscând că este efectuată prin folosirea unui instrument de plată fără numerar falsificat sau utilizat fără consimţământul titularului său, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează acceptarea uneia dintre operaţiunile prevăzute în alin. (1), cunoscând că este efectuată prin utilizarea neautorizată a oricăror date de identificare sau prin utilizarea de date de identificare fictive.

ART. 252

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în prezentul capitol se pedepseşte.

CAPITOLUL V

Distrugerea şi tulburarea de posesie

ART. 253

Distrugerea

(1) Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuinţare a unui bun aparţinând altuia ori împiedicarea luării măsurilor de conservare sau de salvare a unui astfel de bun, precum şi înlăturarea măsurilor luate se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Distrugerea unui înscris sub semnătură privată, care aparţine în tot sau în parte altei persoane şi serveşte la dovedirea unui drept de natură patrimonială, dacă prin aceasta s-a produs o pagubă, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2^1) Distrugerea unui dispozitiv electronic de supraveghere folosit pentru monitorizarea electronică în cadrul unor proceduri judiciare sau execuţional penale se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(3) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) priveşte bunuri care fac parte din patrimoniul cultural, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

(4) Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuinţare a unui bun, săvârşită prin incendiere, explozie ori prin orice alt asemenea mijloc şi dacă este de natură să pună în pericol alte persoane sau bunuri, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(5) Dispoziţiile prevăzute în alin. (3) şi alin. (4) se aplică chiar dacă bunul aparţine făptuitorului.

(6) Pentru faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

(7) Tentativa faptelor prevăzute în alin. (3) şi alin. (4) se pedepseşte.

ART. 254

Distrugerea calificată

(1) Dacă faptele prevăzute în art. 253 au avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Dezastrul constă în distrugerea sau degradarea unor bunuri imobile ori a unor lucrări, echipamente, instalaţii sau componente ale acestora şi care a avut ca urmare moartea sau vătămarea corporală a două sau mai multor persoane.

ART. 255

Distrugerea din culpă

(1) Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuinţare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparţine făptuitorului, în cazul în care fapta este săvârşită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc şi dacă este de natură să pună în pericol alte persoane sau bunuri, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Dacă faptele au avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani.

ART. 256

Tulburarea de posesie

(1) Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, prin violenţă sau ameninţare ori prin desfiinţarea sau strămutarea semnelor de hotar, a unui imobil aflat în posesia altuia se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

CAPITOLUL VI

Infracţiuni care au produs consecinţe deosebit de grave

ART. 256^1

Faptele care au produs consecinţe deosebit de grave

Dacă faptele prevăzute la art. 228, 229, 233, 234, 235, 239, 242, 244, 245, 247, art. 249 - 251 au produs consecinţe deosebit de grave, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se majorează cu jumătate.

TITLUL III

Infracţiuni privind autoritatea şi frontiera de stat

CAPITOLUL I
Infracţiuni contra autorităţii

ART. 257
Ultrajul

(1) Ameninţarea săvârşită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă, lovirea sau alte violenţe, vătămarea corporală, lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte ori omorul săvârşite împotriva unui funcţionar public care îndeplineşte o funcţie ce implică exerciţiul autorităţii de stat, aflat în exercitarea atribuţiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuţii, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracţiune, ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.

(2) Săvârşirea unei infracţiuni împotriva unui funcţionar public care îndeplineşte o funcţie ce implică exerciţiul autorităţii de stat ori asupra bunurilor acestuia, în scop de intimidare sau de răzbunare, în legătură cu exercitarea atribuţiilor de serviciu, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracţiune, ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.

(3) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează faptele comise în condiţiile alin. (2), dacă privesc un membru de familie al funcţionarului public.

(4) Faptele prevăzute la alin. (1) - (3), comise asupra unui poliţist sau militar, precum şi asupra personalului silvic învestit cu exerciţiul autorităţii publice, aflaţi în exercitarea atribuţiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuţii, se sancţionează cu pedeapsa privativă de libertate prevăzută de lege pentru acea infracţiune, ale cărei limite se majorează cu jumătate.

ART. 258
Uzurparea de calităţi oficiale

(1) Folosirea fără drept a unei calităţi oficiale care implică exerciţiul autorităţii de stat, însoţită sau urmată de îndeplinirea vreunui act legat de acea calitate, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează fapta funcţionarului public care continuă să exercite o funcţie ce implică exerciţiul autorităţii de stat, după ce a pierdut acest drept conform legii.

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) sau alin. (2) au fost săvârşite de o persoană care poartă, fără drept, uniforme sau semne distinctive ale unei autorităţi publice, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 259
Sustragerea sau distrugerea de înscrisuri

(1) Sustragerea ori distrugerea unui înscris care se află în păstrarea ori în deţinerea unei persoane dintre cele prevăzute în art. 176 sau art. 175 alin. (2) se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Dacă fapta este săvârşită de un funcţionar public în exercitarea atribuţiilor de serviciu, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(3) Tentativa se pedepseşte.

ART. 260
Ruperea de sigilii

(1) Înlăturarea ori distrugerea unui sigiliu legal aplicat se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Dacă fapta a fost săvârşită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 2 ani sau amenda.

ART. 261

Sustragerea de sub sechestru

(1) Sustragerea unui bun care este legal sechestrat se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Dacă fapta a fost săvârşită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 2 ani sau amenda.

CAPITOLUL II

Infracţiuni privind frontiera de stat

ART. 262

Trecerea frauduloasă a frontierei de stat

(1) Intrarea sau ieşirea din ţară prin trecerea ilegală a frontierei de stat a României se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) a fost săvârşită:

a) în scopul sustragerii de la tragerea la răspundere penală sau de la executarea unei pedepse ori a unei măsuri educative, privative de libertate;

b) de către un străin declarat indezirabil ori căruia i-a fost interzis în orice mod dreptul de intrare sau de şedere în ţară, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Tentativa se pedepseşte.

(4) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârşită de o victimă a traficului de persoane sau de minori, nu se pedepseşte.

ART. 263

Traficul de migranţi

(1) Racolarea, îndrumarea, călăuzirea, transportarea, transferarea sau adăpostirea unei persoane, în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat a României, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Când fapta a fost săvârşită:

a) în scopul de a obţine, direct sau indirect, un folos patrimonial;

b) prin mijloace care pun în pericol viaţa, integritatea sau sănătatea migrantului;

c) prin supunerea migrantului la tratamente inumane sau degradante, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Tentativa se pedepseşte.

ART. 264

Facilitarea şederii ilegale în România

(1) Fapta persoanei care facilitează, prin orice mijloace, rămânerea ilegală pe teritoriul României a unei persoane, victimă a unei infracţiuni de trafic de persoane, de minori sau de migranţi, care nu are cetăţenia română şi nici domiciliul în România, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi. Dacă mijlocul folosit constituie prin el însuşi o infracţiune, se aplică regulile privind concursul de infracţiuni.

(2) Când fapta a fost săvârşită:

a) în scopul de a obţine, direct sau indirect, un folos patrimonial;

b) de către un funcţionar public aflat în exercitarea atribuţiilor de serviciu,

pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Când faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) sunt săvârşite cu privire la un alt străin aflat ilegal pe teritoriul României, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.

ART. 265

Sustragerea de la măsurile de îndepărtare de pe teritoriul României

Sustragerea de la executarea obligaţiilor instituite de autorităţile competente, de către străinul faţă de care s-a dispus măsura îndepărtării de pe teritoriul României ori a fost dispusă interzicerea dreptului de şedere, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

TITLUL IV

Infracţiuni contra înfăptuirii justiţiei

ART. 266

Nedenunţarea

(1) Fapta persoanei care, luând cunoştinţă de comiterea unei fapte prevăzute de legea penală contra vieţii sau care a avut ca urmare moartea unei persoane, nu înştiinţează de îndată autorităţile se pedepseşte cu închisoare de la un an la 3 ani.

(1^1) Fapta persoanei care, luând cunoştinţă de comiterea unei fapte prevăzute de legea penală, de trafic şi exploatare a persoanelor vulnerabile ori contra libertăţii şi integrităţii sexuale, săvârşite faţă de un minor, nu înştiinţează de îndată autorităţile se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 2 ani.

(2) Nedenunţarea săvârşită de un membru de familie nu se pedepseşte.

(3) Nu se pedepseşte persoana care, înainte de punerea în mişcare a acţiunii penale împotriva unei persoane pentru săvârşirea faptei nedenunţate, încunoştinţează autorităţile competente despre aceasta sau care, chiar după punerea în mişcare a acţiunii penale, a înlesnit tragerea la răspundere penală a autorului sau a participanţilor.

ART. 267

Omisiunea sesizării

(1) Funcţionarul public care, luând cunoştinţă de săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală în legătură cu serviciul în cadrul căruia îşi îndeplineşte sarcinile, omite sesizarea de îndată a organelor de urmărire penală se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Când fapta este săvârşită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la un an sau amenda.

ART. 268

Inducerea în eroare a organelor judiciare

(1) Sesizarea penală, făcută prin denunţ sau plângere, cu privire la existenţa unei fapte prevăzute de legea penală ori în legătură cu săvârşirea unei asemenea fapte de către o anumită persoană, cunoscând că aceasta este nereală, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Producerea sau ticluirea de probe nereale, în scopul de a dovedi existenţa unei fapte prevăzute de legea penală ori săvârşirea acesteia de către o anumită persoană, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Nu se pedepseşte persoana care a săvârşit inducerea în eroare a organelor judiciare, dacă declară, înainte de reţinerea, arestarea sau de punerea în mişcare a acţiunii penale împotriva celui faţă de care s-a făcut denunţul sau plângerea ori s-au produs probele, că denunţul, plângerea sau probele sunt nereale.

ART. 269

Favorizarea făptuitorului

(1) Ajutorul dat făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Pedeapsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârşită de autor.

(3) Favorizarea săvârşită de un membru de familie nu se pedepseşte.

ART. 270

Tăinuirea

(1) Primirea, dobândirea, transformarea ori înlesnirea valorificării unui bun, de către o persoană care fie a cunoscut, fie a prevăzut din împrejurările concrete că acesta provine din săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, chiar fără a cunoaşte natura acesteia, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Pedeapsa aplicată tăinuitorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârşită de autor.

(3) Tăinuirea săvârşită de un membru de familie nu se pedepseşte.

ART. 271

Obstrucţionarea justiţiei

(1) Persoana care, fiind avertizată asupra consecinţelor faptei sale:

a) împiedică, fără drept, organul de urmărire sau instanţa să efectueze, în condiţiile legii, un act procedural;

b) refuză să pună la dispoziţia organului de urmărire penală, instanţei sau judecătorului sindic, în tot sau în parte, datele, informaţiile, înscrisurile sau bunurile deţinute, care i-au fost solicitate în mod explicit, în condiţiile legii, în vederea soluţionării unei cauze,

se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Dispoziţiile alin. (1) nu se aplică în cazul persoanei urmărite sau judecate pentru infracţiunea care formează obiectul procesului penal.

ART. 272

Influenţarea declaraţiilor

(1) Încercarea de a determina sau determinarea unei persoane, indiferent de calitatea acesteia, prin corupere, prin constrângere ori prin altă faptă cu efect vădit intimidant, săvârşită asupra sa ori asupra unui membru de familie al acesteia, să nu sesizeze organele de urmărire penală, să nu dea declaraţii, să îşi retragă declaraţiile, să dea declaraţii mincinoase ori să nu prezinte probe, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură judiciară, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă actul de intimidare sau corupere constituie prin el însuşi o infracţiune, se aplică regulile privind concursul de infracţiuni.

(2) Nu constituie infracţiune înţelegerea patrimonială dintre infractor şi persoana vătămată, intervenită în cazul infracţiunilor pentru care acţiunea penală se pune în mişcare la plângere prealabilă sau pentru care intervine împăcarea.

ART. 273

Mărturia mincinoasă

(1) Fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmaţii mincinoase ori nu spune tot ce ştie în legătură cu faptele sau împrejurările esenţiale cu privire la care este întrebat se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Mărturia mincinoasă săvârşită:

a) de un martor cu identitate protejată ori aflat în Programul de protecţie a martorilor;

b) de un investigator sub acoperire;

c) de o persoană care întocmeşte un raport de expertiză ori de un interpret;

d) în legătură cu o faptă pentru care legea prevede pedeapsa detenţiunii pe viaţă ori închisoarea de 10 ani sau mai mare

se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Autorul nu se pedepseşte dacă îşi retrage mărturia, în cauzele penale înainte de reţinere, arestare sau de punerea în mişcare a acţiunii penale ori în alte cauze înainte de a se fi pronunţat o hotărâre sau de a se fi dat o altă soluţie, ca urmare a mărturiei mincinoase.

ART. 274

Răzbunarea pentru ajutorul dat justiţiei

Săvârşirea unei infracţiuni împotriva unei persoane ori a unui membru de familie al acesteia, pe motiv că a sesizat organele de urmărire penală, a dat declaraţii ori a prezentat probe într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură dintre cele prevăzute în art. 273, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracţiune, ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.

ART. 275

Sustragerea sau distrugerea de probe ori de înscrisuri

(1) Sustragerea, distrugerea, reţinerea, ascunderea ori alterarea de mijloace materiale de probă sau de înscrisuri, în scopul de a împiedica aflarea adevărului într-o procedură judiciară, se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează împiedicarea, în orice alt mod, ca un înscris necesar soluţionării unei cauze, emis de către un organ judiciar sau adresat acestuia, să ajungă la destinatar.

ART. 276 Abrogat

ART. 277

Compromiterea intereselor justiţiei

(1) Divulgarea, fără drept, de informaţii confidenţiale privind data, timpul, locul, modul sau mijloacele prin care urmează să se administreze o probă, de către un magistrat sau un alt funcţionar public care a luat cunoştinţă de acestea în virtutea funcţiei, dacă prin aceasta poate fi îngreunată sau împiedicată urmărirea penală, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Dezvăluirea, fără drept, de mijloace de probă sau de înscrisuri oficiale dintr-o cauză penală, înainte de a se dispune o soluţie de netrimitere în judecată ori de soluţionare definitivă a cauzei, de către un funcţionar public care a luat cunoştinţă de acestea în virtutea funcţiei, se pedepseşte cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

(3) Dezvăluirea, fără drept, de informaţii dintr-o cauză penală, de către un martor, expert sau interpret, atunci când această interdicţie este impusă de legea de procedură penală, se pedepseşte cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

(4) Nu constituie infracţiune fapta prin care sunt divulgate ori dezvăluite acte sau activităţi vădit ilegale comise de autorităţi într-o cauză penală.

ART. 278

Încălcarea solemnităţii şedinţei

Întrebuinţarea de cuvinte ori gesturi jignitoare sau obscene, de natură să perturbe activitatea instanţei, de către o persoană care participă sau asistă la o procedură care se desfăşoară în faţa instanţei, se pedepseşte cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

ART. 279

Ultrajul judiciar

(1) Ameninţarea, lovirea sau alte violenţe, vătămarea corporală, lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte ori omorul, săvârşite împotriva unui judecător sau procuror aflat în exercitarea atribuţiilor de serviciu, se sancţionează cu pedeapsa privativă de libertate prevăzută de lege pentru acea infracţiune, ale cărei limite speciale se majorează cu jumătate.

(2) Săvârşirea unei infracţiuni împotriva unui judecător sau procuror ori împotriva bunurilor acestuia, în scop de intimidare sau de răzbunare, în legătură cu exercitarea atribuţiilor de serviciu, se sancţionează cu pedeapsa privativă de libertate prevăzută de lege pentru acea infracţiune, ale cărei limite speciale se majorează cu jumătate.

(3) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează faptele comise în condiţiile alin. (2), dacă privesc un membru de familie al judecătorului sau al procurorului.

(4) Dispoziţiile alin. (1) - (3) se aplică în mod corespunzător şi faptelor comise împotriva unui avocat în legătură cu exercitarea profesiei.

ART. 280

Cercetarea abuzivă

(1) Întrebuinţarea de promisiuni, ameninţări sau violenţe împotriva unei persoane urmărite sau judecate într-o cauză penală, de către un organ de cercetare penală, un procuror sau un judecător, pentru a o determina să dea ori să nu dea declaraţii, să dea declaraţii mincinoase ori să îşi retragă declaraţiile, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează producerea, falsificarea ori ticluirea de probe nereale de către un organ de cercetare penală, un procuror sau un judecător.

ART. 281

Supunerea la rele tratamente

(1) Supunerea unei persoane la executarea unei pedepse, măsuri de siguranţă sau educative în alt mod decât cel prevăzut de dispoziţiile legale se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică.

(2) Supunerea la tratamente degradante ori inumane a unei persoane aflate în stare de reţinere, deţinere ori în executarea unei măsuri de siguranţă sau educative, privative de libertate, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică.

ART. 282

Tortura

(1) Fapta funcţionarului public care îndeplineşte o funcţie ce implică exerciţiul autorităţii de stat sau a altei persoane care acţionează la instigarea sau cu consimţământul expres ori tacit al acestuia de a provoca unei persoane puternice suferinţe fizice ori psihice:

a) în scopul obţinerii de la această persoană sau de la o terţă persoană informaţii sau declaraţii;

b) în scopul pedepsirii ei pentru un act pe care aceasta sau o terţă persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis;

c) în scopul de a o intimida sau de a face presiuni asupra ei ori de a intimida sau a face presiuni asupra unei terţe persoane;

d) pe un motiv bazat pe orice formă de discriminare,

se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) a avut ca urmare o vătămare corporală, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Tortura ce a avut ca urmare moartea victimei se pedepseşte cu închisoarea de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Tentativa la infracţiunea prevăzută în alin. (1) se pedepseşte.

(5) Nicio împrejurare excepţională, oricare ar fi ea, fie că este vorba de stare de război sau de ameninţări cu războiul, de instabilitate politică internă sau de orice altă stare de excepţie, nu poate fi invocată pentru a justifica tortura. De asemenea, nu poate fi invocat ordinul superiorului ori al unei autorităţi publice.

(6) Nu constituie tortură durerea sau suferinţele ce rezultă exclusiv din sancţiuni legale şi care sunt inerente acestor sancţiuni sau sunt ocazionate de ele.

ART. 283

Represiunea nedreaptă

(1) Fapta de a pune în mişcare acţiunea penală, de a lua o măsură preventivă neprivativă de libertate ori de a trimite în judecată o persoană, ştiind că este nevinovată, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 luni la 3 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică.

(2) Reţinerea sau arestarea ori condamnarea unei persoane, ştiind că este nevinovată, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică.

ART. 284

Asistenţa şi reprezentarea neloială

(1) Fapta avocatului sau a reprezentantului unei persoane care, în înţelegere frauduloasă cu o persoană cu interese contrare în aceeaşi cauză, în cadrul unei proceduri judiciare sau notariale, vatămă interesele clientului sau ale persoanei reprezentate se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează înţelegerea frauduloasă dintre avocat sau reprezentantul unei persoane şi un terţ interesat de soluţia ce se va pronunţa în cauză, în scopul vătămării intereselor clientului sau ale persoanei reprezentate.

(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 285

Evadarea

(1) Evadarea din starea legală de reţinere sau de deţinere se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(2) Când evadarea este săvârşită prin folosire de violenţe sau arme, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Se consideră evadare:

a) neprezentarea nejustificată a persoanei condamnate la locul de deţinere, la expirarea perioadei în care s-a aflat legal în stare de libertate;

b) părăsirea, fără autorizare, de către persoana condamnată, a locului de muncă, aflat în exteriorul locului de deţinere;

c) încălcarea de către persoana aflată în arest la domiciliu a obligaţiei de a nu părăsi imobilul ori nerespectarea de către aceasta a itinerarului sau condiţiilor de deplasare, stabilite potrivit legii.

(3^1) Se consideră evadare şi fapta persoanei condamnate la pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau la pedeapsa închisorii de a nu se prezenta la organul de poliţie în vederea punerii în executare a mandatului de executare a pedepsei în termen de 7 zile de la data la care a rămas definitivă hotărârea prin care s-a dispus executarea pedepsei.

(4) În situaţiile prevăzute la alin. (1), (2), alin. (3) lit. a) şi b) şi alin. (3^1), pedeapsa aplicată pentru infracţiunea de evadare se adaugă la pedeapsa rămasă neexecutată la data evadării.

(4^1) În situaţia prevăzută la alin. (3) lit. c), se aplică regulile privind concursul de infracţiuni.

(5) Tentativa la infracţiunile prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) se pedepseşte.

ART. 286

Înlesnirea evadării

(1) Înlesnirea prin orice mijloace a evadării se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Înlesnirea evadării:

a) săvârşită prin folosire de violenţe, arme, substanţe narcotice sau paralizante;

b) a două sau mai multor persoane în aceeaşi împrejurare;

c) unei persoane reţinute sau arestate pentru o infracţiune sancţionată de lege cu pedeapsa detenţiunii pe viaţă ori cu pedeapsa închisorii de 10 ani sau mai mare ori condamnate la o astfel de pedeapsă

se sancţionează cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) sunt săvârşite de o persoană care avea îndatorirea de a-l păzi pe cel reţinut sau deţinut, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(4) Înlesnirea evadării, săvârşită din culpă, de către o persoană care avea îndatorirea de a-l păzi pe cel care a evadat, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani.

(5) Tentativa la infracţiunile prevăzute în alin. (1) - (3) se pedepseşte.

ART. 287

Nerespectarea hotărârilor judecătoreşti

(1) Nerespectarea unei hotărâri judecătoreşti săvârşită prin:

a) împotrivirea la executare, prin opunerea de rezistenţă faţă de organul de executare;

b) refuzul organului de executare de a pune în aplicare o hotărâre judecătorească, prin care este obligat să îndeplinească un anumit act;

c) refuzul de a sprijini organul de executare în punerea în aplicare a hotărârii, de către persoanele care au această obligaţie conform legii;

d) neexecutarea hotărârii judecătoreşti prin care s-a dispus reintegrarea în muncă a unui salariat;

e) neexecutarea hotărârii judecătoreşti privind plata salariilor în termen de 15 zile de la data cererii de executare adresate angajatorului de către partea interesată;

f) nerespectarea hotărârilor judecătoreşti privind stabilirea, plata, actualizarea şi recalcularea pensiilor;

g) împiedicarea unei persoane de a folosi, în tot sau în parte, un imobil deţinut în baza unei hotărâri judecătoreşti, de către cel căruia îi este opozabilă hotărârea;

h) nerespectarea unei măsuri de protecţie dispuse în executarea unui ordin european de protecţie,

se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) În cazul faptelor prevăzute în lit. d) - g), acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

(3) În cazul faptei prevăzute la alin. (1) lit. h), împăcarea părţilor înlătură răspunderea penală.

ART. 288

Neexecutarea sancţiunilor penale

(1) Sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a unei pedepse complementare ori accesorii sau a măsurii de siguranţă prevăzute în art. 108 lit. b) şi lit. c), de către persoana fizică faţă de care s-au dispus aceste sancţiuni, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracţiune mai gravă.

(2) Sustragerea de la executarea unei măsuri educative privative de libertate prin părăsirea fără drept a centrului educativ sau a centrului de detenţie ori prin neprezentarea după expirarea perioadei în care s-a aflat legal în stare de libertate se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(3) Neexecutarea, de către mandatar sau administrator, a pedepselor complementare aplicate unei persoane juridice dintre cele prevăzute în art. 141 se pedepseşte cu amendă.

TITLUL V
Infracţiuni de corupţie şi de serviciu

CAPITOLUL I
Infracţiuni de corupţie

ART. 289
Luarea de mită

(1) Fapta funcţionarului public care, direct ori indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde ori primeşte bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri, se pedepseşte cu închisoare de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică ori de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia a săvârşit fapta.

(2) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârşită de una dintre persoanele prevăzute în art. 175 alin. (2), constituie infracţiune numai când este comisă în legătură cu neîndeplinirea, întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle sale legale sau în legătură cu efectuarea unui act contrar acestor îndatoriri.

(3) Banii, valorile sau orice alte bunuri primite sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.

ART. 290
Darea de mită

(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în condiţiile arătate în art. 289, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Fapta prevăzută în alin. (1) nu constituie infracţiune atunci când mituitorul a fost constrâns prin orice mijloace de către cel care a luat mita.

(3) Mituitorul nu se pedepseşte dacă denunţă fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.

(4) Banii, valorile sau orice alte bunuri date se restituie persoanei care le-a dat, dacă acestea au fost date în cazul prevăzut în alin. (2) sau date după denunţul prevăzut în alin. (3).

(5) Banii, valorile sau orice alte bunuri oferite sau date sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.

ART. 291
Traficul de influenţă

(1) Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârşită de către o persoană care are influenţă sau lasă să se creadă că are influenţă asupra unui funcţionar public şi care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act

ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Banii, valorile sau orice alte bunuri primite sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.

ART. 292

Cumpărarea de influenţă

(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, pentru sine sau pentru altul, direct ori indirect, unei persoane care are influenţă sau lasă să se creadă că are influenţă asupra unui funcţionar public, pentru a-l determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepseşte cu închisoare de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Făptuitorul nu se pedepseşte dacă denunţă fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.

(3) Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat, dacă au fost date după denunţul prevăzut în alin. (2).

(4) Banii, valorile sau orice alte bunuri date sau oferite sunt supuse confiscării, iar dacă acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.

ART. 293

Fapte săvârşite de către membrii instanţelor de arbitraj sau în legătură cu aceştia

Dispoziţiile art. 289 şi art. 290 se aplică în mod corespunzător şi persoanelor care, pe baza unui acord de arbitraj, sunt chemate să pronunţe o hotărâre cu privire la un litigiu ce le este dat spre soluţionare de către părţile la acest acord, indiferent dacă procedura arbitrală se desfăşoară în baza legii române ori în baza unei alte legi.

ART. 294

Fapte săvârşite de către funcţionari străini sau în legătură cu aceştia

Prevederile prezentului capitol se aplică în privinţa următoarelor persoane, dacă, prin tratatele internaţionale la care România este parte, nu se dispune altfel:

a) funcţionarilor sau persoanelor care îşi desfăşoară activitatea pe baza unui contract de muncă ori altor persoane care exercită atribuţii similare în cadrul unei organizaţii publice internaţionale la care România este parte;

b) membrilor adunărilor parlamentare ale organizaţiilor internaţionale la care România este parte;

c) funcţionarilor sau persoanelor care îşi desfăşoară activitatea pe baza unui contract de muncă ori altor persoane care exercită atribuţii similare, în cadrul Uniunii Europene;

d) persoanelor care exercită funcţii juridice în cadrul instanţelor internaţionale a căror competenţă este acceptată de România, precum şi funcţionarilor de la grefele acestor instanţe;

e) funcţionarilor unui stat străin;

f) membrilor adunărilor parlamentare sau administrative ale unui stat străin;

g) juraţilor din cadrul unor instanţe străine.

CAPITOLUL II

Infracţiuni de serviciu

ART. 295

Delapidarea

(1) Însuşirea, folosirea sau traficarea de către un funcţionar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică.

(2) Tentativa se pedepseşte.

ART. 296

Purtarea abuzivă

(1) Întrebuinţarea de expresii jignitoare faţă de o persoană de către cel aflat în exercitarea atribuţiilor de serviciu se pedepseşte cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.

(2) Ameninţarea ori lovirea sau alte violenţe săvârşite în condiţiile alin. (1) se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracţiune, ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.

ART. 297

Abuzul în serviciu

(1) Fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, nu îndeplineşte un act prevăzut de o lege, o ordonanţă a Guvernului, o ordonanţă de urgenţă a Guvernului sau de un alt act normativ care, la data adoptării, avea putere de lege ori îl îndeplineşte cu încălcarea unei dispoziţii cuprinse într-un astfel de act normativ, cauzând astfel o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, îngrădeşte exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situaţie de inferioritate pe temei de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenenţă politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecţie HIV/SIDA.

ART. 298

Neglijenţa în serviciu

Fapta funcţionarului public care, din culpă, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, nu îndeplineşte un act prevăzut de o lege, o ordonanţă a Guvernului, o ordonanţă de urgenţă a Guvernului sau de un alt act normativ care, la data adoptării, avea putere de lege ori îl îndeplineşte cu încălcarea unei dispoziţii cuprinse într-un astfel de act normativ şi prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

ART. 299

Folosirea abuzivă a funcţiei în scop sexual

(1) Fapta funcţionarului public care, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini, a urgenta ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, pretinde ori obţine favoruri de natură sexuală de la o persoană interesată direct sau indirect de efectele acelui act de serviciu se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică sau de a exercita profesia ori activitatea în executarea căreia a săvârşit fapta.

(2) Pretinderea sau obţinerea de favoruri de natură sexuală de către un funcţionar public care se prevalează sau profită de o situaţie de autoritate ori de superioritate asupra victimei, ce decurge din funcţia deţinută, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică sau de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia a săvârşit fapta.

(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) au fost săvârşite de către personalul didactic din învăţământul universitar sau preuniversitar împotriva unui elev sau student, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

ART. 300

Uzurparea funcţiei

Fapta funcţionarului public care, în timpul serviciului, îndeplineşte un act ce nu intră în atribuţiile sale, dacă prin aceasta s-a produs una dintre urmările prevăzute în art. 297, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

ART. 301

Folosirea funcţiei pentru favorizarea unor persoane

(1) Fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, a îndeplinit un act prin care s-a obţinut un folos patrimonial pentru sine, pentru soţul său, pentru o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie publică pe o perioadă de 3 ani.

(2) Dispoziţiile alin. (1) nu se aplică în cazurile în care actul sau decizia se referă la următoarele situaţii:

a) emiterea, aprobarea sau adoptarea actelor normative;

b) exercitarea unui drept recunoscut de lege sau în îndeplinirea unei obligaţii impuse de lege, cu respectarea condiţiilor şi limitelor prevăzute de aceasta.

ART. 302

Violarea secretului corespondenţei

(1) Deschiderea, sustragerea, distrugerea sau reţinerea, fără drept, a unei corespondenţe adresate altuia, precum şi divulgarea fără drept a conţinutului unei asemenea corespondenţe, chiar atunci când aceasta a fost trimisă deschisă ori a fost deschisă din greşeală, se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Interceptarea, fără drept, a unei convorbiri sau a unei comunicări efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicaţii se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) au fost săvârşite de un funcţionar public care are obligaţia legală de a respecta secretul profesional şi confidenţialitatea informaţiilor la care are acces, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea unor drepturi.

(4) Divulgarea, difuzarea, prezentarea sau transmiterea, către o altă persoană sau către public, fără drept, a conţinutului unei convorbiri sau comunicări interceptate, chiar în cazul în care făptuitorul a luat cunoştinţă de aceasta din greşeală sau din întâmplare, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(5) Nu constituie infracţiune fapta săvârşită:

a) dacă făptuitorul surprinde săvârşirea unei infracţiuni sau contribuie la dovedirea săvârşirii unei infracţiuni;

b) dacă surprinde fapte de interes public, care au semnificaţie pentru viaţa comunităţii şi a căror divulgare prezintă avantaje publice mai mari decât prejudiciul produs persoanei vătămate.

(6) Deţinerea sau confecţionarea, fără drept, de mijloace specifice de interceptare ori de înregistrare a comunicaţiilor se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(7) Pentru faptele prevăzute la alin. (1), acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 303

Divulgarea informaţiilor secrete de stat

(1) Divulgarea, fără drept, a unor informaţii secrete de stat, de către cel care le cunoaşte datorită atribuţiilor de serviciu, dacă prin aceasta sunt afectate interesele unei persoane juridice dintre cele prevăzute în art. 176, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Deţinerea, fără drept, în afara îndatoririlor de serviciu, a unui document ce conţine informaţii secrete de stat, dacă poate afecta activitatea uneia dintre persoanele juridice prevăzute în art. 176, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(3) Persoana care deţine un document ce conţine informaţii secrete de stat, care poate afecta activitatea uneia dintre persoanele juridice prevăzute în art. 176, nu se pedepseşte dacă predă de îndată documentul la organul sau instituţia emitentă.

ART. 304

Divulgarea informaţiilor secrete de serviciu sau nepublice

(1) Divulgarea, fără drept, a unor informaţii secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicităţii, de către cel care le cunoaşte datorită atribuţiilor de serviciu, dacă prin aceasta sunt afectate interesele sau activitatea unei persoane, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Divulgarea, fără drept, a unor informaţii secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicităţii, de către cel care ia cunoştinţă de acestea, se pedepseşte cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

(3) Dacă, urmare a faptei prevăzute în alin. (1) şi alin. (2), s-a săvârşit o infracţiune împotriva investigatorului sub acoperire, a martorului protejat sau a persoanei incluse în Programul de protecţie a martorilor, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani, iar dacă s-a comis cu intenţie o infracţiune contra vieţii, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani.

ART. 305

Neglijenţa în păstrarea informaţiilor

(1) Neglijenţa care are drept urmare distrugerea, alterarea, pierderea sau sustragerea unui document ce conţine informaţii secrete de stat, precum şi neglijenţa care a prilejuit altei persoane aflarea unei asemenea informaţii se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează faptele prevăzute în art. 303 alin. (1) şi art. 304, dacă au fost săvârşite din culpă.

ART. 306

Obţinerea ilegală de fonduri

(1) Folosirea ori prezentarea de documente sau date false, inexacte ori incomplete, pentru primirea aprobărilor sau garanţiilor necesare acordării finanţărilor obţinute sau garantate din fonduri publice, dacă are ca rezultat obţinerea pe nedrept a acestor fonduri, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Tentativa se pedepseşte.

ART. 307

Deturnarea de fonduri

(1) Schimbarea destinaţiei fondurilor băneşti ori a resurselor materiale alocate unei autorităţi publice sau instituţii publice, fără respectarea prevederilor legale, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi schimbarea, fără respectarea prevederilor legale, a destinaţiei fondurilor provenite din finanţările obţinute sau garantate din fonduri publice.

(3) Tentativa se pedepseşte.

ART. 308

Infracţiuni de corupţie şi de serviciu comise de alte persoane

(1) Dispoziţiile art. 289 - 292, 295, 297 - 300 şi art. 304 privitoare la funcţionarii publici se aplică în mod corespunzător şi faptelor săvârşite de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remuneraţie, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice.

(2) În acest caz, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.

ART. 309

Faptele care au produs consecinţe deosebit de grave

Dacă faptele prevăzute în art. 295, art. 297, art. 298, art. 300, art. 303, art. 304, art. 306 sau art. 307 au produs consecinţe deosebit de grave, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se majorează cu jumătate.

TITLUL VI

Infracţiuni de fals

CAPITOLUL I

Falsificarea de monede, timbre sau de alte valori

ART. 310

Falsificarea de monede

(1) Falsificarea de monedă cu valoare circulatorie se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează falsificarea unei monede, emise de către autorităţile competente, înainte de punerea oficială în circulaţie a acesteia.

(3) Tentativa se pedepseşte.

ART. 311

Falsificarea de titluri de credit sau instrumente de plată

(1) Falsificarea de titluri de credit, titluri sau instrumente pentru efectuarea plăţilor sau a oricăror altor titluri ori valori asemănătoare se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) priveşte un instrument de plată fără numerar, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Tentativa se pedepseşte.

ART. 312

Falsificarea de timbre sau efecte poştale

(1) Falsificarea de timbre de orice fel, mărci poştale, plicuri poştale, cărţi poştale sau cupoane răspuns internaţional se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Tentativa se pedepseşte.

ART. 313

Punerea în circulaţie de valori falsificate sau dobândirea de instrumente de plată fără numerar falsificate

(1) Punerea în circulaţie a valorilor falsificate prevăzute în art. 310 - 312, precum şi primirea, deţinerea sau transmiterea acestora, în vederea punerii lor în circulaţie, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea de falsificare prin care au fost produse.

(2) Punerea în circulaţie a valorilor falsificate prevăzute în art. 310 - 312, săvârşită de către autor sau un participant la infracţiunea de falsificare, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea de falsificare prin care au fost produse.

(3) Repunerea în circulaţie a uneia dintre valorile prevăzute în art. 310 - 312, de către o persoană care a constatat, ulterior intrării în posesia acesteia, că este falsificată, se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea de falsificare prin care au fost produse, ale cărei limite speciale se reduc la jumătate.

(4) Dobândirea pentru sine sau pentru altul, inclusiv prin primire, însuşire, cumpărare sau ca urmare a unei operaţiuni precum transferul, importul, exportul, vânzarea, transportul, distribuirea sau punerea la dispoziţie în vederea utilizării frauduloase a unui instrument de plată fără numerar falsificat se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(5) Tentativa se pedepseşte.

ART. 314

Deţinerea de instrumente în vederea falsificării de valori

(1) Fabricarea, primirea, deţinerea sau transmiterea de instrumente sau materiale cu scopul de a servi la falsificarea valorilor sau titlurilor prevăzute în art. 310, art. 311 alin. (1) şi art. 312 se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Fabricarea, producerea, primirea, deţinerea, transmiterea sau punerea la dispoziţie a unui dispozitiv, instrument, unor date informatice, echipamente, inclusiv hardware sau software, sau a oricăror alte mijloace cu scopul de a servi la falsificarea instrumentelor de plată fără numerar se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(3) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (2) se sancţionează şi dobândirea pentru sine sau pentru altul, inclusiv prin importul, exportul, vânzarea, transportul sau distribuţia unui dispozitiv, instrument, unor date informatice, echipamente, inclusiv hardware sau software, ori a oricăror alte mijloace cu scopul de a servi la falsificarea instrumentelor de plată fără numerar.

(4) Nu se pedepseşte persoana care, după comiterea vreuneia dintre faptele prevăzute la alin. (1) - (3), înainte de descoperirea acestora şi înainte de a se fi trecut la săvârşirea faptei de falsificare, predă instrumentele, materialele deţinute sau orice alte mijloace autorităţilor judiciare ori încunoştinţează aceste autorităţi despre existenţa lor.

ART. 315

Emiterea frauduloasă de monedă

(1) Confecţionarea de monedă autentică prin folosirea de instalaţii sau materiale destinate acestui scop, cu încălcarea condiţiilor stabilite de autorităţile competente sau fără acordul acestora, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează punerea în circulaţie a monedei confecţionate în condiţiile alin. (1), precum şi primirea, deţinerea sau transmiterea acesteia, în vederea punerii ei în circulaţie.

(3) Tentativa se pedepseşte.

ART. 316

Falsificarea de valori străine

Dispoziţiile cuprinse în prezentul capitol se aplică şi în cazul când infracţiunea priveşte monede, timbre, titluri de valoare ori instrumente de plată, inclusiv instrumente de plată fără numerar emise în străinătate.

CAPITOLUL II

Falsificarea instrumentelor de autentificare sau de marcare

ART. 317

Falsificarea de instrumente oficiale

(1) Falsificarea unui sigiliu, a unei ştampile sau a unui instrument de marcare de care se folosesc persoanele prevăzute în art. 176 sau persoanele fizice menţionate în art. 175 alin. (2) se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Falsificarea unui sigiliu, a unei ştampile sau a unui instrument de marcare de care se folosesc alte persoane decât cele prevăzute în alin. (1) se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(3) Tentativa se pedepseşte.

ART. 318

Folosirea instrumentelor false

Folosirea instrumentelor false prevăzute în art. 317 se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

ART. 319

Falsificarea de instrumente de autentificare străine

Dispoziţiile cuprinse în prezentul capitol se aplică şi atunci când fapta priveşte instrumente de autentificare sau de marcare folosite de autorităţile unui stat străin.

CAPITOLUL III

Falsuri în înscrisuri

ART. 320

Falsul material în înscrisuri oficiale

(1) Falsificarea unui înscris oficial, prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să producă consecinţe juridice, se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(2) Falsul prevăzut în alin. (1), săvârşit de un funcţionar public în exerciţiul atribuţiilor de serviciu, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Sunt asimilate înscrisurilor oficiale biletele, tichetele sau orice alte imprimate producătoare de consecinţe juridice.

(4) Tentativa se pedepseşte.

ART. 321

Falsul intelectual

(1) Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcţionar public aflat în exercitarea atribuţiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu ştiinţă de a insera unele date sau împrejurări, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Tentativa se pedepseşte.

ART. 322

Falsul în înscrisuri sub semnătură privată

(1) Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul dintre modurile prevăzute în art. 320 sau art. 321, dacă făptuitorul foloseşte înscrisul falsificat ori îl încredinţează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecinţe juridice, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Tentativa se pedepseşte.

ART. 323

Uzul de fals

Folosirea unui înscris oficial ori sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecinţe juridice, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă, când înscrisul este oficial, şi cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, când înscrisul este sub semnătură privată.

ART. 324

Falsificarea unei înregistrări tehnice

(1) Falsificarea unei înregistrări tehnice prin contrafacere, alterare ori prin determinarea atestării unor împrejurări necorespunzătoare adevărului sau omisiunea înregistrării unor date sau împrejurări, dacă a fost urmată de folosirea de către făptuitor a înregistrării ori de încredinţarea acesteia unei alte persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecinţe juridice, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează folosirea unei înregistrări tehnice falsificate în vederea producerii unei consecinţe juridice.

(3) Prin înregistrare tehnică, în sensul prezentului articol, se înţelege atestarea unei valori, greutăţi, măsuri ori a desfăşurării unui eveniment, realizată, în tot sau în parte, în mod automat, prin intermediul unui dispozitiv tehnic omologat şi care este destinată a proba un anumit fapt, în vederea producerii de consecinţe juridice.

ART. 325

Falsul informatic

Fapta de a introduce, modifica sau şterge, fără drept, date informatice ori de a restricţiona, fără drept, accesul la aceste date, rezultând date necorespunzătoare adevărului, în scopul de a fi utilizate în vederea producerii unei consecinţe juridice, constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 326

Falsul în declaraţii

(1) Declararea necorespunzătoare a adevărului, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau unei unităţi în care aceasta îşi desfăşoară activitatea în vederea producerii unei consecinţe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declaraţia făcută serveşte la producerea acelei consecinţe, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Fapta prevăzută la alin. (1), săvârşită pentru a ascunde existenţa unui risc privind infectarea cu o boală infectocontagioasă, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

ART. 327

Falsul privind identitatea

(1) Prezentarea sub o identitate falsă ori atribuirea unei asemenea identităţi altei persoane, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau transmisă unei unităţi în care aceasta îşi desfăşoară activitatea prin folosirea frauduloasă a unui act ce serveşte la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat, pentru a induce sau a menţine în eroare un funcţionar public, în vederea producerii unei consecinţe juridice, pentru sine ori pentru altul, se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(2) Când prezentarea s-a făcut prin întrebuinţarea identităţii reale a unei persoane, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Încredinţarea unui act ce serveşte la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile spre a fi folosit fără drept se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

ART. 328

Infracţiuni de fals comise în legătură cu autoritatea unui stat străin

Dispoziţiile cuprinse în prezentul capitol se aplică şi atunci când fapta priveşte acte emise de o autoritate competentă a unui stat străin sau de o organizaţie internaţională instituită printr-un tratat la care România este parte sau declaraţii ori o identitate asumate în faţa acesteia.

TITLUL VII
Infracţiuni contra siguranţei publice

CAPITOLUL I
Infracţiuni contra siguranţei circulaţiei pe căile ferate

ART. 329

Neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă

(1) Neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă de către angajaţii care gestionează infrastructura feroviară ori ai operatorilor de transport, intervenţie sau manevră, dacă prin aceasta se pune în pericol siguranţa circulaţiei mijloacelor de transport, intervenţie sau manevră pe calea ferată, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Dacă fapta a avut ca urmare un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

ART. 330

Neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă din culpă

(1) Neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă, din culpă, de către angajaţii care gestionează infrastructura feroviară ori ai operatorilor de transport, intervenţie sau manevră, dacă prin aceasta se pune în pericol siguranţa mijloacelor de transport, intervenţie sau manevră pe calea ferată, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Când fapta a avut ca urmare un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 331

Părăsirea postului şi prezenţa la serviciu sub influenţa alcoolului ori a altor substanţe sau refuzul ori sustragerea de la prelevarea de mostre biologice

(1) Părăsirea postului, în orice mod şi sub orice formă, de angajaţii cu atribuţii privind siguranţa circulaţiei mijloacelor de transport, intervenţie sau manevră pe calea ferată, dacă prin aceasta se pune în pericol siguranţa circulaţiei acestor mijloace, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează îndeplinirea îndatoririlor de serviciu de către un angajat având atribuţii privind siguranţa circulaţiei mijloacelor de transport, intervenţie sau manevră pe calea ferată, care are o îmbibaţie alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge ori se află sub influenţa unor substanţe psihoactive.

(3) Refuzul ori sustragerea angajaţilor cu atribuţii privind siguranţa circulaţiei mijloacelor de transport, intervenţie sau manevră pe calea ferată de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenţei unor substanţe psihoactive se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(4) Când faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) au avut ca urmare un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea unor drepturi.

ART. 332

Distrugerea sau semnalizarea falsă

(1) Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuinţare a liniei de cale ferată, a materialului rulant, a instalaţiilor de cale ferată ori a celor de comunicaţii feroviare, precum şi a oricăror altor bunuri sau dotări aferente infrastructurii feroviare ori aşezarea de obstacole pe linia ferată, dacă prin aceasta se pune în pericol siguranţa mijloacelor de transport, manevră sau intervenţie pe calea ferată, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează săvârşirea de acte de semnalizare falsă sau săvârşirea oricăror acte care pot induce în eroare personalul care asigură circulaţia mijloacelor de transport, manevră sau intervenţie pe calea ferată în timpul executării serviciului, dacă prin aceste fapte se creează un pericol de accident de cale ferată.

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) au avut ca urmare un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Când faptele prevăzute în alin. (1) - (3) sunt săvârşite din culpă, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.

(5) Tentativa la infracţiunile prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) se pedepseşte.

ART. 333

Accidentul de cale ferată

Accidentul de cale ferată constă în distrugerea sau degradarea adusă mijloacelor de transport, materialului rulant sau instalaţiilor de cale ferată în cursul circulaţiei sau manevrei mijloacelor de transport, manevră, întreţinere sau intervenţie pe calea ferată.

CAPITOLUL II

Infracţiuni contra siguranţei circulaţiei pe drumurile publice

ART. 334

Punerea în circulaţie sau conducerea unui vehicul neînmatriculat

(1) Punerea în circulaţie sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul, a unui tramvai sau a unui tractor agricol ori forestier neînmatriculat sau neînregistrat, potrivit legii, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.

(2) Punerea în circulaţie sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul, tramvai, tractor agricol ori forestier cu număr fals de înmatriculare sau înregistrare se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(3) Tractarea unei remorci neînmatriculate sau neînregistrate ori cu număr fals de înmatriculare sau înregistrare se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(4) Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul, a unui tramvai sau a unui tractor agricol sau forestier ori tractarea unei remorci ale cărei plăcuţe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase ori a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulaţie în România, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

ART. 335

Conducerea unui vehicul fără permis de conducere

(1) Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul, a unui tramvai ori a unui tractor agricol sau forestier de către o persoană care nu posedă permis de conducere se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani.

(2) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deţinerii permisului de conducere de către o persoană al cărei permis de conducere este necorespunzător categoriei din care face parte vehiculul respectiv ori al cărei permis i-a fost retras sau anulat ori căreia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată sau care nu

are dreptul de a conduce autovehicule, tramvaie ori tractoare agricole sau forestiere în România se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(3) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi persoana care încredinţează un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deţinerii permisului de conducere pentru conducerea pe drumurile publice unei persoane despre care ştie că se află în una dintre situaţiile prevăzute în alin. (1) sau alin. (2) sau sub influenţa alcoolului ori a unor substanţe psihoactive.

ART. 336

Conducerea unui vehicul sub influenţa alcoolului sau a altor substanţe

(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deţinerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibaţie alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepseşte cu închisoare de la 1 la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi persoana, aflată sub influenţa unor substanţe psihoactive, care conduce un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deţinerii permisului de conducere.

(3) Dacă persoana aflată în una dintre situaţiile prevăzute la alin. (1) şi (2) efectuează transport public de persoane, transport de substanţe sau produse periculoase ori se află în procesul de instruire practică a unor persoane pentru obţinerea permisului de conducere sau în timpul desfăşurării probelor practice ale examenului pentru obţinerea permisului de conducere, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 336^1

Consumul de alcool sau de alte substanţe psihoactive ulterior producerii unui accident de circulaţie

(1) Fapta conducătorului unui vehicul de a consuma alcool sau alte substanţe psihoactive, după producerea unui accident de circulaţie care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea integrităţii corporale ori a sănătăţii uneia sau mai multor persoane, până la recoltarea mostrelor biologice, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Dacă persoana aflată în una dintre situaţiile prevăzute la alin. (1) efectuează transport public de persoane, transport de mărfuri periculoase ori se află în procesul de instruire practică a unor persoane pentru obţinerea permisului de conducere sau în timpul desfăşurării probelor practice ale examenului pentru obţinerea permisului de conducere, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

(3) Nu constituie infracţiune consumul de substanţe psihoactive după producerea accidentului de circulaţie şi până la recoltarea mostrelor biologice, dacă acestea sunt administrate de personal medical autorizat, în cazul în care administrarea acestora este impusă de starea de sănătate sau de vătămarea corporală a conducătorului auto.

ART. 337

Refuzul sau sustragerea de la prelevarea de mostre biologice

Refuzul ori sustragerea conducătorului unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deţinerii permisului de conducere ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului autorităţii competente, aflat în timpul desfăşurării probelor practice ale examenului pentru obţinerea permisului de conducere, de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenţei unor substanţe psihoactive se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 338

Părăsirea locului accidentului ori modificarea sau ştergerea urmelor acestuia

(1) Părăsirea locului accidentului, fără încuviinţarea poliţiei sau a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei, de către conducătorul vehiculului sau de către instructorul auto, aflat în procesul de instruire, ori de către examinatorul autorităţii competente, aflat în timpul desfăşurării probelor practice ale examenului pentru obţinerea permisului de conducere, implicat într-un accident de circulaţie, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi fapta oricărei persoane de a modifica starea locului sau de a şterge urmele accidentului de circulaţie din care a rezultat uciderea sau vătămarea integrităţii corporale ori a sănătăţii uneia sau mai multor persoane, fără acordul echipei de cercetare la faţa locului.

(3) Nu constituie infracţiune părăsirea locului accidentului când:

a) în urma accidentului s-au produs doar pagube materiale;

b) conducătorul vehiculului, în lipsa altor mijloace de transport, transportă el însuşi persoanele rănite la cea mai apropiată unitate sanitară în măsură să acorde asistenţă medicală necesară şi la care a declarat datele personale de identitate şi numărul de înmatriculare sau înregistrare a vehiculului condus, consemnate într-un registru special, dacă se înapoiază imediat la locul accidentului;

c) conducătorul autovehiculului cu regim de circulaţie prioritară anunţă de îndată poliţia, iar după terminarea misiunii se prezintă la sediul unităţii de poliţie pe a cărei rază de competenţă s-a produs accidentul, în vederea întocmirii documentelor de constatare;

d) victima părăseşte locul faptei, iar conducătorul de vehicul anunţă imediat evenimentul la cea mai apropiată unitate de poliţie.

ART. 339

Împiedicarea sau îngreunarea circulaţiei pe drumurile publice

(1) Instalarea de mijloace de semnalizare rutieră sau modificarea poziţiilor acestora, fără autorizaţie eliberată de autorităţile competente, de natură să inducă în eroare participanţii la trafic ori să îngreuneze circulaţia pe drumul public se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Participarea în calitate de conducător de vehicul la întreceri neautorizate pe drumurile publice se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(3) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează aşezarea de obstacole care îngreunează sau împiedică circulaţia pe drumul public, dacă se pune în pericol siguranţa circulaţiei ori se aduce atingere dreptului la libera circulaţie a celorlalţi participanţi la trafic.

(4) Lăsarea fără supraveghere pe partea carosabilă a drumului public a unui vehicul care transportă produse sau substanţe periculoase se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.

ART. 340

Nerespectarea atribuţiilor privind verificarea tehnică ori efectuarea reparaţiilor

(1) Îndeplinirea defectuoasă sau neîndeplinirea atribuţiilor de verificare tehnică ori inspecţie tehnică periodică a autovehiculelor, remorcilor sau tramvaielor ori a celor referitoare la efectuarea unor reparaţii sau intervenţii tehnice de către persoanele care au asemenea atribuţii, dacă din cauza stării tehnice a vehiculului s-a pus în pericol siguranţa circulaţiei pe drumurile publice, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Dacă, urmare a faptei prevăzute în alin. (1), s-a produs un accident de circulaţie care a avut ca urmare vătămarea integrităţii corporale sau a sănătăţii uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani, iar dacă s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) au fost săvârşite din culpă, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.

(4) Repararea autovehiculelor, remorcilor, tramvaielor sau mopedelor având urme de accident, fără a fi îndeplinite condiţiile prevăzute de lege, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

ART. 341

Efectuarea de lucrări neautorizate în zona drumului public

(1) Efectuarea unor lucrări de construire, modificare, modernizare sau reabilitare a drumului public ori de amenajare a accesului rutier la drumul public, fără autorizaţie de construcţie eliberată în condiţiile legii ori cu încălcarea condiţiilor stabilite în autorizaţie, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Amplasarea unor construcţii, panouri sau reclame publicitare în zona drumului, fără autorizaţie de construcţie eliberată în condiţiile legii ori cu încălcarea condiţiilor stabilite în autorizaţie, dacă prin aceasta se creează un pericol pentru siguranţa circulaţiei, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(3) Persoana autorizată de administratorul căii ferate care nu ia măsurile corespunzătoare pentru semnalizarea trecerilor la nivel cu calea ferată se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(4) Cu pedeapsa prevăzută în alin. (3) se sancţionează şi persoana autorizată de către administratorul unui drum public sau executantul unei lucrări pe partea carosabilă, care nu ia măsurile corespunzătoare pentru semnalizarea obstacolelor sau a lucrărilor pe drumurile publice, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulaţie.

CAPITOLUL III

Nerespectarea regimului armelor, muniţiilor, materialelor nucleare şi al materiilor explozive

ART. 342

Nerespectarea regimului armelor şi al muniţiilor

(1) Deţinerea, portul, confecţionarea, precum şi orice operaţiune privind circulaţia armelor letale, a muniţiilor, mecanismelor sau dispozitivelor acestora sau funcţionarea atelierelor de reparare a armelor letale, fără drept, se pedepsesc cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Deţinerea sau portul fără drept de arme neletale din categoria celor supuse autorizării se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(3) Sustragerea armelor sau muniţiilor prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Portul armelor prevăzute în alin. (1) şi alin. (2), fără drept, în sediul autorităţilor publice, instituţiilor publice sau al altor persoane juridice de interes public ori în spaţiile rezervate desfăşurării procesului electoral, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea unor drepturi.

(5) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (3) au ca obiect arme interzise sau muniţii, mecanisme ori dispozitive ale acestora, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(6) Nedepunerea armei şi a muniţiei la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

(7) Fabricarea sau asamblarea de arme letale, de piese sau de muniţie pentru acestea:

a) din orice componente esenţiale traficate ilicit;

b) fără o autorizaţie eliberată de către o autoritate competentă a statului membru în care are loc fabricarea sau asamblarea;

c) fără marcarea armelor letale asamblate la data producerii lor, în conformitate cu prevederile legale, se pedepseşte cu închisoare de la 2 la 7 ani.

ART. 343

Uzul de armă fără drept

(1) Uzul de armă letală sau interzisă, fără drept, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 3 ani.

(2) Uzul de armă neletală din categoria celor supuse autorizării, fără drept, se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 2 ani.

ART. 344

Falsificarea sau modificarea. Ştergerea sau modificarea marcajelor de pe arme letale

Falsificarea sau ştergerea, înlăturarea ori modificarea, fără drept, a marcajelor de pe arme letale se pedepseşte cu închisoare de la un an la 3 ani sau cu amendă.

ART. 345

Nerespectarea regimului materialelor nucleare sau al altor materii radioactive

(1) Primirea, deţinerea, folosirea, cedarea, modificarea, înstrăinarea, dispersarea, expunerea, producţia, procesarea, manipularea, depozitarea intermediară, importul, exportul ori depozitarea finală, transportul sau deturnarea materialelor nucleare ori a altor materii radioactive, precum şi orice operaţie privind circulaţia acestora, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Sustragerea materialelor nucleare sau a altor materii radioactive se pedepseşte cu închisoarea de la 5 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) au pus în pericol alte persoane sau bunuri, au produs vătămarea corporală a uneia ori mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) În cazul în care faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) au avut ca urmare moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(5) Dacă faptele prevăzute la alin. (1), (3) şi (4) au fost săvârşite din culpă, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.

(6) Prin excepţie de la dispoziţiile art. 137 alin. (2), în cazul infracţiunii prevăzute în prezentul articol, suma corespunzătoare unei zile-amendă pentru persoana juridică este cuprinsă între 500 lei şi 25.000 lei.

ART. 346

Nerespectarea regimului materiilor explozive

(1) Producerea, experimentarea, prelucrarea, deţinerea, transportul ori folosirea materiilor explozive sau orice alte operaţiuni privind circulaţia acestora, fără drept, se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Sustragerea materiilor explozive se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Când faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) privesc o cantitate mai mare de 1 kg echivalent trotil sau când cantitatea explozivă este însoţită de materiale de iniţiere, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) În cazul în care faptele prevăzute în alin. (1) - (3) au avut ca urmare moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 346^1

Nerespectarea regimului precursorilor de explozivi restricţionaţi

(1) Producerea, experimentarea, prelucrarea, deţinerea, transportul, punerea la dispoziţie sau utilizarea de precursori de explozivi restricţionaţi, fără drept, constituie infracţiune şi se sancţionează cu închisoare de la unu la 5 ani.

(2) Punerea la dispoziţie cu orice titlu de precursori de explozivi restricţionaţi persoanelor din rândul publicului larg de către operatori economici constituie infracţiune şi se sancţionează cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(3) Sustragerea precursorilor de explozivi restricţionaţi se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 347

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în art. 342 alin. (1) şi (3), art. 345 alin. (1) şi (2), art. 346 alin. (1) şi (2), precum şi în art. 346^1 se pedepseşte.

CAPITOLUL IV

Infracţiuni privitoare la regimul stabilit pentru alte activităţi reglementate de lege

ART. 348

Exercitarea fără drept a unei profesii sau activităţi

Exercitarea, fără drept, a unei profesii sau activităţi pentru care legea cere autorizaţie ori exercitarea acestora în alte condiţii decât cele legale, dacă legea specială prevede că săvârşirea unor astfel de fapte se sancţionează potrivit legii penale, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

ART. 349

Neluarea măsurilor legale de securitate şi sănătate în muncă

(1) Neluarea vreuneia dintre măsurile legale de securitate şi sănătate în muncă de către persoana care avea îndatorirea de a lua aceste măsuri, dacă se creează un pericol iminent de producere a unui accident de muncă sau de îmbolnăvire profesională, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Fapta prevăzută în alin. (1) săvârşită din culpă se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

ART. 350

Nerespectarea măsurilor legale de securitate şi sănătate în muncă

(1) Nerespectarea de către orice persoană a obligaţiilor şi a măsurilor stabilite cu privire la securitatea şi sănătatea în muncă, dacă prin aceasta se creează un pericol iminent de producere a unui accident de muncă sau de îmbolnăvire profesională, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează repunerea în funcţiune a instalaţiilor, maşinilor şi utilajelor, anterior eliminării tuturor deficienţelor pentru care s-a luat măsura opririi lor.

(3) Faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) săvârşite din culpă se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

ART. 351

Camăta

Darea de bani cu dobândă, ca îndeletnicire, de către o persoană neautorizată, se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani. Confiscarea specială poartă atât asupra sumei date, cât și

asupra dobânzii obținute prin săvârșirea infracțiunii, inclusiv când aceasta este cuprinsă în sumele ulterior împrumutate, și se dispune conform art.112 alin.(1) lit.b) și e) din Codul penal.

CAPITOLUL V
Infracţiuni contra sănătăţii publice

ART. 352
Zădărnicirea combaterii bolilor

(1) Nerespectarea măsurilor de carantină sau de spitalizare dispuse pentru prevenirea sau combaterea bolilor infectocontagioase se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Nerespectarea măsurilor privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor infectocontagioase, dacă fapta a avut ca urmare răspândirea unei asemenea boli, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani.

(3) Transmiterea, prin orice mijloace, a unei boli infectocontagioase de către o persoană care ştie că suferă de această boală se pedepseşte cu închisoare de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Dacă fapta prevăzută în alin. (2) este săvârşită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amenda.

(5) Dacă prin faptele prevăzute în alin. (1) şi (2) s-a produs vătămarea corporală a uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, iar dacă s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(6) Dacă prin fapta prevăzută în alin. (3) s-a produs vătămarea corporală a uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, iar dacă s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(7) Dacă prin fapta prevăzută în alin. (4) s-a produs vătămarea corporală a uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, iar dacă s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(8) Tentativa la infracţiunea prevăzută la alin. (3) se pedepseşte.

(9) Prin carantină se înţelege restricţia activităţilor şi separarea de alte persoane, în spaţii special amenajate, a persoanelor bolnave sau care sunt suspecte de a fi bolnave, într-o manieră care să prevină posibila răspândire a infecţiei sau contaminării.

ART. 352^1
Omisiunea declarării unor informaţii

Omisiunea persoanei de a divulga cadrelor medicale sau altor persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau unei unităţi în care acestea îşi desfăşoară activitatea unele informaţii esenţiale cu privire la posibilitatea de a fi intrat în contact cu o persoană infectată cu o boală infectocontagioasă se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

ART. 353
Contaminarea venerică

(1) Transmiterea unei boli venerice, prin raport sexual sau alte acte sexuale, de către o persoană care ştie că suferă de o astfel de boală, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Instanţa de judecată va dispune măsura de siguranţă a obligării la tratament medical.

ART. 354

Transmiterea sindromului imunodeficitar dobândit

(1) Transmiterea, prin orice mijloace, a sindromului imunodeficitar dobândit - SIDA - de către o persoană care ştie că suferă de această boală se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani.

(2) Transmiterea, prin orice mijloace, a sindromului imunodeficitar dobândit - SIDA - de către o altă persoană decât cea prevăzută în alin. (1) se pedepseşte cu închisoarea de la 5 la 12 ani.

(3) Dacă prin faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) s-a produs moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani.

(4) Când fapta prevăzută în alin. (2) a fost săvârşită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani, iar dacă a cauzat moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

(5) Tentativa la infracţiunile prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) se pedepseşte.

ART. 355

Răspândirea bolilor la animale sau plante

(1) Nerespectarea măsurilor privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor infectocontagioase la animale sau plante ori a dăunătorilor, dacă a avut ca urmare răspândirea unei asemenea boli ori a dăunătorilor, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Dacă fapta este săvârşită din culpă, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.

ART. 356

Infectarea apei

(1) Infectarea prin orice mijloace a surselor sau reţelelor de apă, dacă apa devine dăunătoare sănătăţii oamenilor, animalelor sau plantelor, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani.

(2) Dacă fapta este săvârşită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amenda.

(3) Prin excepţie de la dispoziţiile art. 137 alin. (2), în cazul infracţiunii prevăzute în prezentul articol, suma corespunzătoare unei zile-amendă pentru persoana juridică este cuprinsă între 500 lei şi 25.000 lei.

(4) Tentativa se pedepseşte.

ART. 357

Falsificarea sau substituirea de alimente ori alte produse

(1) Prepararea, oferirea sau expunerea spre vânzare de alimente, băuturi ori alte produse falsificate sau substituite, dacă sunt vătămătoare sănătăţii, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Prepararea, oferirea sau expunerea spre vânzare de medicamente contrafăcute sau substituite care sunt vătămătoare sănătăţii se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 358

Comercializarea de produse alterate

(1) Vânzarea de alimente, băuturi sau alte produse cunoscând că sunt alterate ori cu perioada de valabilitate depăşită, dacă sunt vătămătoare sănătăţii, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează punerea în consum de carne sau produse din carne, provenite din tăieri de animale sustrase controlului veterinar, dacă sunt vătămătoare sănătăţii.

(3) Vânzarea de medicamente cunoscând că sunt contrafăcute, alterate ori cu perioada de valabilitate depăşită, dacă sunt vătămătoare sănătăţii ori şi-au pierdut în tot sau în parte eficienţa terapeutică, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 359

Traficul de produse sau substanţe toxice

(1) Producerea, deţinerea, precum şi orice operaţiune privind circulaţia produselor ori substanţelor toxice, cultivarea în scop de prelucrare a plantelor care conţin astfel de substanţe ori experimentarea produselor sau substanţelor toxice, fără drept, se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Tentativa se pedepseşte.

CAPITOLUL VI

Infracţiuni contra siguranţei şi integrităţii sistemelor şi datelor informatice

ART. 360

Accesul ilegal la un sistem informatic

(1) Accesul, fără drept, la un sistem informatic se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârşită în scopul obţinerii de date informatice, se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

(3) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) a fost săvârşită cu privire la un sistem informatic la care, prin intermediul unor proceduri, dispozitive sau programe specializate, accesul este restricţionat sau interzis pentru anumite categorii de utilizatori, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

ART. 361

Interceptarea ilegală a unei transmisii de date informatice

(1) Interceptarea, fără drept, a unei transmisii de date informatice care nu este publică şi care este destinată unui sistem informatic, provine dintr-un asemenea sistem sau se efectuează în cadrul unui sistem informatic se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi interceptarea, fără drept, a unei emisii electromagnetice provenite dintr-un sistem informatic, ce conţine date informatice care nu sunt publice.

ART. 362

Alterarea integrităţii datelor informatice

Fapta de a modifica, şterge sau deteriora date informatice ori de a restricţiona accesul la aceste date, fără drept, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 363

Perturbarea funcţionării sistemelor informatice

Fapta de a perturba grav, fără drept, funcţionarea unui sistem informatic, prin introducerea, transmiterea, modificarea, ştergerea sau deteriorarea datelor informatice sau prin restricţionarea accesului la date informatice, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

ART. 364

Transferul neautorizat de date informatice

Transferul neautorizat de date dintr-un sistem informatic sau dintr-un mijloc de stocare a datelor informatice se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 365

Operaţiuni ilegale cu dispozitive sau programe informatice

(1) Fapta persoanei care, fără drept, produce, importă, distribuie sau pune la dispoziţie sub orice formă:

a) dispozitive sau programe informatice concepute sau adaptate în scopul comiterii uneia dintre infracţiunile prevăzute în art. 360 - 364;

b) parole, coduri de acces sau alte asemenea date informatice care permit accesul total sau parţial la un sistem informatic, în scopul săvârşirii uneia dintre infracţiunile prevăzute în art. 360 - 364,

se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Deţinerea, fără drept, a unui dispozitiv, a unui program informatic, a unei parole, a unui cod de acces sau a altor date informatice dintre cele prevăzute în alin. (1), în scopul săvârşirii uneia dintre infracţiunile prevăzute în art. 360 - 364, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

ART. 366

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în prezentul capitol se pedepseşte.

TITLUL VIII

Infracţiuni care aduc atingere unor relaţii privind convieţuirea socială

CAPITOLUL I

Infracţiuni contra ordinii şi liniştii publice

ART. 367

Constituirea unui grup infracţional organizat

(1) Iniţierea sau constituirea unui grup infracţional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Când infracţiunea care intră în scopul grupului infracţional organizat este sancţionată de lege cu pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau cu închisoarea mai mare de 10 ani, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) au fost urmate de săvârşirea unei infracţiuni, se aplică regulile privind concursul de infracţiuni.

(4) Nu se pedepsesc persoanele care au comis faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2), dacă denunţă autorităţilor grupul infracţional organizat, înainte ca acesta să fi fost descoperit şi să se fi început săvârşirea vreuneia dintre infracţiunile care intră în scopul grupului.

(5) Dacă persoana care a săvârşit una dintre faptele prevăzute în alin. (1) - (3) înlesneşte, în cursul urmăririi penale, aflarea adevărului şi tragerea la răspundere penală a unuia sau mai multor membri ai unui grup infracţional organizat, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.

(6) Prin grup infracţional organizat se înţelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp şi pentru a acţiona în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracţiuni.

ART. 368

Instigarea publică

(1) Fapta de a îndemna publicul, verbal, în scris sau prin orice alte mijloace, să săvârşească infracţiuni se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă, fără a se putea depăşi pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea la săvârşirea căreia s-a instigat.

(2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) este comisă de un funcţionar public, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, fără a se putea depăşi pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea la săvârşirea căreia s-a instigat.

(3) Dacă instigarea publică a avut ca urmare comiterea infracţiunii la care s-a instigat, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru acea infracţiune.

ART. 369

Incitarea la violenţă, ură sau discriminare

Incitarea publicului, prin orice mijloace, la violenţă, ură sau discriminare împotriva unei categorii de persoane sau împotriva unei persoane pe motiv că face parte dintr-o anumită categorie de persoane definită pe criterii de rasă, naţionalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie ori apartenenţă politică, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecţie HIV/SIDA se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

ART. 370

Încercarea de a determina săvârşirea unei infracţiuni

Încercarea de a determina o persoană, prin constrângere sau corupere, să comită o infracţiune pentru care legea prevede pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

ART. 371

Tulburarea ordinii şi liniştii publice

(1) Fapta persoanei care, în public, prin ameninţări sau atingeri grave aduse demnităţii persoanelor, tulbură ordinea şi liniştea publică se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Fapta persoanei care, în public, prin violenţe comise împotriva persoanelor sau bunurilor, tulbură ordinea şi liniştea publică se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani.

(3) Dacă fapta prevăzută la alin. (2) este comisă de o persoană care are asupra sa o armă de foc, un obiect, un dispozitiv, o substanţă sau un animal ce pot pune în pericol viaţa, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

ART. 372

Portul sau folosirea fără drept de obiecte periculoase

(1) Fapta de a purta fără drept, la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri special amenajate şi autorizate pentru distracţie ori agrement sau în mijloace de transport în comun:

a) cuţitul, pumnalul, boxul sau alte asemenea obiecte fabricate sau confecţionate anume pentru tăiere, înţepare sau lovire;

b) arme neletale care nu sunt supuse autorizării ori dispozitive pentru şocuri electrice;

c) substanţe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Folosirea, fără drept, la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri de distracţie ori agrement sau în mijloace de transport în comun a obiectelor sau substanţelor prevăzute în alin. (1) se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

(3) Portul, fără drept, al obiectelor sau substanţelor prevăzute în alin. (1) în sediul autorităţilor publice, instituţiilor publice sau al altor persoane juridice de interes public ori în spaţiile rezervate desfăşurării procesului electoral se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.

ART. 373

Împiedicarea desfăşurării unei adunări publice

Împiedicarea, prin orice mijloace, a desfăşurării unei adunări publice care a fost autorizată potrivit legii se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

ART. 374

Pornografia infantilă

(1) Producerea, deţinerea, procurarea, stocarea, expunerea, promovarea, distribuirea, precum şi punerea la dispoziţie, în orice mod, de materiale pornografice cu minori se pedepsesc cu închisoarea de la 3 la 10 ani.

(1^1) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se pedepseşte şi îndemnarea sau recrutarea unui minor în scopul participării lui în cadrul unui spectacol pornografic, obţinerea de foloase de pe urma unui astfel de spectacol în cadrul căruia participă minori sau exploatarea unui minor în orice alt fel pentru realizarea de spectacole pornografice.

(1^2) Vizionarea de spectacole pornografice în cadrul cărora participă minori se pedepseşte cu închisoare de la un an la 5 ani.

(2) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au fost săvârşite printr-un sistem informatic sau alt mijloc de stocare a datelor informatice, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani.

(3) Accesarea, fără drept, de materiale pornografice cu minori, prin intermediul sistemelor informatice sau altor mijloace de comunicaţii electronice, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani.

(3^1) Dacă faptele prevăzute la alin. (1), (1^1), (1^2) şi (2) au fost săvârşite în următoarele împrejurări:

a) de către un membru de familie sau de către o persoană care convieţuieşte cu victima;

b) de către o persoană în a cărei îngrijire, ocrotire, educare, pază sau tratament se afla minorul sau de o persoană care a abuzat de poziţia sa recunoscută de încredere sau de autoritate asupra minorului;

c) fapta a pus în pericol viaţa minorului;

d) de către o persoană care a mai comis anterior o infracţiune contra libertăţii şi integrităţii sexuale asupra unui minor, o infracţiune de pornografie infantilă sau proxenetism asupra unui minor, limitele speciale ale pedepselor se majorează cu o treime.

(3^2) Fapta unui major de a solicita unui minor să înregistreze, să producă, să distribuie, să expună sau să transmită prin orice mijloace, inclusiv prin mijloace de comunicaţii electronice sau pe reţele sociale, imagini, videoclipuri sau alte materiale pornografice care îl prezintă pe minorul respectiv având un comportament sexual explicit sau care, deşi nu prezintă o persoană reală, simulează, în mod credibil, un minor având un astfel de comportament, precum şi orice reprezentare a organelor genitale ale unui copil cu scop sexual se pedepseşte cu închisoare de la 5 la 12 ani.

(4) Prin materiale pornografice cu minori se înţelege orice material care prezintă un minor ori o persoană majoră drept un minor, având un comportament sexual explicit sau care, deşi nu prezintă o persoană reală, simulează, în mod credibil, un minor având un astfel de comportament, precum şi orice reprezentare a organelor genitale ale unui copil cu scop sexual.

(4^1) Prin spectacol pornografic se înţelege expunerea în direct adresată unui public, inclusiv prin tehnologia informaţiilor şi comunicaţiilor, a unui copil implicat într-un comportament sexual explicit ori a organelor genitale ale unui copil, cu scop sexual.

(5) Tentativa se pedepseşte.

ART. 375

Ultrajul contra bunelor moravuri

Fapta persoanei care, în public, expune sau distribuie fără drept imagini ce prezintă explicit o activitate sexuală, alta decât cea la care se referă art. 374, ori săvârşeşte acte de exhibiţionism sau alte acte sexuale explicite se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

CAPITOLUL II
Infracţiuni contra familiei

ART. 376
Bigamia
(1) Încheierea unei noi căsătorii de către o persoană căsătorită se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.
(2) Persoana necăsătorită care încheie o căsătorie cu o persoană pe care o ştie căsătorită se pedepseşte cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.
ART. 377
Incestul
(1) Raportul sexual consimţit, săvârşit între rude în linie directă sau între fraţi şi surori, se pedepseşte cu închisoarea de la un an la 5 ani.
(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează actul sexual oral sau anal, precum şi orice alte acte de penetrare vaginală sau anală săvârşite în condiţiile alin. (1).
ART. 378
Abandonul de familie
(1) Săvârşirea de către persoana care are obligaţia legală de întreţinere, faţă de cel îndreptăţit la întreţinere, a uneia dintre următoarele fapte:
a) părăsirea, alungarea sau lăsarea fără ajutor, expunându-l la suferinţe fizice sau morale;
b) neîndeplinirea, cu rea-credinţă, a obligaţiei de întreţinere prevăzute de lege;
c) neplata, cu rea-credinţă, timp de 3 luni, a pensiei de întreţinere stabilite pe cale judecătorească sau notarială,
se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.
(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează neexecutarea, cu rea-credinţă, de către cel condamnat a prestaţiilor periodice stabilite prin hotărâre judecătorească, în favoarea persoanelor îndreptăţite la întreţinere din partea victimei infracţiunii.
(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.
(4) Fapta nu se pedepseşte dacă, înainte de terminarea urmăririi penale, inculpatul îşi îndeplineşte obligaţiile.
(5) Dacă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, inculpatul îşi îndeplineşte obligaţiile, instanţa dispune, după caz, amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, chiar dacă nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru aceasta.
ART. 379
Nerespectarea măsurilor privind încredinţarea minorului
(1) Reţinerea de către un părinte a copilului său minor, fără consimţământul celuilalt părinte sau al persoanei căreia i-a fost încredinţat minorul potrivit legii, se pedepseşte cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.
(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează fapta persoanei căreia i s-a încredinţat minorul prin hotărâre judecătorească spre creştere şi educare de a împiedica, în mod repetat, pe oricare dintre părinţi să aibă legături personale cu minorul, în condiţiile stabilite de părţi sau de către organul competent.

(3) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 380

Împiedicarea accesului la învăţământul general obligatoriu

(1) Părintele sau persoana căreia i-a fost încredinţat, potrivit legii, un minor şi care, în mod nejustificat, îl retrage sau îl împiedică prin orice mijloace să urmeze cursurile învăţământului general obligatoriu se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Fapta nu se pedepseşte dacă înainte de terminarea urmăririi penale inculpatul asigură reluarea frecventării cursurilor de către minor.

(3) Dacă până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare inculpatul asigură reluarea frecventării cursurilor de către minor, instanţa dispune, după caz, amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, chiar dacă nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru aceasta.

CAPITOLUL III

Infracţiuni contra libertăţii religioase şi respectului datorat persoanelor decedate

ART. 381

Împiedicarea exercitării libertăţii religioase

(1) Împiedicarea sau tulburarea liberei exercitări a ritualului unui cult religios, care este organizat şi funcţionează potrivit legii, se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Obligarea unei persoane, prin constrângere, să participe la serviciile religioase ale unui cult ori să îndeplinească un act religios legat de exercitarea unui cult se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.

(3) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează obligarea unei persoane, prin violenţă sau ameninţare, să îndeplinească un act interzis de cultul, organizat potrivit legii, căruia îi aparţine.

(4) Acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ART. 382

Profanarea lăcaşurilor sau a obiectelor de cult

Profanarea unui lăcaş sau a unui obiect de cult, aparţinând unui cult religios care este organizat şi funcţionează potrivit legii, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

ART. 383

Profanarea de cadavre sau morminte

(1) Sustragerea, distrugerea sau profanarea unui cadavru ori a cenuşii rezultate din incinerarea acestuia se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(2) Profanarea prin orice mijloace a unui mormânt, a unei urne funerare sau a unui monument funerar se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

ART. 384

Prelevarea ilegală de ţesuturi sau organe

Prelevarea de ţesuturi sau organe de la un cadavru, fără drept, se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

TITLUL IX

Infracţiuni electorale

ART. 385

Împiedicarea exercitării drepturilor electorale

(1) Împiedicarea, prin orice mijloace, a liberului exerciţiu al dreptului de a alege sau de a fi ales se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(2) Atacul, prin orice mijloace, asupra localului secţiei de votare se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 386

Coruperea alegătorilor

(1) Oferirea sau darea de bani, de bunuri ori de alte foloase în scopul determinării alegătorului să voteze sau să nu voteze o anumită listă de candidaţi ori un anumit candidat se pedepseşte cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Nu intră în categoria bunurilor prevăzute în alin. (1) bunurile cu valoare simbolică, inscripţionate cu însemnele unei formaţiuni politice.

ART. 387

Frauda la vot

(1) Fapta persoanei care votează:

a) fără a avea acest drept;

b) de două sau mai multe ori;

c) prin introducerea în urnă a mai multor buletine de vot decât are dreptul un alegător

se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează utilizarea unei cărţi de alegător sau a unui act de identitate nul ori fals sau a unui buletin de vot fals.

ART. 388

Frauda la votul electronic

Tipărirea şi utilizarea de date de acces false, accesarea frauduloasă a sistemului de vot electronic sau falsificarea prin orice mijloace a buletinelor de vot în format electronic se pedepsesc cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 389

Violarea confidenţialităţii votului

(1) Violarea prin orice mijloace a secretului votului se pedepseşte cu amendă.

(2) Dacă fapta a fost comisă de un membru al biroului electoral al secţiei de votare, pedeapsa este închisoare de la 6 luni la 3 ani sau amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 390

Nerespectarea regimului urnei de vot

(1) Deschiderea urnelor, înainte de ora stabilită pentru închiderea votării, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Încredinţarea urnei speciale altor persoane decât membrilor biroului electoral al secţiei de votare ori transportarea acesteia de către alte persoane sau în alte condiţii decât cele prevăzute de lege se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 391

Falsificarea documentelor şi evidenţelor electorale

(1) Falsificarea prin orice mijloace a înscrisurilor de la birourile electorale se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi înscrierea în copia de pe lista electorală permanentă ori de pe lista electorală complementară a unor persoane care nu figurează în această listă.

(3) Introducerea în uz sau folosirea unui program informatic cu vicii care alterează înregistrarea ori însumarea rezultatelor obţinute în secţiile de votare sau determină repartizarea mandatelor în afara prevederilor legii se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează introducerea de date, informaţii sau proceduri care duc la alterarea sistemului informaţional naţional necesar stabilirii rezultatelor alegerilor.

ART. 392

Fapte săvârşite în legătură cu un referendum

Dispoziţiile art. 385 - 391 se aplică în mod corespunzător şi în cazul faptelor săvârşite cu prilejul unui referendum.

ART. 393

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în art. 385 şi art. 387 - 391 se pedepseşte.

TITLUL X

Infracţiuni contra securităţii naţionale

ART. 394

Trădarea

Fapta cetăţeanului român de a intra în legătură cu o putere sau cu o organizaţie străină ori cu agenţi ai acestora, în scopul de a suprima sau ştirbi unitatea şi indivizibilitatea, suveranitatea sau independenţa statului, prin:

a) provocare de război contra ţării sau de înlesnire a ocupaţiei militare străine;

b) subminare economică, politică sau a capacităţii de apărare a statului;

c) aservire faţă de o putere sau organizaţie străină;

d) ajutarea unei puteri sau organizaţii străine pentru desfăşurarea unei activităţi ostile împotriva securităţii naţionale,

se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 395

Trădarea prin transmitere de informaţii secrete de stat

Transmiterea de informaţii secrete de stat unei puteri sau organizaţii străine ori agenţilor acestora, precum şi procurarea ori deţinerea de documente sau date ce constituie informaţii secrete de stat de către cei care nu au calitatea de a le cunoaşte, în scopul transmiterii lor unei puteri sau organizaţii străine ori agenţilor acestora, săvârşite de un cetăţean român, se pedepsesc cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 396

Trădarea prin ajutarea inamicului

Fapta cetăţeanului român care, în timp de război:

a) predă teritorii, oraşe, poziţii de apărare, depozite ori instalaţii ale forţelor armate române sau care servesc apărării;

b) predă nave, aeronave, maşini, aparate, armament sau orice alte materiale care pot servi purtării războiului;

c) procură inamicului oameni, valori sau materiale de orice fel;

d) trece de partea inamicului sau efectuează alte acţiuni care sunt de natură să favorizeze activitatea inamicului ori să slăbească puterea de luptă a forţelor armate române sau a armatelor aliate;

e) luptă sau face parte din formaţii de luptă împotriva statului român sau a aliaţilor săi

se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 397

Acţiuni împotriva ordinii constituţionale

(1) Acţiunea armată întreprinsă în scopul schimbării ordinii constituţionale ori al îngreunării sau împiedicării exercitării puterii de stat se pedepseşte cu închisoarea de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Întreprinderea de acţiuni violente împotriva persoanelor sau bunurilor săvârşite de mai multe persoane împreună, în scopul schimbării ordinii constituţionale ori al îngreunării sau împiedicării exercitării puterii de stat, dacă se pune în pericol securitatea naţională, se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 398

Înalta trădare

Faptele prevăzute în art. 394 - 397, săvârşite de către Preşedintele României sau de către un alt membru al Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, constituie infracţiunea de înaltă trădare şi se pedepsesc cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 399

Acţiunile ostile contra statului

Faptele prevăzute în art. 394 şi art. 396, săvârşite de un cetăţean străin sau apatrid, se pedepsesc cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 400

Spionajul

Faptele prevăzute în art. 395, săvârşite de un cetăţean străin sau apatrid, se pedepsesc cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 401

Atentatul care pune în pericol securitatea naţională

Atentatul contra vieţii săvârşit împotriva unei persoane care deţine o funcţie de demnitate publică, dacă fapta pune în pericol securitatea naţională, se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 402

Atentatul contra unei colectivităţi

Atentatul săvârşit contra unei colectivităţi prin otrăviri în masă, provocare de epidemii sau prin orice alt mijloc, în scopul îngreunării sau împiedicării exercitării puterii de stat, se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 403

Actele de diversiune

Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuinţare, în întregime sau în parte, prin explozii, incendii sau în orice alt mod, a instalaţiilor industriale, a căilor de comunicaţie, a mijloacelor de transport, a mijloacelor de telecomunicaţie, a construcţiilor, a produselor industriale sau agricole ori a altor bunuri, dacă fapta pune în pericol securitatea naţională, se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 404

Comunicarea de informaţii false

Comunicarea sau răspândirea, prin orice mijloace, de ştiri, date sau informaţii false ori de documente falsificate, cunoscând caracterul fals al acestora, dacă prin aceasta se pune în pericol securitatea naţională, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 405

Propaganda pentru război

(1) Propaganda pentru război de agresiune, precum şi răspândirea de ştiri tendenţioase sau inventate, în scopul provocării unui război de agresiune, se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează faptele prevăzute în alin. (1), săvârşite în scopul provocării unui război de agresiune împotriva României sau a unui conflict armat intern.

ART. 406

Compromiterea unor interese de stat

Distrugerea, alterarea ori ascunderea unui document sau înscris în care sunt stabilite drepturi ale statului român în raport cu o putere străină, dacă prin aceasta sunt puse în pericol sau vătămate interesele de stat, se pedepseşte cu închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 407

Divulgarea secretului care periclitează securitatea naţională

(1) Divulgarea unor documente sau a unor date care constituie informaţii secrete de stat, de către cel care le cunoaşte datorită atribuţiilor de serviciu, dacă fapta pune în pericol securitatea naţională, se pedepseşte cu închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Deţinerea în afara îndatoririlor de serviciu a unui document ce conţine informaţii secrete de stat, dacă fapta pune în pericol securitatea naţională, se pedepseşte cu închisoarea de la 5 la 10 ani.

(3) Divulgarea, fără drept, a unor documente sau date care constituie informaţii secrete de stat, de către cel care ia cunoştinţă de acestea în afara îndatoririlor de serviciu, se pedepseşte cu închisoare de la un an la 5 ani.

ART. 408

Infracţiuni contra persoanelor care se bucură de protecţie internaţională

(1) Atentatul contra vieţii săvârşit împotriva reprezentantului unui stat străin sau altei persoane care se bucură de protecţie în conformitate cu convenţiile internaţionale, aflată în misiune oficială în România, se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Infracţiunile intenţionate contra integrităţii corporale, sănătăţii sau libertăţii, săvârşite împotriva unei persoane dintre cele menţionate în alin. (1), se sancţionează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârşită, ale cărei limite speciale se majorează cu jumătate.

ART. 409

Constituirea de structuri informative ilegale

Iniţierea, organizarea sau constituirea pe teritoriul României a unor structuri informative în scopul culegerii de informaţii secrete de stat ori desfăşurarea de către acestea a unei activităţi de culegere sau prelucrare de asemenea informaţii, în afara cadrului legal, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea unor drepturi.

ART. 410

Nedenunţarea unor infracţiuni contra securităţii naţionale

(1) Fapta persoanei care, luând cunoştinţă despre pregătirea sau comiterea vreuneia dintre infracţiunile prevăzute în art. 394 - 397, art. 399 - 403 şi art. 406 - 409, nu înştiinţează de îndată autorităţile se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Nedenunţarea săvârşită de un membru de familie nu se pedepseşte.

(3) Nu se pedepseşte persoana care, înainte de punerea în mişcare a acţiunii penale împotriva unei persoane pentru săvârşirea faptei nedenunţate, încunoştinţează autorităţile competente despre aceasta sau care, chiar după punerea în mişcare a acţiunii penale, a înlesnit tragerea la răspundere penală a autorului şi a participanţilor.

ART. 411

Cauze de reducere a pedepsei

Dacă persoana care a săvârşit una dintre infracţiunile prevăzute în prezentul titlu înlesneşte, în cursul urmăririi penale, aflarea adevărului şi tragerea la răspundere penală a autorului sau a participanţilor, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.

ART. 412

Sancţionarea tentativei

(1) Tentativa la infracţiunile prevăzute în prezentul titlu se pedepseşte.

(2) Se consideră tentativă şi producerea sau procurarea mijloacelor ori instrumentelor, precum şi luarea de măsuri în vederea comiterii infracţiunilor prevăzute în art. 395 - 397, art. 401 - 403, art. 408 şi art. 399 raportat la infracţiunea de trădare prin ajutarea inamicului.

TITLUL XI
Infracţiuni contra capacităţii de luptă a forţelor armate

CAPITOLUL I
Infracţiuni săvârşite de militari

ART. 413

Absenţa nejustificată

Absenţa nejustificată a oricărui militar de la unitate sau de la serviciu, care a depăşit 4 ore, dar nu mai mult de 24 de ore, în timp de război, pe durata stării de asediu sau a stării de urgenţă, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.

ART. 414

Dezertarea

(1) Absenţa nejustificată de la unitate sau de la serviciu, care depăşeşte 3 zile, a oricărui militar se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Dezertarea săvârşită în următoarele împrejurări:

a) de doi sau mai mulţi militari împreună;

b) având asupra sa o armă militară;

c) în timpul misiunilor la care participă în afara teritoriului statului român, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani.

(3) În timp de război sau pe un teritoriu pe care a fost proclamată starea de asediu sau de urgenţă, dezertarea oricărui militar de la unitate sau serviciu care a depăşit 24 de ore se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani.

ART. 415

Încălcarea consemnului

(1) Încălcarea regulilor serviciului de pază, intervenţie, însoţire sau de securitate se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Încălcarea consemnului de către santinela aflată în post la depozitele de armament, muniţii sau alte materiale explozive ori în alte posturi de un deosebit interes militar sau de stat se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) săvârşite în timp de război, pe durata stării de asediu sau a stării de urgenţă se pedepsesc cu închisoarea de la 3 la 10 ani.

ART. 416

Părăsirea postului sau comenzii

(1) Părăsirea de către militar a postului, a serviciului sau a oricărui alt loc în care acesta trebuia să se afle se pedepseşte cu închisoarea de la 3 luni la un an.

(2) Părăsirea comenzii sau a serviciului de permanenţă de către orice militar se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Faptele prevăzute la alin. (1) şi (2) săvârşite pe durata stării de asediu sau a stării de urgenţă se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani, iar dacă au fost săvârşite în timp de război, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani.

ART. 417

Insubordonarea

(1) Refuzul de a executa un ordin cu privire la îndatoririle de serviciu se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) În timp de război, pe durata stării de asediu sau a stării de urgenţă, pedeapsa pentru fapta prevăzută în alin. (1) este închisoarea de la 2 la 7 ani.

ART. 418

Constrângerea superiorului

(1) Constrângerea, prin orice mijloace, a superiorului de către inferior sau a şefului de către subordonat, la încălcarea îndatoririlor de serviciu se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 3 ani.

(2) Fapta prevăzută în alin. (1) săvârşită de 2 sau mai mulţi militari împreună ori în faţa trupei adunate sau prin folosirea unei arme se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(3) În timp de război fapta prevăzută în alin. (1) se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani, iar fapta prevăzută în alin. (2) se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 12 ani.

ART. 419

Abuzul de autoritate

Fapta superiorului sau a şefului care, prin încălcarea atribuţiilor de serviciu, cauzează o vătămare gravă a intereselor legale ale inferiorului sau subordonatului ori îl obligă să încalce îndatoririle de serviciu se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 3 ani.

ART. 420

Lovirea superiorului ori a inferiorului

(1) Lovirea superiorului de către inferior sau a şefului de către subordonat, atunci când superiorul sau şeful se află în exercitarea atribuţiilor de serviciu ori pentru acte îndeplinite în legătură cu aceste atribuţii, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi lovirea săvârşită de către superior sau şef împotriva inferiorului sau a subordonatului, atunci când inferiorul sau subordonatul se află în exercitarea atribuţiilor de serviciu ori pentru acte îndeplinite în legătură cu aceste atribuţii.

(3) Când faptele prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) au fost comise în timp de război, pe durata stării de asediu sau a stării de urgenţă, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

ART. 421

Capitularea

Predarea în mâinile inamicului de către comandant a forţelor armate pe care le comandă, lăsarea în mâinile inamicului, distrugerea sau aducerea în stare de neîntrebuinţare de către comandant a mijloacelor de luptă sau a altor mijloace necesare pentru purtarea războiului, fără

ca vreuna dintre acestea să fi fost determinată de condiţiile de luptă, se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 422

Părăsirea câmpului de luptă

Părăsirea câmpului de luptă sau refuzul de a acţiona, săvârşite în timpul luptei, ori predarea în captivitate sau săvârşirea altor asemenea fapte de natură a servi cauzei inamicului se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 423

Zborul neautorizat

(1) Zborul cu o aeronavă aparţinând forţelor armate ale statului român, fără prealabilă autorizare, precum şi nerespectarea regulilor de zbor, dacă prin aceasta se periclitează securitatea zborului în spaţiul aerian sau a aeronavei, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.

(2) Dacă fapta a avut ca urmare distrugerea sau degradarea aeronavei, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi, iar dacă a avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 424

Părăsirea navei

(1) Părăsirea unei nave militare în caz de naufragiu de către comandant, înainte de a-şi fi exercitat până la capăt îndatoririle de serviciu, precum şi de către orice alte persoane ce fac parte din echipajul navei, fără ordinul comandantului, se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Dacă fapta este săvârşită în timp de război, pe durata stării de asediu sau a stării de urgenţă, se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 425

Părăsirea comenzii

(1) Părăsirea comenzii de către comandantul unei nave militare sau al unei grupări de nave militare, în situaţii care ar fi putut periclita nava militară sau navele militare ori echipajul acestora, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) În cazul în care părăsirea comenzii s-a săvârşit în timpul luptei, de către comandantul unei nave militare sau al unei grupări de nave militare, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 426

Neluarea măsurilor necesare în operaţiunile navale

Fapta comandantului unei nave militare sau grupări de nave militare care, fără a fi fost oprit prin vreun ordin sau fără a fi fost împiedicat de misiunea specială pe care o avea:

a) nu ia măsurile necesare să atace, să lupte împotriva inamicului, să ajute o navă a statului român sau a unei ţări aliate, urmărită de inamic ori angajată în luptă;

b) nu ia măsurile necesare pentru a distruge un convoi inamic;

c) nu urmăreşte navele de război sau comerciale ale inamicului

se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 427

Coborârea pavilionului

Coborârea pavilionului în timpul luptei, în scopul de a servi cauza inamicului, săvârşită de către comandantul unei nave militare sau al unei grupări de nave militare, precum şi de către orice altă persoană ambarcată, se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 428

Coliziunea

(1) Fapta comandantului unei nave militare sau a oricărei persoane aflate la bordul navei, care a produs o coliziune sau punerea pe uscat a navei, dacă fapta a avut ca urmare avarierea gravă a acesteia, se pedepseşte cu închisoarea de la 5 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) În cazul în care fapta prevăzută în alin. (1) a fost săvârşită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(3) Fapta prevăzută în alin. (1) săvârşită în timp de război, pe durata stării de asediu sau a stării de urgenţă, se pedepseşte cu închisoarea de la 10 la 20 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 429

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în art. 421 - 425, art. 427 şi art. 428 alin. (1) se pedepseşte.

ART. 430

Infracţiuni privitoare la aeronave militare

Dispoziţiile art. 424 - 426, 428 şi 429 se aplică în mod corespunzător şi în cazul aeronavelor militare.

ART. 431

Punerea în mişcare a acţiunii penale

Acţiunea penală pentru infracţiunile prevăzute în art. 413 - 417 se pune în mişcare numai la sesizarea comandantului.

CAPITOLUL II

Infracţiuni săvârşite de militari sau de civili

ART. 432

Sustragerea de la serviciul militar în timp de război

Fapta persoanei care, în timp de război sau pe durata stării de asediu, îşi provoacă vătămări integrităţii corporale sau sănătăţii, simulează o boală sau o infirmitate, foloseşte înscrisuri false sau orice alte mijloace, în Fscopul de a se sustrage de la serviciul militar, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

ART. 433

Agresiunea împotriva santinelei

(1) Fapta persoanei care ameninţă sau loveşte santinela sau militarul aflat în serviciu de intervenţie, însoţire sau de securitate se pedepseşte cu închisoarea de la unu la 3 ani.

(2) Dacă fapta este săvârşită prin folosirea unei arme sau de două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

ART. 434

Sustragerea de la luarea în evidenţa militară

(1) Sustragerea de la luarea în evidenţa militară, selecţia, stabilirea aptitudinilor şi a opţiunilor privind modul de îndeplinire a îndatoririlor militare, în timp de pace, se pedepseşte cu amendă.

(2) Dacă fapta este săvârşită în timp de război sau pe durata stării de asediu, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

ART. 435

Neprezentarea la încorporare sau concentrare

(1) Neprezentarea la încorporare, concentrare sau mobilizare în timp de război sau pe durata stării de asediu, în termenul prevăzut în ordinul de chemare, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi neprezentarea celui încorporat sau concentrat la unitatea la care a fost repartizat, precum şi a celui care, executând potrivit legii serviciul alternativ, nu se prezintă în termen la angajator.

(3) Termenele de prezentare prevăzute în alin. (1) şi alin. (2) se prelungesc cu 10 zile, în cazul în care cel chemat se află în străinătate.

ART. 436

Jefuirea celor căzuţi pe câmpul de luptă

(1) Jefuirea pe câmpul de luptă a morţilor sau răniţilor se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează fapta prevăzută în alin. (1) care, fără să fie săvârşită pe câmpul de luptă, este urmarea unor operaţii de război.

ART. 437

Folosirea emblemei Crucea Roşie

(1) Folosirea, fără drept, în timp de pace a emblemei sau a denumirii Crucii Roşii ori a unei embleme sau denumiri asimilate acesteia, precum şi folosirea oricărui semn sau oricărei denumiri "Crucea Roşie" care constituie o imitaţie a unei asemenea embleme ori denumiri se pedepseşte cu închisoare de la două la 18 luni sau amendă.

(2) Folosirea, fără drept, în timp de război sau pe durata stării de asediu, în legătură cu operaţiunile militare, a emblemei sau a denumirii Crucii Roşii ori a unei embleme sau denumiri asimilate acesteia, precum şi folosirea oricărui semn sau oricărei denumiri care constituie o imitaţie a unei asemenea embleme ori denumiri se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

TITLUL XII

Infracţiuni de genocid, contra umanităţii şi de război

CAPITOLUL I

Infracţiuni de genocid şi contra umanităţii

ART. 438

Genocidul

(1) Săvârşirea, în scopul de a distruge, în întregime sau în parte, un grup naţional, etnic, rasial sau religios, a uneia dintre următoarele fapte:

a) uciderea de membri ai grupului;

b) vătămarea integrităţii fizice sau mintale a unor membri ai grupului;

c) supunerea grupului la condiţii de existenţă de natură să ducă la distrugerea fizică, totală sau parţială, a acestuia;

d) impunerea de măsuri vizând împiedicarea naşterilor în cadrul grupului;

e) transferul forţat de copii aparţinând unui grup în alt grup,

se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) sunt săvârşite în timp de război, pedeapsa este detenţiunea pe viaţă.

(3) Înţelegerea în vederea săvârşirii infracţiunii de genocid se pedepseşte cu închisoarea de la 5 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Incitarea la săvârşirea infracţiunii de genocid, comisă în mod direct, în public, se pedepseşte cu închisoarea de la 2 la 7 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 439

Infracţiuni contra umanităţii

(1) Săvârşirea, în cadrul unui atac generalizat sau sistematic, lansat împotriva unei populaţii civile, a uneia dintre următoarele fapte:

a) uciderea unor persoane;

b) supunerea unei populaţii sau părţi a acesteia, în scopul de a o distruge în tot sau în parte, la condiţii de viaţă menite să determine distrugerea fizică, totală sau parţială, a acesteia;

c) sclavia sau traficul de fiinţe umane, în special de femei sau copii;

d) deportarea sau transferarea forţată, cu încălcarea regulilor generale de drept internaţional, a unor persoane aflate în mod legal pe un anumit teritoriu, prin expulzarea acestora spre un alt stat sau spre un alt teritoriu ori prin folosirea altor măsuri de constrângere;

e) torturarea unei persoane aflate sub paza făptuitorului sau asupra căreia acesta exercită controlul în orice alt mod, cauzându-i vătămări fizice sau psihice, ori suferinţe fizice sau psihice grave, ce depăşesc consecinţele sancţiunilor admise de către dreptul internaţional;

f) violul sau agresiunea sexuală, constrângerea la prostituţie, sterilizarea forţată sau detenţia ilegală a unei femei rămase gravidă în mod forţat, în scopul modificării compoziţiei etnice a unei populaţii;

g) vătămarea integrităţii fizice sau psihice a unor persoane;

h) provocarea dispariţiei forţate a unei persoane, în scopul de a o sustrage de sub protecţia legii pentru o perioadă îndelungată, prin răpire, arestare sau deţinere, la ordinul unui stat sau al unei organizaţii politice ori cu autorizarea, sprijinul sau asentimentul acestora, urmate de refuzul de a admite că această persoană este privată de libertate sau de a furniza informaţii reale privind soarta care îi este rezervată ori locul unde se află, de îndată ce aceste informaţii au fost solicitate;

i) întemniţarea sau altă formă de privare gravă de libertate, cu încălcarea regulilor generale de drept internaţional;

j) persecutarea unui grup sau a unei colectivităţi determinate, prin privare de drepturile fundamentale ale omului sau prin restrângerea gravă a exercitării acestor drepturi, pe motive de ordin politic, rasial, naţional, etnic, cultural, religios, sexual ori în funcţie de alte criterii recunoscute ca inadmisibile în dreptul internaţional;

k) alte asemenea fapte inumane ce cauzează suferinţe mari sau vătămări ale integrităţii fizice sau psihice,

se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează faptele prevăzute în alin. (1), săvârşite în cadrul unui regim instituţionalizat de oprimare sistematică şi de dominare a unui grup rasial asupra altuia, cu intenţia de a menţine acest regim.

CAPITOLUL II

Infracţiuni de război

ART. 440

Infracţiuni de război contra persoanelor

(1) Săvârşirea, în cadrul unui conflict armat, cu sau fără caracter internaţional, asupra uneia sau mai multor persoane protejate de dreptul internaţional umanitar, a uneia dintre următoarele fapte:

a) uciderea;

b) luarea de ostatici;

c) aplicarea de tratamente cu cruzime sau inumane, cauzându-i vătămări ale integrităţii fizice sau psihice ori suferinţe fizice sau psihice grave, în special prin tortură sau mutilare;

d) violul sau agresiunea sexuală, constrângerea la prostituţie, sterilizarea forţată sau detenţia ilegală a unei femei rămase gravidă în mod forţat, în scopul modificării compoziţiei etnice a unei populaţii;

e) deportarea sau transferarea forţată, cu încălcarea regulilor generale de drept internaţional, a unor persoane aflate în mod legal pe un anumit teritoriu, prin expulzarea acestora spre un alt stat sau un alt teritoriu ori prin folosirea altor măsuri de constrângere;

f) aplicarea sau executarea unei pedepse severe, în special pedeapsa cu moartea sau o pedeapsă privativă de libertate, împotriva unei persoane care nu a fost judecată în cadrul unei proceduri legale şi imparţiale, care să ofere garanţiile impuse de dreptul internaţional;

g) expunerea unei persoane la un pericol de moarte sau atingere gravă adusă sănătăţii prin:

1. efectuarea asupra acesteia de experienţe cu privire la care ea nu a consimţit în mod voluntar, expres şi prealabil sau care nu sunt necesare pentru sănătatea acesteia ori nu sunt efectuate în interesul său;

2. prelevarea de ţesuturi sau organe de la aceasta în scopul transplantului, cu excepţia prelevării de sânge sau piele efectuate în scop terapeutic, în conformitate cu principiile medicale general recunoscute şi cu consimţământul voluntar, expres şi prealabil al persoanei;

3. supunerea acesteia la metode de tratament nerecunoscute medical, fără ca acestea să fie necesare pentru sănătatea persoanei şi fără ca ea să fi consimţit, în mod voluntar, expres şi prealabil;

h) supunerea unei persoane la un tratament degradant,

se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează recrutarea sau încorporarea minorilor care nu au împlinit vârsta de 15 ani în forţele armate sau în grupuri armate, precum şi determinarea acestora, prin orice mijloace, să participe activ la ostilităţi.

(3) Rănirea, în cadrul unui conflict armat cu sau fără caracter internaţional, a unui membru al forţelor armate inamice sau a unui combatant al părţii inamice, după ce acesta s-a predat fără condiţii sau care a fost scos din luptă în orice mod, se pedepseşte cu închisoarea de la 5 la 12 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Săvârşirea, în cadrul unui conflict armat cu caracter internaţional, a uneia dintre următoarele fapte:

a) menţinerea ilegală în detenţie sau întârzierea nejustificată a repatrierii uneia sau mai multor persoane dintre cele prevăzute în alin. (5) lit. a);

b) transferarea, în mod direct sau indirect, de către un agent al puterii ocupante, a unei părţi a populaţiei civile căreia el îi aparţine, în teritoriul ocupat;

c) constrângerea, prin violenţă sau ameninţare, a uneia sau mai multor persoane dintre cele prevăzute în alin. (5) lit. a) să servească în forţele armate ale inamicului;

d) constrângerea resortisanţilor puterii inamice să ia parte la operaţiunile de război îndreptate împotriva ţării lor, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(5) Persoanele protejate de dreptul internaţional umanitar sunt:

a) într-un conflict armat cu caracter internaţional: persoanele protejate în sensul Convenţiilor de la Geneva din 12 august 1949 şi al Protocolului Adiţional I din 8 iunie 1977, în special răniţii, bolnavii, naufragiaţii, prizonierii de război şi civilii;

b) într-un conflict armat fără caracter internaţional: răniţii, bolnavii, naufragiaţii şi persoanele care nu participă direct la ostilităţi şi care se găsesc sub puterea părţii inamice;

c) într-un conflict armat cu sau fără caracter internaţional: membrii forţelor armate şi combatanţii părţii inamice, care au depus armele sau care, din orice altă cauză, nu se mai pot apăra şi care nu se află sub puterea părţii inamice.

ART. 441

Infracţiuni de război contra proprietăţii şi altor drepturi

(1) Fapta persoanei care, în cadrul unui conflict armat, cu sau fără caracter internaţional, jefuieşte sau, cu încălcarea dreptului internaţional şi fără ca aceasta să fie justificată de necesităţi militare, distruge, îşi însuşeşte sau rechiziţionează bunuri ale părţii inamice, aflate sub puterea părţii căreia îi aparţine făptuitorul, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Declararea, în cadrul unui conflict armat cu caracter internaţional, ca fiind stinse, suspendate sau inadmisibile în justiţie drepturile şi acţiunile tuturor resortisanţilor părţii inamice sau ale unei părţi importante a acestora se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 442

Infracţiuni de război contra operaţiunilor umanitare şi emblemelor

(1) Fapta persoanei care, în cadrul unui conflict armat cu sau fără caracter internaţional:

a) declanşează un atac împotriva personalului, instalaţiilor, materialului, unităţilor sau vehiculelor care participă la o misiune de ajutor umanitar ori la o misiune de menţinere a păcii, conform Cartei Naţiunilor Unite, şi care se bucură de protecţia pe care dreptul internaţional umanitar o garantează civililor sau bunurilor cu caracter civil;

b) declanşează un atac împotriva personalului, clădirilor, unităţilor sanitare sau mijloacelor de transport sanitare, care utilizează semnele distinctive prevăzute de Convenţiile de la Geneva, în conformitate cu dispoziţiile dreptului internaţional umanitar, se pedepseşte cu închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Fapta persoanei care, în cadrul unui conflict armat cu sau fără caracter internaţional, utilizează fără drept semnele distinctive prevăzute de Convenţiile de la Geneva, steagul de parlamentare, drapelul, insignele militare sau uniforma inamicului ori ale Organizaţiei Naţiunilor Unite, cauzând astfel moartea sau vătămarea corporală a uneia sau mai multor persoane, se pedepseşte cu închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 443

Utilizarea de metode interzise în operaţiunile de luptă

(1) Fapta persoanei care, în cadrul unui conflict armat cu sau fără caracter internaţional:

a) declanşează un atac prin mijloace militare împotriva populaţiei civile sau a unor civili care nu participă direct la ostilităţi;

b) declanşează un atac prin mijloace militare împotriva bunurilor civile protejate ca atare de dreptul internaţional umanitar, în special clădiri consacrate cultului religios, învăţământului, artei, ştiinţei, acţiunilor caritabile, monumentelor istorice, spitalelor, locurilor unde bolnavii sau

răniţii sunt adunaţi, precum şi împotriva oraşelor, satelor, locuinţelor sau clădirilor neapărate ori zonelor demilitarizate sau asupra instalaţiilor ori echipamentelor ce conţin substanţe periculoase, în măsura în care acestea nu sunt folosite ca obiective militare;

c) desfăşoară un atac prin mijloace militare, ştiind că el va cauza pierderi de vieţi omeneşti în rândul populaţiei civile, răniri ale persoanelor civile, distrugeri de bunuri cu caracter civil, care ar fi vădit disproporţionate în raport cu ansamblul avantajului militar concret şi direct aşteptat;

d) utilizează o persoană protejată de dispoziţiile dreptului internaţional umanitar pentru a evita ca anumite puncte, zone sau forţe militare să devină ţintă a operaţiunilor militare ale părţii inamice;

e) utilizează, ca metodă de purtare a războiului, înfometarea deliberată a civililor, privându-i de bunurile indispensabile supravieţuirii sau împiedicând, cu încălcarea dispoziţiilor dreptului internaţional umanitar, primirea ajutoarelor destinate acestora;

f) declară sau ordonă că nu va exista îndurare pentru învinşi;

g) ucide sau răneşte, prin viclenie, un membru al forţelor armate inamice sau un combatant al forţelor inamice;

h) utilizează bunurile culturale protejate ca atare de dreptul internaţional umanitar, în special monumente istorice, clădiri consacrate cultului religios, învăţământului, artei sau ştiinţei, pentru declanşarea unui atac prin mijloace militare împotriva părţii inamice

se pedepseşte cu închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Desfăşurarea unui atac prin mijloace militare, în cadrul unui conflict armat cu caracter internaţional, ştiind că el va cauza mediului înconjurător daune extinse, de durată şi grave, care ar fi vădit disproporţionate în raport cu ansamblul avantajului militar concret şi direct aşteptat, se pedepseşte cu închisoarea de la 3 la 10 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 444

Utilizarea de mijloace interzise în operaţiunile de luptă

Fapta persoanei care, în cadrul unui conflict armat, cu sau fără caracter internaţional:

a) utilizează otravă sau arme cu substanţe otrăvitoare;

b) utilizează gaze asfixiante, toxice sau asimilate şi orice lichide, materii sau procedee similare;

c) utilizează arme care cauzează suferinţe fizice inutile se pedepseşte cu închisoarea de la 7 la 15 ani şi interzicerea exercitării unor drepturi.

ART. 445

Sancţionarea tentativei

Tentativa la infracţiunile prevăzute în prezentul titlu se pedepseşte.

TITLUL XIII
Dispoziţii finale

ART. 446

Intrarea în vigoare

(1) Prezentul cod intră în vigoare la data care va fi stabilită în legea pentru punerea în aplicare a acestuia, cu excepţia dispoziţiilor alin. (2) şi alin. (3), care intră în vigoare la 4 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentului cod.

(2) Legea nr. 301/2004 - Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 29 iunie 2004, cu modificările ulterioare, şi Legea nr. 294/2004 privind executarea pedepselor şi a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 1 iulie 2004, cu modificările ulterioare, se abrogă.

(3) În termen de 12 luni de la data publicării prezentului cod în Monitorul Oficial al României, Partea I, Guvernul va supune Parlamentului spre adoptare proiectul de lege pentru punerea în aplicare a Codului penal.